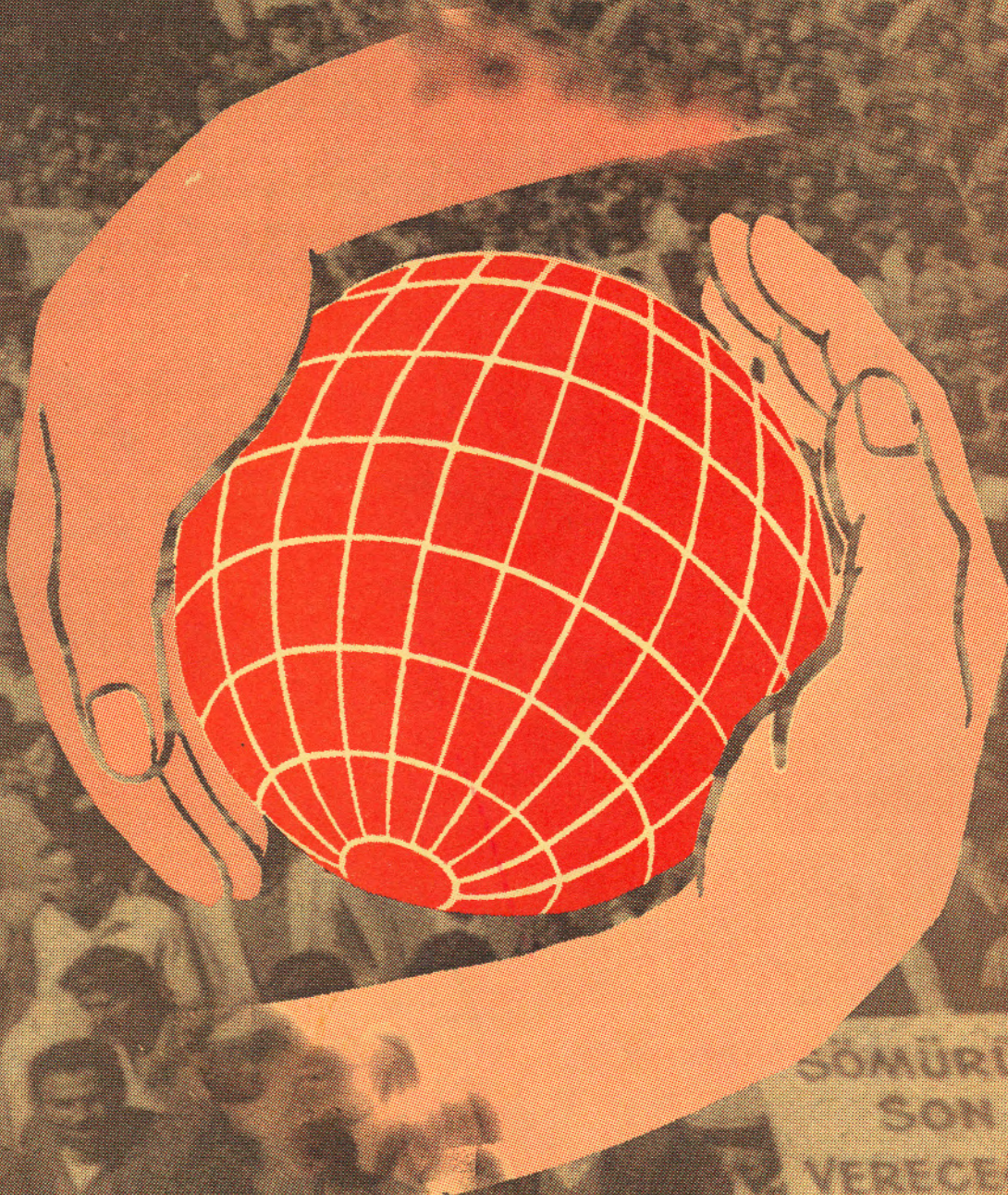

JÎ BO
SAZBÛNA
PARTÎYA
BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 9 · GELÊREZAN'99 · BIHA: 150.000 TL

2000'li yıllar bolşevizmin olacak!

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞEWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 9 · GAVARE'99 · CERM: 150.000 TL

Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 50. yıldönümü dolayısıyla...

1 Ekim 1999, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 50. yıldönümü idi. Mao Zedung'un başkanı olduğu Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde gelişen sosyalizm perspektifli Demokratik Halk Devrimi'nin kesin zaferinin ilan edildiği tarihtir 1 Ekim 1949.

Çin'de Demokratik Halk Devrimi, Ekim Devrimi'nden sonra 20. yüzyılda dünyayı derinden sarsan en büyük devrim olmuştur. Ne yazık ki bu devrimin kazanımlarından bugün geriye fazla bir şey kalmamıştır. Bu, modern revizyonizmin sonunda Çin'de de zafer kazanmış olmasının sonucudur. Bugün, Çin hâlâ sosyalist olduğunu savunmasına, ÇKP de "komünist" adını taşımasına rağmen

men Çin emperyalist bir büyük güç olma peşinde koşan, emperyalist dünyanın ayrılmaz bir parçası olan, kapitalist ekonominin her alanda egemen olduğu bir ülke konumundadır.

Aşağıda Mao Zedung'un Japon emperyalizmine karşı mücadelede, emperyalizme karşı mücadelenin sona erdirilmesi amacıyla "barış"tan yana olan tasfiyecilere karşı yazdığı bir makaleyi yayımlıyoruz. Çin Halk Cumhuriyeti'nin 50. yıldönümünde Çin Devrimi de sömürgecilğe ve emperyalizme karşı mücadelede bize yol gösteriyor.

Biz de bu mücadeleden öğrenerek Çin Halk Cumhuriyeti'nin 50. yıldönümünü anıyoruz.

TESLİMİYETÇİ FAALİYETLERE KARŞI ÇIKALIM

30 Haziran 1939

Çin milletinin Japon saldırısıyla karşı karşıya kalmasından bu yana en önemli sorun, savaşmak ya da savaşmamak noktasında düğümlenmiştir. Bu sorun, 18 Eylül 1931 Olayı'ndan 7 Temmuz 1937 Luguçiao Olayı'na kadar olan dönemde ciddi tartışmalara yol açtı. Bütün yurtsever siyasi partiler ve gruplar ve bütün yurtseverler şu sonuca vardılar: "Savaşmak yaşamak, savaşmamak ise yok olmak demektir." Bütün teslimiyetçiler de şu sonuca vardılar: "Savaşmak yok olmak, savaşmamak yaşamak demektir." Bir süre için sorunu Luguçiao'daki direnişin gürleyen topları belirledi.

İçindekiler

3

Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakın" çağrısı ve sonrasındaki gelişmeler...

12

"Kürdistan devrimci yurtseverlerine açık mektup" hakkında

16

PKK'deki gelişmeler hakkında PSK'nin tavrı

22

Sosyalist Anavatan'ın savunulmasında Kürt emekçiler görev başında...

27

Nema Akadêmik Orbêli

29

Kürdistan İşçi Kadınlar Partisi (PJKK) hakkında

32

OKUYUCU MEKTUPLARI
Söyleyene değil, söyletene bak!!!
"Asrın davası"na kısa bir bakış...

33

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

36

Haklı bir dava uğruna mücadele edenler pişman olmamalı! "Pişmanlık Yasası" üzerine...

37

Kimin suçu? Depremin mi, devletin mi?

38

Ulusal Kongre üzerine

48

Mao Zedung önderliğinde
Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun
50. yıldönümü dolayısıyla...

Öcalan'ın “silahlı mücadeleyi bırakın” çağrısı ve sonrasındaki gelişmeler...

Faşist Türk devletini ikna çabaları sürüyor! Esir alınmasından sonra verdiği ifadelerde ve İmralı duruşmalarındaki savunmasında TC ile barışmak istediğini; kendisine imkan verildiğinde “barış için” çalışacağını; üç ayda gerillayı dağdan indireceğini ve TC'ye “barış” ve “demokratik cumhuriyet” için hizmete hazır olduğunu söyleyen Öcalan'ı, hakim sınıflar “samimi” bulmadı... Bunun sonucunda da “yargı”/mahkeme heyeti Öcalan hakkında verdiği idam kararını açıklarken Öcalan'ın savunmalarında ortaya koyduğu görüşlerde samimi olmadığını da kararın açıklamasına ekledi. Öcalan'ın ve PKK'nin “samimi” olup olmadığını öğrenmek için işi zamana bıraktılar...

Öcalan hakkında verilen idam kararının infaz edilip

edilmeyeceği tartışmaları da gündeme konarak kararın infaz edilmemesini istiyorsa Öcalan ve PKK'nin TC'ye “samimiyetlerini ispatlamaları gerektiği” dolaylı olarak dayatıldı. Öcalan ve PKK de TC ile barış istediklerini, bazı kültürel haklar derekesine düşürdükleri Kürt ulusal sorununu anayasal değişiklikler temelinde “çözmeye hazır” ve Öcalan'ın savunmasında ileri sürdüğü görüşlerde samimi olduklarını TC'nin hakim sınıflarına ispat etme çabalarını yoğunlaştırdı.

Yakalanmadan önceki dönemde Öcalan TC'nin diyalog yolunu açması ve sorunu karşılıklı anlaşmayla çözmeye hazır olduğunu gösterdiği noktada silahlı mücadelenin terkedileceği, gerillanın “sivil savunma gücü, emniyet gücü” olacağını birçok kez açıklamıştı. İmralı savunmasında bu görüşü biraz daha ilerleterek, kendisine imkan tanındığında üç ayda gerillayı dağdan indireceğini, bu adımı somut olarak atmaya hazır olduğunu açıkladı. Hakim sınıfların Öcalan'ı “samimi olmamakla” itham etmeleri aslında Öcalan ve PKK'den daha fazla taviz istemeleridir.

Öcalan ve PKK'nin TC'yi ikna çabaları içine girmiş olması beklenen adımın atılmasını da beraberinde getirdi. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 2 Ağustos 1999 tarihinde avukatları aracılığıyla yaptığı bir açıklamayla PKK'yi 1 Eylül 1999'da silahlı mücadeleyi durdurmaya ve silahlı güçlerini TC sınırları dışına çıkarmaya çağırdı. Öcalan aynen şunları söyledi:

“Türkiye'de çatışma ve şiddet ortamı insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet bunda temel rol oynamaktadır. Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu şiddete son vermeyi gerektirmektedir. Bu nedenle PKK'nin 1 Eylül 1998'den beri tek ta-

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 2 Ağustos 1999 tarihinde avukatları aracılığıyla yaptığı bir açıklamayla PKK'yi 1 Eylül 1999'da silahlı mücadeleyi durdurmaya ve silahlı güçlerini TC sınırları dışına çıkarmaya çağırdı.

rafli yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden, 1 Eylül 1999'dan itibaren silahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyoruz. Böylelikle demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancımı belirtiyorum." (4 Ağustos 1999 tarihli gazetelerden)

Öcalan'ın bu çağrısı savunulan siyasetin bir devamı olması açısından yeni olmasa da, silahlı mücadeleye somut olarak son verme, somut eylem çağrısı olması bağlamında atılan yeni bir adımdır.

Herhangi bir örgütün içinde bulunduğu koşullarda kendi durumunu ve mücadelenin genel seyrini tahlil ederek şu ya da bu mücadele biçimini seçmesi doğaldır. Şu ya da bu örgütün hangi mücadele biçimini seçeceği de o örgütün kendi sorunudur. Bu bağlamda niye silahlı mücadeleye, mücadelenin silahlı biçimine son veriyorsunuz diye eleştiri getirmek yerine, silahlı mücadelenin terkedilmesinin hangi amaçla yapıldığı, nasıl gerekçelendirildiği, kime ve neye hizmet ettiği sorgulanmak zorundadır.

Öcalan'ın çağrısı, PKK'nin bu çağrıya uyması ve sonrasındaki gelişmeler de bu temelde sorgulanmalıdır. "Silahlı mücadele niye, hangi amaçla terkediliyor?" sorusuna, İmralı döneminde daha da açığa çıkan, Öcalan'ın savunmasında döne dolaşa dile getirdiği görüşler bilindiğinde cevap vermek de zor değildir. Silahlı mücadelenin terk edilmesinin en temel amacı, PKK'nin samimi olduğuna ve Türk devletinin çıkarlarının Kürtlere bazı Anayasal haklar verilerek Kürt ulusal sorununun üstünün kapatılmasından geçtiğine dair TC'nin ikna edilmesini sağlamaktır.

Öcalan çağrısında Türk hakim sınıflarını ikna etmeye gösterdiği çabada, hakim sınıfların kavramlarıyla, tespitleriyle konuşmaktadır. Öcalan'a göre Türkiye'de "insan hakları ve demokratik gelişmenin" önündeki engel "çatışma ve şiddet ortamı"dır. "Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet" ise bunda "temel rol" oynamaktadır... Durum böyle olduğuna göre Kürt tarafı şiddete son verirse... o zaman Türk devleti "insan hakları ve demokratikleşmeyi" gerçekleştirme imkanına sahip olacak... "Demokratik cumhuriyete doğru adım atılacak..."

Öcalan'ın silahlı mücadeleyi bırakın çağrısını gerekçelendirmesi tam da yıllardır hakim sınıfların yutturmaya çalıştığı ve kitlelerin gerçekleri görmemesi için sürekli dile getirdiği; "bölgenin geri kalmışlığı, yoksulluk, işsizlik terör eylemlerinden kaynaklanıyor. Bölgede barış olmadığı için yatırım yapamıyoruz. İşverenlerimiz bölgede güvenli bir ortam olmadığı için bölgede yatırım yapmaktan çekiniyorlar." vb. vb. görüşlerle uyum içindedir. Her iki tarafın birleştiği temel nokta, "Kürtler silahlı mücadele verdiği için, Türkiye'de insan hakları

ve demokratikleşme gelişmedi. Kürtlerin yaşadığı bölgede de (artık PKK'nin tavırlarında Kuzey Kürdistan kavramı giderek kaybolmaktadır) geri kalmanın nedeni, demokratikleşmenin gerçekleşmemesidir". Eh hepsinin temel kaynağı ise "çatışma ve şiddet" ortamıdır...

Gerçek durumda ise; çatışmanın ve şiddet ortamının kaynağı TC'dir; TC'nin burjuva demokrasisine bile sahip olmaması, faşizmin iktidarda olması ve bu faşist sömürgeci devletin Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde ulusal baskı ve zulüm yapmasıdır. Silaha, şiddete haklı olarak başvuranlar, haksız, gerici şiddete karşı çıkmışlardır. Eğer şiddet ortadan kaldırılmak isteniyorsa, o zaman şiddetin kaynağını kurutmak, kapitalist-emperyalist sistemi ortadan kaldırmak zorunludur. Sömürücü egemenlere karşı şiddete başvurmak, işçi ve emekçiler için, ezilen haklar için meşrudur, doğrudur ve zorunludur.

Çatışmanın ve şiddet ortamının sorumlusu ve suçlusunun faşist Türk devleti olduğu gerçeğini Öcalan gizlemeye çalışmaktadır. O bunu yaparken de Kürtlerin ulusal baskıya karşı gelmiş olmalarını "demokratikleşmenin önünde bir engel" olarak göstererek Kürtlere –"demokratikleşme" adı altında– gerçekte TC'ye boyun eğme öğüdünü vermektedir.

Çatışmanın ve şiddet ortamının kaynağı TC'dir; bu faşist sömürgeci devletin Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde ulusal baskı ve zulüm yapmasıdır. Silaha haklı olarak başvuranlar, haksız, gerici şiddete karşı çıkmışlardır. Eğer şiddet ortadan kaldırılmak isteniyorsa, o zaman şiddetin kaynağını kurutmak, kapitalist-emperyalist sistemi ortadan kaldırmak zorunludur.

Faşist Türk devletinin ulusal zulmüne karşı, ulusal haklarını, özgürlüğünü elde etmek için verilen mücadele haklı bir mücadeledir. Yanlış olan PKK önderliğinde Kürt ulusunun silahlı mücadeleye, şiddete başvurmuş olması değildir. Şimdi PKK'nin silahlı mücadeleyi durduracağını ilan etmesi de silahlı mücadelenin değil, PKK'nin geldiği yerin yanlışlığını göstermektedir.

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi demokratikleşmenin sorunudur! Fakat bu demokratikleşme faşist Türk devletinin Anayasal değişikliklerle "dönüşümüyle" gerçekleşecek bir demokratikleşme değildir. Burjuva demokrasisini kutsayan Öcalan ve PKK'nin demokratikleşmeden anladığı şey, TC'nin Kürtlere bazı hak kırıntılarını vermesi, legal alanda bir Kürt partisinin siyaset yapabilmesidir!

Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakın, güçleri barış için sınırların dışına çekin" çağrısı, Öcalan'ın TC'ye esir olduğu; Türk hakim sınıflarının "29. Kürt isyanını bastırdık" diye bayram ettiği ve Türk devletinin ne kadar güçlü olduğunun kitlelere empoze edilmeye çalışıldığı; başta komünistler ve devrimciler olmak üzere ulusal baskıya karşı çıkan ve karşı çıkma ihtimali olanlara, düzenin tüm muhaliflerine "15 senedir silahlı mücadele yürüten PKK'yi yendik, siz hiç bir şey yapamazsınız; yok olmak istemiyorsanız sesinizi çıkarmayın!" vb. vb. yönlü tehditlerin savrulduğu; en basit demokratik hak talebiyle eylem yapanların zindanlara tıkıldığı, katledil-

diği; pişmanlık yasasıyla pişmanlığın körüklendiği ve PKK gerillalarının teslim olmalarının daha da yoğun bir biçimde dayatıldığı bir ortamda yapılmıştır. Amacı TC'yi ikna etmek, kendilerinin "samimi" olduklarını göstermek olan bu çağrı sadece ve sadece sömürgeci faşist Türk devletine yaramakta, bu devletin varlığını sürdürmesine hizmet etmektedir.

Mahkeme savunmasında da dile getirdiği silahlı mücadelede son verme tavrını Öcalan'ın Ağustos ayı başında somut bir çağrıya dönüştürmesinin ortamı da kısaca şöyledir:

ABD'nin Kürt ulusal sorunundaki siyasetinin uygulanması bağlamında takındığı tavır Temmuz ayı sonuna doğru daha da somutlaştırılmaya başlandı. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Hoangju Koh, Türkiye'de insan hakları politikası ve uygulamalarını incelemek için Türkiye'ye geldi. İnsan hakları politikasını incelediği alan ise Kuzey Kürdistan oldu. Koh, yaptığı incelemeler sonrasında Türk devletine ve hükümetine "demokratikleşme sağlanmalıdır" uyarısında bulundu! Legal alanda Kürtleri temsil edecek bir partiye izin verilmesi gerektiğini de ekledi.

Aynı dönemde Saraybosna'da "Güneydoğu Avrupa İçin İstikrar Paketi Zirve Toplantısı" yapıldı. Toplantıda Clinton'la da görüşen Demirel, Türkiye'ye dönüşünde gazetecilere yaptığı açıklamada, Öcalan'ın idam cezasının hassas bir konu olduğunu, Türkiye'nin ve kendisinin uzun zamandır bu kadar hassas bir sorunla karşılaşmadığını, sakın bir biçimde düşünülmesi gereken bir konu olduğunu açıkladı.

Bu açıklamadan birkaç gün önce ise kemalistliği ve Amerikancılığı üzerine and içilen Çevik Bir, askeri görevinden emekli olmadan önce İmralı'yı "teftiş"e gitti... Resmen açıklanmasa da bu "teftiş" in Çevik Bir'in Öcalan'la konuştuğu bir "teftiş" olduğu değişik gazetelerden çıkan haberlerle kamuoyuna yansdı.

Öcalan'ın kamuoyuna yaptığı açıklamaların doğrudan devletin yetkililerinin denetiminden geçtiği ve kamuoyuna yapılacak açıklamaların bunların bilgisi ve izni dahilinde olduğu ve TC'ye zarar verebilecek bir çağrıya izin verilmeyeceği de bilindiğinde, Öcalan'ın çağrısının sonuçları açık olan gizli pazarlıklar temelinde de yapıldığı ortaya çıkmaktadır.

Biz komünistler; PKK'nin reformist ve milliyetçi çizgisine rağmen attığı bu son adımı, Kuzey Kürdistan ve Türkiye devrimi açısından TC'ye karşı savaştan bir silahlı gücün devreden çıkması, böylece TC'nin güçlenmesi anlamına gelen bir adım olarak değerlendiriyor, bu gelişmeyi genelde devrim hareketine zarar veren bir gelişme olarak görüyoruz.

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgür koşullarda ve özgür iradesiyle kullanmasının koşullarının ya-

ratılması, işçiler ve tüm emekçiler için demokratikleşmenin gerçekleşmesi sadece ve sadece faşist Türk devletinin yerlebir edilmesi ve değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin devrimci demokratik iktidarının kurulmasıyla mümkündür!

ÇAĞRI SONRASINDAKİ GELİŞMELER, TAVIRLAR...

Öcalan'ın "silahlı mücadeleyi bırakın" çağrısının yapıldığı ortamın bir yanı da, Öcalan'a verilen idam kararının infaz edilmeyeceği bağlamında tartışmaların yürüdüğü; TC için Öcalan'ın PKK üzerindeki etkisinin ne kadar olduğunun da ortaya çıkması gerektiği idi. Buna göre eğer Öcalan PKK'ye hâlâ hakim ise, o zaman TC'nin Kürt sorunundaki planı için Öcalan elde bir rehin olarak tutulacak ve bu temelde de Öcalan'a "kendisini ispatlama" imkanı tanınarak "samimiyeti" de ölçülmüş olacaktı... Ters durumda ise, yani eğer

Öcalan PKK'ye lafını dinletemeyecek bir durumda ise, o zaman da Öcalan'a verilen idam cezasının infaz edilmesi yönü öne çıkacaktı. Bu durumda TC, "Öcalan kendi canını kurtarmak için çaba gösteriyor" tavrına daha da ağırlık verecekti.

İşte tartışmaların bu temelde yürüdüğü bir ortamda Öcalan'ın çağrısına PKK'nin vereceği yanıt önem kazanıyordu.

Öcalan'ın İmralı savunmasındaki görüşlerini "sürece yön veren bir manifesto" olarak değerlendiren ve "Başkansız yaşam olmaz" sloganını öne çıkaran PKK'nin Öcalan'ın

çağrısına vereceği yanıtın da aslında bu çerçevede olacağını gösteriyordu.

Öcalan ve PKK'nin siyasetinin savunucularının çağrıya verdikleri ilk yanıt "Devletin bütün kaygılardan uzak, bunu barış için değerlendirmesini diliyoruz." biçiminde oldu.

PKK Başkanlık Konseyi ise 5 Ağustos tarihinde yaptığı açıklamayla Öcalan'ın çağrısını desteklediklerini açıkladı. Söz konusu açıklamada Öcalan'ın çağrısının içinde bulunulan koşullarda "Kürt sorununu çözmenin ve Türkiye'deki demokratikleştirmenin geçerli tek yolu" olduğu tespit edildikten sonra şunlar savunuldu:

"Partimiz, daha önceki birçok açıklamasında belirttiği gibi Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın 2 Ağustos tarihli açıklamasına da bütünüyle katılmakta ve her türlü çalışmasını bu temelde yürüteceğini açıkça ilan etmektedir. Bundan böyle bütün ideolojik, politik, örgütsel ve askeri faaliyetlerimiz, Genel Başkanımızın açıklamasındaki esaslar temelinde ve demokratik cumhuriyeti yaratma ekseninde, yeni bir yaklaşım ve üslupla yürütülecektir. Yine bütün ilişki ve ittifak çalışmalarımız,

bu hedefle çelişmeme ve buna ulaşma temelinde olacaktır." (Özgür Politika, 6 Ağustos 1999, Bundan sonra Özgür Politika'dan yaptığımız alıntıların sadece tarihi belirtilecektir.)

PKK Başkanlık Konseyi'nin bu tavrı daha sonraki gelişmelerin de hangi temelde olacağını gösteriyordu: PKK silahlı mücadeleyi bırakarak "barış" için güçlerini TC'nin resmi devlet sınırları dışına çıkarıp tüm ilişki ve ittifaklarını da bu yaklaşım temelinde ele alacaktı! Böylece PKK'nin Öcalan'ın söylediklerine uygun hareket edeceği de hakim sınıflara gösterilmiş oldu...

PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklamasından sonra ARGK, ERNK ve PJKK'den de aynı yönden açıklamalar yapıldı. ARGK, yaptığı açıklamada; "Başkan Apo'nun silahlı güçlerimize yönelik geliştirdiği 1 Eylül'den itibaren savaşın durdurulması talimatını ARGK güçleri olarak Başkomutanımızın bir emri olarak algılıyor ve emir komuta düzeninde yek vücut olarak uygulamaya koyacağımızı belirtiyoruz." (7 Ağustos 1999) diyerek, Öcalan'ın çağrısını bir emir olarak algıladıklarını ve bu emre uyacaklarını kamuoyuna, daha doğrusu Türk hakim sınıflarına bildirdi.

Bu açıklamalara paralel olarak Başkanlık Konseyi üyeleri değişik aralıklarla açıklamalar yaparak "artık barış için savaş" verileceğini, barışın stratejik bir amaç olduğunu vb. vb. açıklamalarda bulunuldu.

Bu arada PKK Genişletilmiş 2. Merkez Komitesi toplantısının yapıldığı da -9 Ağustos tarihli bir bildiriyle- kamuoyuna açıklandı. Söz konusu toplantıda Öcalan'ın "yeni manifestosu" temelinde hareket edileceği kararlaştırılarak, içinde bulunulan dönemdeki siyaset bir kez daha onaylandı. PKK'nin programının değiştirilmesi için de Olağanüstü Kongre yapılması da kararlaştırıldı. Bu Kongrenin yapacağı esas iş, Öcalan'ın savunmasında açıkça dile getirdiği "demokratik cumhuriyet" yaklaşımını, "yeni manifesto"sunu PKK'nin programı olarak kabul etmektir. Böylece Öcalan'ın Roma sürecinde dile getirdiği "yeniden yapılanma" işi de sonuca bağlanmış olacaktır.

Şimdi yapılan çalışmalar, Öcalan'ın savunmasının kendi kitlelerine kabul ettirilmesi ve bu temelde de Kongrenin yapılmasıdır. Öcalan ile PKK TC'yi ikna çabalarında her geçen gün daha fazla geriye gitmekte ve düzenle birleşmenin adımlarını daha da sıklaştırarak atmaktadır.

Başkanlık Konseyi'nin açıklamasında yapılan "tüm ilişkilerimiz ve ittifak çalışmalarımız bu temelde yapılacaktır" tespiti, somut olarak devrimcilere, komünistlere karşı açıkça cephe almanın atılan temelidir. PKK'nin siyasetinin savunuculuğunu yapan dergi ve gazetelerde devlete çağrılar ve uyarılarda bulunulup, TC'nin çıkarlarının nerede olduğu yönünde akıl hocalığı yapılırken

PKK'ye ve Öcalan'a eleştiri getiren devrimcilere, komünistlere karşı kışkırtıcı ve hakaret tavrı giderek yoğunlaşmaktadır.

TC ile uzlaşma, barışma temelinde gerçek bir barışın mümkün olmadığını söyleyenler, "barış düşmanı", "savaş rantçıları" vb. olarak gösterilmektedir. Faşist Türk devletini değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde devrimle yıkmayı, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgür iradesiyle kullanacak özgür koşulları yaratmayı ve gerçek kurtuluşun ancak devrimle mümkün olduğunu savunanlara; "devlete karşı düzeysiz yaklaşmamayı, devletle barışık bir biçimde yaşamayı" tavsiye etmektedirler! vb. vb.

PKK artık ilişki ve ittifak sorunlarında TC'yi ikna çabasında açıkça devrimcilerden uzaklaştığını, devletle barışmak istediğini de ispat etmeye, samimi olduğunu göstermeye çalışıyor! İpler bir kere kaptırıldı mı böylesi gelişmeler de doğal olarak kendisini gösteriyor!

PKK Genişletilmiş 2. Merkez Komitesi toplantısında alınan bir diğer kararın da altının çizilmesi gerekiyor. Söz konusu karar şöyledir:

"Parti birliğimizi ve örgütsel yapımızı tehdit eden her türlü parti dışı tutum ve anlayış, aşırı duygusal, dogmatik ve tutucu yaklaşım mahkum edilmiştir. Bunlara ve sağ liberalizmin olumsuz etkilerine karşı yoğun bir mücadele yürütülmesi uygun ve gerekli görülmüştür..." (10 Ağustos 1999)

Bu karar PKK içinde çıkabilecek "çatlak" seslerin bastırılması içindir. "Partili davranış"ın içeriği,

Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu genel çerçeveye ve silahlı mücadeleye son verme tavrına uygun

davranmak olarak doldurulduğu yerde, bu siyasete şu ya da bu biçimde muhalefet edenler

"parti dışı tutum ve anlayış"ı savunmakla damgalanıp mahkum edileceğinin garantisidir bu karar. "Demokratik cumhuriyeti" pusula yapanların kendi içlerinde ne kadar "demokratik" davrandıklarının da ispatıdır bu tavır! Böylece şu ya da bu biçimde cılız da olsa eleştiri getireceklerine işin başında gözdağı verilmiştir: Ya uyacaksın, ya uyacaksın!

Öcalan'ın faşist Türk devletinin eline geçmesini sorunun çözümü için bir fırsat olarak değerlendirenler, şimdi de silahlı mücadeleye son vermeyi bir fırsat olarak değerlendirip kitlelere satmaktadırlar! Gerçekten de bu, eğer bir fırsat olarak ele alınacaksa, faşist Türk devletinin PKK önderliğindeki Kürt ulusal mücadelesine son vermesi için bir fırsattır. Bu fırsat ezilen Kürt ulusunun özgürlüğüne kavuşması için bir fırsat değildir! Bunu böyle ortaya koyanlar, kendi yanlış siyasetlerini haklı çıkarmak için Kürt ulusundan kitleleri kandırmaktadırlar!

PKK'nin değişik kurumlarının Öcalan'ın çağrısına

uyacaklarına yönelik açıklamaların ardında Öcalan devletin adım atması gerektiğine yönelik açıklamalar yapmaya başladı. Öcalan, PKK'nin kendi tavrına uygun hareket edeceğini TC'ye ispatlama rahatlığı içinde; "Devlet silahların bırakılmasını istiyorsa bunun koşullarını yaratması gerekir. Devletin hazırlığı olmalıdır. Yarın Türkiye adım atarsa silahlar da bırakılır. Doğru dürüst hiçbir yasal düzenleme yoktur." (Özgür Politika, 11 Ağustos 1999) tavrını takınarak devlete akıl verme tavrı temelinde pazarlık yapmaya çalışmaktadır.

Öcalan'ın bu tavrında vurgulanması gereken yan, PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesinin ötesinde eğer TC adım atarsa silahların da bırakılacağı görüşünün savunulmasıdır. İlk bakışta göze çarpmayan bu tavrı, silahlı mücadeleye son verme çağrısının bir adım daha ilerletilmesidir. Bunun gerçekleştirilmesi için de Öcalan TC'ye "ortam hazırla" önerisinde bulunmaktadır. Hakim sınıfların "PKK güçlerinin TC sınırları dışına silahlarıyla birlikte çekildiği, oysa yapılması gereken şeyin, silahlarıyla birlikte teslim olunması ve pişmanlık yasasından yararlanılması gerektiği ve silahların Türk devletine karşı bir koz olarak elde tutulduğu" tavrına karşı Öcalan; hakim sınıfları ikna etmek amacıyla silahların elde tutulmasının bir koz olmadığına dair açıklamalarına devam etti.

12 Ağustos'ta kendisiyle görüşen avukatlarına yaptığı açıklamada Öcalan: "Silahları dışarıda bir koz olarak tutma iddiasını reddediyorum. Silahlar koz değildir." (14 Ağustos 1999) biçiminde tavrı takındı. Her ne kadar silahlar koz değildir dese de Öcalan devletin adım atması gerektiğini söylerken silahların elde tutulduğunu kabul etmektedir. Fakat işin içinde TC'yi ikna sorunu olduğu için silahların koz olduğunu reddediyor! Silahlarıyla birlikte geri çekilmenin devlete karşı neden koz olmadığına Öcalan'ın cevabı şöyledir:

"Dışarıda kalınacak süreçte, Türkiye'ye dönüş kongresi yapılacak ve dönme hazırlığı böylece tamamlanacaktır. Bunun koşullarının yaratılması gerekir. Demokratik hukuk reformları gerçekleştirilmeli, genel af açılan hayata geçirilmeli. Ancak bundan sonra dönüş gerçekleşebilir." (aynı yerden)

PKK'nin silahlarını bırakıp TC'nin izin verdiği koşullarda legal alanda siyaset yapması için gerillanın dağıtılması planında TC, pişmanlığı ve pişmanlık yasasından yararlanamayacak olanlara zindanı dayatmaktadır. Öcalan ise genel af istemektedir. Gerillanın dağdan indirilmesi bağlamında seçilecek yolun ne olacağı tartışmasında TC ile Öcalan arasındaki farklılık silahların bırakılıp bırakılmaması değil, pişmanlıkla genel af savunu arasındaki farklılıktır. Genel affın çıkarıldığı, anayasada bazı değişikliklerin yapıldığı ve Türkiye'ye gelindiğinde hapse konmayacağını garanti edildiği ko-

şullarda Öcalan ve PKK gerillanın silahlarıyla birlikte Türk devletine sığınmasına zemin hazırlamaktadır. Türkiye'ye dönüş kongresi de bunun içindir. Gerillayı sadece siyasi olarak değil, psikolojik olarak da buna hazırlamak içindir.

Öcalan'ın bu tavrı takınmasından birkaç gün sonra Türkiye, Marmara'daki depremle sarsıldı... PKK Başkanlık Konseyi de 25 Ağustos tarihinde yaptığı bir açıklamayla TC'ye "deprem jesti" çekti! Söz konusu açıklamada, 1 Eylül 1999 tarihinde silahlı mücadeleye son verme ve geri çekilmenin deprem sebebiyle öne alındığı açıklandı. Söz konusu adım, "Ağır bir felaketin yaşandığı süreçte partimizin savaşı tek yanlı olarak durdurmuş olması ve barış için çabalarını yoğunlaştırmış bulunması, devleti ve halkıyla Türkiye'ye yapılmış en büyük destek olmuştur." (26 Ağustos 1999) biçiminde ortaya kondu. Böylece PKK'nin sadece TC ile barışa hazır olduğu değil, TC'ye destek verdiği de hakim sınıflara gösterilmiş oluyordu... PKK bu jesti yaparken, faşist Türk devletinin ordusu Kuzey Kürdistan'da barbarlığını sürdürüyordu!

**Öcalan'ın
faşist Türk devletinin
eline geçmesini sorunun
çözümü için bir fırsat olarak
değerlendirenler, şimdi de silahlı
mücadeleye son vermeyi bir fırsat
olarak değerlendirip kitlelere
satmaktadır! Gerçekten de bu,
eğer bir fırsat olarak ele alınacaksa,
faşist Türk devletinin
PKK önderliğindeki
Kürt ulusal mücadelesine
son vermesi için
bir fırsattır.**

1 Eylül 1999 tarihli PKK eğilimli gazete-lerde TC ile "barış" dilekleri, kutlamaları ve TC'ye çağrılardan geçilmez oldu... 2 Eylül tarihinde Medya TV üzerinden yapılan açıklamasında Osman Öcalan, hızlı geri çekilmenin TC'nin operasyonlarıyla engellendiğini açıkladı. 3 Eylül tarihli Özgür Politika'da da yayınlanan tavrında Osman Öcalan, "geriye dönmek üzere adım attıklarını, silahlı güçlerini savaş gücü olmaktan çıkarıp "siyasal ve sosyal yaşam projesiyle bir inşa gücü haline getirmek istediklerini" savundu. Bu görüşlerin yanısıra Türk ordusuna çağrıda bulunuldu ve ordunun silahları bırakıp kazma küreğe sarılması gerektiği önerildi. Öneriye şunlar da eklendi:

"...Türk ordusuna yaptığımız bir çağrıdır, bizden yana hiçbir endişesi olmasın. Biz kararlıyız, Türk ve Kürt halkının yani tüm Türkiye halkının geçirdiği deprem felaketini de Kürdistan'daki savaş yıkımlarını da dikkate alarak bunun karşısındaki sorumluluğu içerisinde orduyu zorlayacak hiçbir davranışa girmeyeceğiz." (aynı yerden)

Böylece "deprem jesti" faşist Türk ordusuna "sizi zora sokmayacağız" jesti ve garantisiyle bütünleşti... PKK gerçekten de samimi ve kararlı adımlarla yürüyor! Hem de beklenmedik bir hızla!

Öcalan'ın Türk hakim sınıflarını ve temsilcilerini ikna edebilmek için başvurduğu bir yol da, hakim sınıf temsilcilerinin önde gelenlerinin açıklamalarını olumlu bulduğunu ve söz konusu kişilerin açıklamalarının kendi tavırlarıyla örtüştüğünü savunmaktır. Bu yolla da Öcalan, kendilerinin hiç de iddia edildiği gibi Türk devletine düşman olmadıklarını, aksine önde gelen hakim sınıf

temsilcilerinin tavırlarıyla aynı yaklaşıma sahip olduklarını; bu gerçeği görmeyenin "Türk tarafı" olduğunu göstermeye, hakim sınıfları iknaya çalışmaktadır.

Bu tavrın iki örneğini Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu ile Yargıtay Başkanı Selçuk'un açıklamaları bağlamında Öcalan'ın takındığı tavrı oluşturmaktadır.

Kıvrıkoğlu 3 Eylül'de gazetecilerle bir sohbet toplantısı yaptı ve sorulara cevap verdi. Öcalan'a verilen idam cezasının infazı bağlamında Yargıtay kararından sonra işin siyasetçilere kaldığını ve TBMM'nin alacağı karara saygılı olacağını açıkladı. Bunun dışında PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesi ve güçlerini TC sınırları dışına çekmesi bağlamında da bir durum tespiti yapıp şunları söyledi:

"Türkiye'yi terketmeleri çok önemli değil. Teslim olmaları ve pişmanlık yasasından yararlanmaları gerekir. Geçmişte de ateşkes ilan edip bozdukları durumlar yaşandı. Bu nedenle bir süre bekleyip görmek lazım." (Hürriyet, 5 Eylül 1999)

Kıvrıkoğlu'nun tavrı içinde PKK ve Kürt sorunu bağlamındaki temel düşünce "teslim ve pişman olma" düşüncesidir. Ayrıca PKK'nin gelinen yerde ne istediği konusunda ise Kıvrıkoğlu durumu şöyle özetlemektedir:

"Terör başının da söylediği gibi, silah yoluyla bir yere varamayacaklarını kabul ettiler. Siyasal yoldan çözüm düşünüyorlar. Federasyon da istemiyorlar. İstedikleri bazı kültürel haklardır. Bunların bazıları zaten verilmiştir. Kürtçe gazete ve kasetler serbest. Yasak olmasına rağmen Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da Kürtçe televizyon ve radyo yayınları yapıyor. 37 il ve ilçede belediyeler HA-DEP'te. Kimse niye seçildiniz diye karşı çıkmadı. Doğru dürüst çalışıp memlekete hizmet ederlerse kimse birşey demez. Türkiye birçok hakları vermiş zaten." (aynı yerden)

Kıvrıkoğlu burada PKK'nin savunduğu siyaseti olduğu gibi aktarmakta ve gelinen yerde PKK'nin siyasetinin ne olduğu ve neyi savunduğu bizzat Genelkurmay'ın ağzıyla kabul edilmektedir. Kıvrıkoğlu'nun takındığı bu tavrı, en azından gelinen yerde PKK'nin hakim sınıf temsilcileri tarafından "bölücü" olarak değerlendirilmediğine işaret etmektedir. Fakat buna rağmen Kıvrıkoğlu PKK'nin bu siyasetine katıldığını vs. söylememektedir. Kıvrıkoğlu'na göre PKK'nin taleplerinin bir bölümü zaten gerçekleşmiştir. İstenilen kültürel haklar bağlamında yapılacak birşey geriye kalmış: Kürtçe televizyon ve radyo yayınlarının üstündeki yasağın kalkması! Bu da "demokratikleşmeyle birlikte çözülecek bir sorundur". O zaman PKK'nin yapması gerektiği birşey vardır: "Teslim olmaları ve pişmanlık yasasından yararlanmaları"!

Kıvrıkoğlu'nun tavrı budur. Bu tavrı Öcalan şöyle de-

ğerlendirmektedir:

"Kamuoyunda yoğun tartışmalara yol açan Genelkurmay Başkanı sayın Kıvrıkoğlu'nun değerlendirmelerini olumlu buluyorum. Geliştirmek istediğimiz Barış ve Kardeşlik sürecine olumlu bir katkıdır. Önemsiyoruz, değer veriyoruz." (Özgür Politika, 8 Eylül 1999)

Öcalan, Kıvrıkoğlu'nun konuşmasında işine gelebilecek yanları kullanmaya çalışsa da, PKK'ye teslimiyeti ve pişmanlığı dayatan Kıvrıkoğlu'nun tavrıyla kendi tavrının örtüştüğünü olumlu bir şey gibi göstermesi bile, gelinen yeri ortaya koymaya yetmektedir. Öcalan kendi siyasetiyle Kıvrıkoğlu'nun tavrının birliğini ortaya koymaya çalışırken, Genelkurmay Başkanlığı kendisini Öcalan'dan da ayırmak için 10 Eylül'de bir açıklama yaptı. Söz konusu açıklamada, "Genelkurmay Başkanlığı'nın PKK terör örgütünü muhatap olarak kabul etmesi, onun tekliflerini müzakere etmesi ve bazı tavizler vermesinin söz konusu olmadığı" (Türkiye, 11 Eylül 1999) açıklandı.

"Devletin halihazır mevcut politikasında" bir değişiklik olmadığı belirtilen açıklamada bir kez daha PKK'lilerin teslim olmaları ve pişmanlık yasasından yararlanmalarının "en uygun bir hareket tarzı" olduğu savunuldu.

Öcalan'ın "Barış ve Kardeşlik projesine katkı" olarak yorumladığı tavrın somut ifadesi, Eylül ayı sonlarına doğru Genelkurmay'ın "PKK'ye karşı mücadeleimiz kararlı bir biçimde sürmektedir" açıklamasında ve Güney Kürdistan'a resmi açıklamalara göre beşbin askeriyle bir kez daha girmesi oldu. Kuzey Kürdistan'da ise zaten saldırılar hiç durdurulmadı.

İkinci örnek olarak Yargıtay Başkanı Selçuk'un tavrı da Öcalan tarafından onaylandı.

TC'nin hakim sınıfları arasında sivil-asker çatışmasının da bir göstergesi olan Selçuk'un tavrı, Kıvrıkoğlu'nun tavrına karşı bir cevap niteliğindedir. Bu bağlamda Yargıtay Başkanı gerçekte TUSİAD'ın tavrı olan "demokratikleşme" bağlamında da görüşler savunmuştur. Hakim sınıflar arasındaki sivil-asker çatışmasında Öcalan, "Selçuk bizimle örtüşüyor", "Sami Selçuk'un açıklamaları olumludur. Ortaya koyduğum demokratik cumhuriyetin hukuk alanındaki versiyonudur." (11 Eylül 1999) diyerek "sivil cephe" yerini alıyor. Bu arada birkaç gün öncesinde Kıvrıkoğlu'nun "katkıları" nı desteklediğini, askeri kanadın tavrını onayladığını da es geçerek işine ne geliyorsa onu alıyor.

Öcalan'la Selçuk'un tavırlarının örtüştüğü, bir anlamda doğrudur. Fakat bu örtüşme, Selçuk'un PKK'nin siyasetine yaklaştığını değil, Öcalan'ın ve PKK'nin Selçuk'un şahsında TUSİAD'ın siyasetine yaklaştığını göstermektedir. Bu siyasetin işçi ve emekçiler açısından savunulacak hiçbir yanı yoktur. Demokratik hakların

Demokratik hakların gerçek savunusu ancak devrimci siyaset temelinde mümkündür. Burjuvazinin iktidarını ayakta tutmaya hizmet eden "haklar" savunusu işçi ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere köleliğin değişik versiyonunu dayatma dışında hiçbir anlama gelmez. Öcalan da Kıvrıkoğlu ve Selçuk'un tavırlarını onaylayarak buna ortaklık etmektedir.

gerçek savunusu ancak devrimci siyaset temelinde mümkündür. Burjuvazinin iktidarını ayakta tutmaya hizmet eden "haklar" savunusu işçi ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere köleliğin değişik versiyonunu dayatma dışında hiçbir anlama gelmez. Öcalan da Kıvrıkoğlu ve Selçuk'un tavırlarını onaylayarak buna ortaklık etmektedir.

Öcalan işine gelen konuşmaları onaylayıp hakim sınıf temsilcileriyle aynı siyaseti savunduğunu ispatlamaya çalışsa da, faşist Türk devletinin önde gelen temsilcileri Öcalan ve PKK'den hep daha fazla taviz istemektedir. Öcalan ve PKK'nin siyasetinin ne olduğunu bilmedikleri için değil, tersine bildikleri için de hep daha fazla taviz istemektedirler ve PKK'yi bütünüyle silahsızlandırmak ve kendileri için tehdit unsuru olmaktan çıkarmak için hep daha fazla tavizi dayatmaktadırlar.

"Türkiye'yi terketmeleri çok önemli değil. Teslim olmaları ve pişmanlık yasasından yararlanmaları gerekir." tavrının dayatıldığı yerde, genel af yanlısı olan Öcalan ve PKK hakim sınıflara bir "iyi niyet jesti" daha çekti!

20 Eylül tarihinde avukatlarıyla görüşen Öcalan, "PKK'li bir grubun silahları ile birlikte

Demokratik Cumhuriyete katılmak ve

güç vermek için Türkiye'ye gitmeye"

çağırdı. Öcalan'ın çağrısı 22 Eylül

tarihinde avukatları tarafından kamuoyuna açıklandı. Özgür Politika

gazetesinin aktarımına göre

Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Atılacak demokratik adımlara engel olmadığını, aksine bu adımlara güç verdiğini kanıtlamak için bir PKK grubunun silahları ile birlikte iyi niyet ifadesi olarak Demokratik Cumhuriyete katılmak ve güç vermek için Türkiye'ye gelmeye çağırıyorum." (23 Eylül 1999)

"Silahlı mücadeleye son verme kararının sözde kalmadığını kanıtlamak açısından bu adım oldukça önemlidir. Devletin ve toplumun ilgi yardımlarını bekliyoruz." (aynı yerden)

Kitlelerin bilincini karartmanın bir aracı haline getirilen "Demokratik Cumhuriyet"e katılmak ve güç vermek, somutta faşist Türk devletine teslim olma ve ona hizmet etmenin dışında hiç bir anlamı yoktur. Öcalan ve PKK; hakim sınıfları ikna edebilmek, TC ile barış içinde bir arada yaşamak istedikleri bağlamında kararlı olduklarını göstermek için gerillanın teslim olmasının ilk adımını atmış ve TC'nin atacağı herhangi bir adım –genel af vb.– sonrasında bütün gerillanın silahlarıyla birlikte TC'ye teslim olmanın yolunu açmıştır. Öcalan, devletin ve toplumun "ilgi ve yardımını" da bunun için beklemektedir.

Teslimiyet için değil de "çözüm" için Türk devletine teslim olduğunu söyleseler de, Öcalan'ın açıklamasını kamuoyuna duyuran avukatlardan İrfan Dünder, yapılan basın açıklamasında sorulan sorulara verdiği cevaplarda şu tespiti yapmaktadır:

"Öcalan, eğer gerekli düzenlemeler yapılırsa, bu tür adımların daha da gelişebileceğini söyledi." (aynı yerden)

Öcalan, Türkiye'ye gelecek olan gruba "iyi" davranılırsa ve devlet tarafından gerekli hukuki düzenlemeler yapılırsa, silahlarıyla birlikte teslim olmanın adımlarının da gelişeceği konusunda hakim sınıflara söz vermektedir... Gerillanın TC'ye teslim edilmek istendiği de bundan daha açık söylenemez doğrusu! Öcalan'ın çağrısı, gerillanın TC'ye teslim edilmesinin ve TC'nin hizmetine sunarak bitirmenin bir adımıdır!

Öcalan'ın çağrısına PKK Başkanlık Konseyi hemen cevap verdi ve çağrıyı uygulayacağını açıkladı. 23 Eylül tarihli açıklamada PKK Başkanlık Konseyi'nin Öcalan'ın çağrısına uyulacağı şu sözlerle ifade edildi:

"Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın talep ve çağrısı üzerine, Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yetkili makamlarına hitaben Merkez Komitemizin kaleme aldığı mektuplarla birlikte bir barış ve demokratik çözüm grubunu Türkiye'ye gönderiyoruz. Sorunlarımızı Türkiye

toplum ve devleti ile barış ve demokrasi çerçevesinde çözme anlayışımızın gereği

olarak attığımız bu adımın, çözüm

yoluna önemli bir aşama olacağına

dair inanç ve umudumuzu belirtiyoruz." (24 Eylül 1999)

Öcalan'ın çağrısının avukatları

tarafından kamuoyuna açıklan-

masının ertesi günü PKK Baş-

kanlık Konseyi tavrını takındı.

Başkanlık Konseyi'nin bu kadar

hızlı cevap vermesi, çağrının

içerik olarak önceden tartışıldığı

ve karar verildiğine de işaret et-

mektedir. Silahlı mücadeleye son

verme bağlamında, yapılan açıklama-

malara göre Öcalan'ın çağrısından önce

yapılan MK 2. Genişletilmiş Toplantı-

si'nde karar alınmış olmasına rağmen Başkanlık

Konseyi iki-üç günlük gecikmeyle tavrı takındı.

Bir grup gerillanın silahlarıyla birlikte TC'ye teslim olması sorununda da kamuoyuna açıklama yapılmadan önce Öcalan ile Başkanlık Konseyi arasında anlaşmanın sağlandığı ve karar verildiği satır aralarında ortaya çıktı. "Barış ve Demokratik Çözüm Grubu"nun sözcüsü Ali Sapan'la yapılan röportajda Ali Sapan şu tavrı takımkatadır:

"Parti önderliğimizin 5 Eylül'de yapmış olduğu bir çağrı ve yine Parti Merkez Komitesi'nin almış olduğu karar doğrultusunda silahlarımızla birlikte Türkiye'ye gidiyoruz." (4 Ekim 1999)

"Bu durum neyi göstermektedir?" ya da "Kararın ne zaman alındığının önemi nedir?" diye soranlar da olabilir. Bunun önemi şudur ki, faşist Türk devletinin kontrolünde olan Öcalan, PKK Başkanlık Konseyi'ne ya da kamuoyuna devletin izni olmadan herhangi bir açıklama, çağrı, mektup gönderemez! Böylesi bir durumda Öcalan ile PKK Başkanlık Konseyi arasındaki ilişkiye

bizzat devletin izin verdiği ve Öcalan'ı kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı açığa çıkmaktadır. Pazarlıklar yapılmakta, PKK Başkanlık Konseyi'nin de onayı alındıktan sonra kamuoyuna açıklanmaktadır.

Devletin yetkili makamlarına PKK Merkez Komitesi'nin mektup gönderdiği açıklanmakta; PKK'nin "sorunlarımızı Türkiye toplum ve devleti ile çözme" anlayışının somut ürünleri adım adım ortaya çıkmaktadır. Evet Öcalan ve PKK "devletle barışık" yaşamayı sağlamak için mücadele ediyor, güçlerini devletin "inşa gücü, desteği" haline getirme çabasını sürdürüyor!

Bir grup gerillanın silahlarıyla birlikte TC'ye teslim olmasını TC ile bütünleşme isteğinin bir adımı olduğunu, Başkanlık Konseyi üyesi Duran Kalkan Türk devletin yetkililerine gönderilen mektubun içeriğini özetlerken şöyle ortaya koyuyor:

"Bu temelde demokratik, barışçıl, sorunlarını demokrasi çerçevesinde çözmüş bir Türkiye ile bütünleşmek istek ve arzumuzu içeriyor. Bunları daha öncede taahhüt etmiştik, açıklamıştık." (25 Eylül 1999)

TC ile bütünleşmek için taahhütler verildiği artık açıkça dile getirilmektedir ve bu tavırlar, Öcalan ve PKK'nin çok yüksek düzeyde ve "tarihi" önemde siyaset yaptığına örnek olarak gösterilmektedir! TC ile bütünleşmenin taahhüt edildiğini açıklayan Duran Kalkan, bu bütünleşmeyi Kürt halkının özgürlük özleminin gerçekleşmesi olarak da satmaya çalışıyor! PKK'nin etkisi altındaki kitleler de ne yazık ki bunu olduğu gibi alıyor!

Öcalan'ın çağrının ciddiyetle incelenmesi talebi karşısında Türk Genelkurmay'ının cevabı; "Bitireceğiz!" biçiminde oldu ve resmi açıklamalara göre beş bin kişilik ordu gücüyle Güney Kürdistan'a PKK'nin kamplarını imha etmek amacıyla yeniden girildi! Sömürgeci faşist Türk devletin Güney Kürdistan'a girdiği konusunda haber bile vermeyen (Özgür Politika vb.) gazeteler, hakim sınıflara "güven ortamını yaratalım" çağrılarını durmadan yinelediler!

Öcalan'ın Genelkurmay'ın açıklamasına tavrı; "Klasik yaklaşımlar sorunu çıkmaza sokar" biçiminde oldu. PKK Başkanlık Konseyi ise TC'nin teslimiyeti dayattığının bilincinde olarak "Teslimiyet dayatmalarını reddedeceğiz" biçiminde tavrı takındı. Böylece kamuoyuna, bir grup gerillanın silahlarıyla birlikte teslim olmasının "teslimiyet" olmadığını, PKK'nin "...çözüm doğrultusunda söylemini karşılayacak tarihsel değerdeki pratik adımlarını da büyük bir cesaretle atmış" (30 Eylül 1999) olduğunu açıklıyordu. Teslimiyet, artık sorunun çözümü olarak sunuluyor!

Kuşkusuz bu da bir çözümdür! Fakat Kürt ulusal sorununun çözümü, Kürt ulusunun özgürlüğüne kavuşmasının çözümü vb. bir çözüm değildir bu! Bu çözüm, Türk hakim sınıflarının bir çözümü, faşist Türk devletin varlığını sürdürmesine hizmet eden bir çözümdür. Böylesi bir çözüm, Kürt ulusunun özgürlüğünü, işçi ve emekçilerin kurtuluşunu isteyenler tarafından reddedilmek zorundadır!

PKK'nin "Barış ve Demokratik Çözüm Grubu" diye adlandırdığı 8 kişilik grup 1 Ekim 1999 tarihinde Türk

ordusuna silahlarıyla birlikte teslim oldu. Yapılan açıklamalara göre; "Grup uzun süre PKK'de kalan üst düzey kadrolardan oluşuyor." (3 Ekim 1999) Grubun sözcülüğünü ise bir dönem ERNK Avrupa Sözcüsü olan Ali Sapan yapmaktadır.

Özgür Politika'nın teslim olmalarından bir gün önce Ali Sapan'la yaptığı röportajda Ali Sapan grubun amacını şöyle açıklamaktadır:

"Tabii bu gidişin amacı; Parti Önderliğimizin dile getirmiş olduğu barışçıl demokratik çözüme bizzat pratik katkı yapma anlamına geliyor. Yani biz bizzat pratiğimizle bunu ispatlamak istiyoruz. Yani partimiz sadece düşünce düzeyinde çözümü dile getirmiyor. Bizzat bunun samimi ve kararlı pratik adımlarını da bu gidişimizle atıyor." (4 Ekim 1999)

Ali Sapan'ın da açıkladığı gibi PKK pratik adımlarıyla da samimi ve kararlı olduğunu TC'ye göstermek ve hakim sınıfları ikna etmek için çaba gösteriyor! Gerçekten de birçok kez vurguladığımız gibi Öcalan ve PKK faşist Türk devletiyle barışmak, anayasal bazı değişikliklerle yetinmek siyasetinde samimidir ve karardır! Fakat tam da bu samimiyet ve kararlılık hakim sınıflara PKK'ye daha fazla taviz dayatmayı ve istediği tavizleri almayı mümkün kılmaktadır. Faşist Türk devleti değişik düzeylerde "demokratikleşme"den, anayasa değişikliğinden vb. bahsetse de, PKK'yi bitirme, ya da en azından tehdit unsuru olmaktan çıkarma hedefinden vazgeçmemiştir. İşin kötü yanıysa hakim sınıfların bu siyasetine "demokratik çözüm" adı altında Öcalan ve PKK de bulaşmış durumdadır. PKK'nin geline yerdeki siyaseti "ne alabilirsek onunla yetinelim" siyasetidir. Verilenler ise "fedakarlık" olarak sunulup hesap dışı bırakılmaktadır.

PKK hakim sınıfların oyunlarına kanmamış gibi görünse de, teslimiyeti, pişmanlığı kabul etmeyeceklerine dair açıklamalar yapsa da dizginler hakim sınıfların eline geçmiş durumdadır... Objektif durum PKK'nin Türk hakim sınıflarının siyasetine uygun adımlar attığını göstermektedir. Faşist devletin sözcüleri her ne kadar "demokratikleşmeden" ve yer yer Kürtlerin kültürel haklarından bahsetseler de hâlâ bu konuda attıkları tek adım yoktur. Tavizi şimdiye kadar hep PKK vermiştir... Bu durumu Osman Öcalan çok açık dile getirmektedir. Osman Öcalan'ın 8 kişilik grubun Türk devletine teslim olmasının ardında MEDYA TV üzerinde yaptığı konuşmada takındığı tavrı şöyledir:

"Show yapılmasın deniyor ama show kaygısıyla bu grubun gelişinin tartışılmaması güvensizlik yaratır. Hep tek taraflı bir fedakarlık istemek, açık ki bizde de endişeler yaratıyor. Endişelerimizi giderecek bir tutum görmedik." (abç) (5 Ekim 1999)

İt'ten post, TC'den dost olamayacağını söyleyen devrimcilere, komünistlere "barış düşmanları", "savaş rantçıları" diyenler, artık "devletimiz" diye tanımladıkları TC'den herhangi bir adım atılmadığını gördüğünde "endişe"ye kapılıyorlar, sitem ediyorlar!

Sorunun özü ve objektif durum kuşkusuz ki endişeye kapılmakla değişmiyor! PKK faşist Türk devletiyle barı-

şık yaşama siyasetiyle kendi mezarını kazmıştır. Savu-
nulan siyasetin doğal sonucu dizginler hakim sınıfların
eline kapdırılmış ve bununla birlikte de PKK'nin düzene
entegre edilmesinin yolu açılmıştır. "Demokratik cum-
huriyet ve TC ile barış istedikleri" bağlamında samimi
olduklarına hakim sınıfları ikna çabası, bir tavizin ardın-
dan bir başka tavizi getirmektedir. Bu siyasetin savunu-
culuğu Osman Öcalan ve PKK'yi endişelendirmelidir!
Bu siyaset savunulduktan sonra, sonuçlarına da katla-
nılır!

8 kişilik silahlı bir grubu TC'ye teslim ederek PKK ge-
rillanın dağdan inip TC'ye teslim olmasının yolunu aç-
mıştır. Hakim sınıflar ise saldırılarına devam etmektedir
ve bundan sonraki tavizleri elde etmenin hesabı içindedir.
Önümüzdeki dönemde gelişmeleri birlikte yaşayıp
göreceğiz.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, bağımsızlığı ve öz-
gürlüğünden yana olanların faşist Türk devletine karşı
devrim mücadelesini yükseltmeleri, bu Öcalan ve bu
PKK'den kopmaları ve devrimci bir temelde örgütlen-
meleri gerekir.

Kalpleri Kürdistan'ın özgürlüğü için atanların, beyin-
lerini işin içine sokma zamanı çoktan gelmiştir! Kuzey
Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanması ve özgürleşmesi;
Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaması ancak ve
ancak faşist Türk devletinin devrimle yıkılmasıyla ger-
çekleşecektir. Bunun için de Marksizm-Leninizm bilimi-
nin gerçek savunucusu olan **Partiya Bolşewik (Kur-
distana Bakur)**'un inşasına omuz verin, örgütlenin!

Gerçek barışa ve özgürlüğe devrimle varılacaktır!

6 Ekim 1999 X

Geriye doğru adımlar sürüyor!

1 Ekim 1999 tarihinde 8 kişilik bir gerilla grubu-
nun 15 Ağustos 1984 tarihinde silahlı müca-
delenin başlatıldığı yerde faşist Türk devleti-
ne silahlarıyla birlikte teslim olmasından sonra,
Avrupa'dan da ERNK'li 8 kişilik bir grup 29 Ekim
1999 tarihinde İstanbul Atatürk Havalimanı'na ine-
rek TC'ye teslim oldu... Böylece, silahlarıyla birli-
kte teslim olmanın yolunun 1 Ekim'de açılması son-
rasında, Avrupa'nın değişik ülkelerinde yaşayan
PKK'li örgütlü kesimin de TC'ye teslim olmasının
yolu açılmış oldu!

Söz konusu "2. Barış Grubu"nun Türkiye'ye git-
mesini selamlayan Abdullah Öcalan, Kuzey Kür-
distanlılara "Herkes doğduğu topraklara..." çağır-
sında bulunarak sorunun "çözümünün" bu top-
raklarda gerçekleşeceğini dile getirdi.

Artık ortam öyle hazırlanmış ki, eleştiri getirenle-
ri bırakın, yurtdışında yaşamakta olup da Türki-
ye'ye dönmek istemeyenler "hain", "kaçak" vb.
mühürleriyle damgalanabiliyor... TC'ye teslim ol-
mak, "kahramanlık", "onurlu barış" vb. biçiminde
kitlelere sunuluyor! Kürt ulusunun gerçek kurtulu-
şunun faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde
çözülemeyeceğini savunanlar, Kürt halkının ger-
çek dostları, düşman olarak lanse edilmekteyken,
faşist Türk devletinin şu ya da bu temsilcisinin ağ-
zından çıkan "demokrasi" laflarına gıpta ile bakıl-
maktadır. 29 Ekim 1999 TC'nin kuruluşunun yıldö-
nümü olarak kutlanmaktadır... Hem de "demokra-
tik cumhuriyet" adına!

İlk teslim olan grubun temsilcileri, gazetelere
yaptığı açıklamalarda kendilerine kaba baskı, iş-
kence yapılmadığını, "pişmanız" deseler hemen
serbest bırakılacaklarını ifade ederken, aslında ge-
lip teslim olursanız TC size iyi davranır mesajını
vermektedir.

Nitekim ikinci grup da benzeri mesajı vermek
için, kendilerine hiçbir baskının yapılmadığını ka-

muoyuna açıkladılar. Bundan sonraki gidişat, bi-
raz da TC'nin giden gruplara daha iyi davranması,
hatta bazılarını serbest bırakması durumunda,
gruplar halinde teslim olma ediminin hızlanması
yönündedir.

"Süreci doğru kavrayalım" yaygalarıyla ger-
çeklerin üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Emperya-
list dünya düzeni tarafından dayatılanlara boyun
eğmenin, kendisini "Yeni Dünya Düzeni"ne uyar-
lamanın teorisi böyle yapılıyor!

PKK adına yapılan açıklamalarda "sorumluluğu-
muzun gerekliliğini büyük bir kararlılıkla yerine
getiriyoruz" tezpitlerinden artık geçilmez oldu.
Tüm derdleri TC'ye kendilerinin samimi ve kararlı
olduklarını ispatlamaktır. PKK gerçekten de TC ile
bütünleşme çabasında kararlı adımlarla yürüyor!
Bu adım Kürt ulusunun kurtuluşu adına satılmaya
devam ediyor.

Yıllardır söylediğimiz, Kürt ulusunun kurtuluşu
için zorunlu olan yolun devrim için mücadele yolu
olduğunu Kuzey Kürdistanlı kitleler elbet bir gün
-acı deneyleriyle de olsa- göreceklerdir. Fakat
"zararın neresinden dönülürse kârdır" deyiminde
olduğu gibi, yanlış yoldan dönmek için bugünden
adım atmak lazımdır!

Bugünlük "sekiz artı sekiz eşittir onaltı" sayısı
yüzleri, binleri bulmadan teslimiyet yolundan dön-
mek ve devrimci bir ulusal hareket yaratmak, gön-
lü devrimden yana olan tüm PKK'liğin görevidir!

Devrimcilere, sosyalistlere, komünistlere karşı
kışkırtmalar da gidilen yolun bataklık olduğu ger-
çeğini ortadan kaldıramaz!

Kurtuluş 29 Ekim'lerde değil, kurtuluş Büyük
Sosyalist Ekim Devrim'inin ardılı yeni Ekimlerde,
devrimde, sosyalizmde! Dünya'ya yeni Ekimler
gerek! Kürdistan da yeni Ekimlerle özgürlüğe yü-
rünecek!

7 Kasım (26 Ekim) 1999 X

“KÜRDİSTAN DEVRİMCİ YURTSEVERLERİNE AÇIK MEKTUP” HAKKINDA...

Çözüm devrimde, sosyalizmde!

Ekim ayı ortalarında “PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları” imzalı ve “Kürdistan devrimci yurtseverlerine açık mektup” başlıklı bir açıklama devrimci kamuoyuna yansıdı. Söz konusu açıklama hakkında tartışmaların başlamasıyla birlikte PKK Başkanlık Konseyi adına açıklamalarda –örneğin Duran Kalkan’ın 20 Ekim 1999 tarihli Özgür Politika’da yayınlanan tavrında–, adı geçen bir yazılı tavrın varlığı kabul edilmektedir. Buna göre devrimci kamuoyuna da yansıyan tavrın PKK içinde yer almış olan bir kesimin tavrı olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Duran Kalkan, Kani Yılmaz ve diğer tavrı takınanlar, söz konusu açıklamanın kim tarafından yazıldığını da somut isim vererek açıklamakta ve söz konusu kişilere karşı saldırının zeminini hazırlamaktadırlar.

Bu arada söz konusu açıklama bazı dergilerde yayınlandı, devrimci kamuoyu bu konuda belli ölçüde tartışma yürüttü/yürütüyor. Biz de bu yazımızla söz konusu açıklama hakkındaki düşüncelerimizi ortaya koymaya çalışacağız. Bunu yaparken izleyeceğimiz yol, söz konusu açıklamada yanlış bulduğumuz noktalara tek tek değinmekten çok, Kuzey Kürdistan’da **devrimci bir-ulusal hareket olabilmenin** asgari gereklerini ortaya koymaktır.

AÇIKLAMADA NELER SAVUNULUYOR?

Söz konusu açıklamada öne çıkan görüşler şöyledir:

“Tarihsel bir kavşak noktasındayız. Tarihsel bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyayız. Tarihsel bir karar almak, tarihsel bir adım atmak zorundayız.

Partimize ve devrimimize dayatılan, dünyada eşi benzeri olmayan, topyekün bir silahsızlandırma, güçsüzleştirme, tasfiye planıdır. Geline nokta ya bu planın basit bir uygulayıcısı olacak ve kendi kendimizin ipini çekeceğiz; ya da çeyrek asırlık pratik mücadele sürecinde doğrulanan çizgimizin de bunun özü olan şehitleri-

mizin mutlak emirleri gereği bu tasfiye planına bütün gücümüzle dur diyecek, zafer çizgimizi temsil ederek zafere yürüyeceğiz. Tarihsel kavşak noktası budur ve biz, kesin kararımızı vermek zorundayız. Tasfiye planı hızla ve tam anlamıyla bir oldu bittiyle sonuca götürülmek isteniyor.” (bütün alıntılar adı geçen açıklamadan)

“PKK bütün devrimci yanlarından soyunsa da, kendisini tamamen düzenin istediği bir çizgiye getirse de, devlet ve emperyalizm tarafından kabul edilecek mi? Hayır, onların hükmü çok açıktır: PKK’dan tek bir iz dahi bırakılmamalıdır...”

“Tasfiye planı bizim kendi ellerimizle, en kutsal değerlerimiz, en saf ve temiz bağlılık duygularımız kullanılarak uygulanmak isteniyor. Kendi ipimiz kendi ellerimizle çektiliyor. Ama genel olarak bunun farkında bile değiliz. Korkunç olan budur, planın önünü engelsiz kılan, işlerini kolaylaştıran budur... Bu durumdan biran önce sıyrılmak zorundayız. Nereye gidiyoruz, nereye götürülüyoruz, sunulan “gelecek ufku” nedir ve ne yapmalıyız sorularına yanıt getirmemiz ve harekete geçmemiz gerekir.”

“Önce ideolojimiz, inançlarımız, amaçlarımız elimizden alındı; “yanlış, hayali, dogmatik ve anlamsız” ilan edildi. Kürtler, “Türk ulusal bütünlüğünün dili ve kültürü ayrı bir unsuru” olarak tanımlanarak, ulusal kimlik ve ulusal kurtuluş programımız sıradan bir “kültürel haklar” programına indirildi. Bu, amaçta ve ideolojide köklü bir silahsızlanma, tasfiyeden başka bir şey değildir. Bununla yetinilmedi, tüm devrimci silahlarımız elimizden alınıyor, tasfiye ediliyor. Alınan kararlar ve en son bir grup arkadaşın teslimiyete gönderilmesi, bu topyekün silahsızlandırma ve tasfiye planını yeterince açıklamıyor mu?”

“Başkanlık Konseyi tasfiye çizgisini yürütürken bunu başkana bağlılık olarak ortaya koyuyor. Ve herkesi de böyle bağlamaya çalışıyor. Oysa yürütülen politika önderliğe bağlılık değil, kötü bir demagoji ve yoldaşlarımızın, halkımızın en temiz duygularıyla oynamaktan baş-

ka bir şey değildir. Biz Başkan'dan bağıllığı, mücadele ve şehitlerimizin kanıtladığı önderlik çizgisine bağıllık olarak öğrendik. Bugün yaşanan 25 yıllık parti çizgisinin tasfiyesinden başka bir şey değildir."

"Tasfiyeci çizginin Başkan'a bağıllık sözlerinin içi boştur. Gerçek bağıllık ise 25 yıllık çizgi temelinde askeri ve politik güç olmak, bu temelde devrimin dostlarıyla ittifak yapmak, yüzümüzü yeni dünya düzenine değil, dünya halklarına dönük tutmaktır."

"Ama kaderimizle ilgili gelişmeleri tartışmıyoruz, tartışmıyoruz, tam bir bastırma ile tartıştırılmıyoruz. Söz hakkımız dahi yok. Kaderimizle ilgili kararlar 5-10 kişiyi geçmeyen bir grup tarafından alınıyor ve hepimize "sesinizi kesin, özümseyin ve uyun" deniliyor ve dayatılıyor. Kendileri ile parti meşruiyeti içinde tartışan, görevi gereği raporla görüş ve önerilerini yazan arkadaşlarımızı za yanıt verme gereği dahi duymadan mahkum ettiler, parti içinde iftiralara varan karalama kampanyası gerçekleştirdiler. Bunu parti hukukuyla, yoldaşlık anlayışıyla bağdaştırmak mümkün mü?"

"Özel savaş aygıtı, "savunma" platformuyla yetinmedi. Oysa savunmalarla emperyalizm, TC ve düzen için her açıdan kabul edilebilir, itiraz edemeyecekleri bir platform sunulmuştu. Bazı kültürel haklar ve bir af yasasıyla PKK'nin tüm iç ve dış merkezlerinin anlamsızlaştırılacağı, bir muhalif güç olmaktan çıkarılıp devletle bütünleştirileceği ilan edilmişti. Ama bununla birlikte savunmada PKK ve güçleri bir pazarlık kozu olarak elde tutuluyordu. Ne var ki özel savaş aygıtı, esas zayıf halkayı yakalamıştı. Birkez tarihsel çözülme başlamıştı, bu, sonuna kadar gidecekti; öyle yapılmalıydı ki, PKK ve direniş ruhuna ait zerre kadar bir şey bırakılmamalıydı. Oysa af ve pazarlık görüntüsü verecek adımlar bu plana engeldi. Buna izin verilmemeliydi."

"Bize dayatılan "devlete güvenmek ve güven vermek" anlayışıdır. İçine girilen sürecin en önemli yönlerinden biri budur. Alınan kararlar ve atılan adımlar da bu temeldedir. Güven vermek için, samimiyeti kanıtlamak için herşey yapılıyor. Böyle bir inanılmaz fırsatı yakalayan özel savaş aygıtı ve emperyalist devletler, bunu sonuna kadar kullanmayacaklar mı? Yeni istekler, yeni kanıtlanma örneklerini dayatmayacaklar mı? Kendini kanıtlamanın güven vermenin sonu var mı? Hayır, düşmanı tatmin etmek mümkün değil, bu, sayısız deneyimle sabit bir gerçekliktir."

"Bir daha hatırlayalım: Silahlı mücadeleye nihai olarak son verildiği, gerillanın sınırların ötesine çektilerileceği ve kuzeyin bütün mevzilerinin boşaltılacağı ilan edildi. Ama yetmedi. Gerillanın dünyanın birçok bölgesine dağıtılarak mültecileştirileceği, rehabilitasyon programlarına alınacağı söylendi. Yine yetmedi. Bu politikalar ve adımlar samimiyet için yeterli kanıtlar olarak görülmeydi. Daha fazlasını istediler. Genelkurmay Başkanlığı pişmanlık yasasına işaret ederek topyekün teslimiyeti dayattı. Bununla birlikte imha operasyonlarını aralıksız sürdürdü. ABD ve Güney işbirlikçi güçleri PKK'yi güneyde istemediklerini ve sonuna kadar karşı duracaklarını açıkladılar. Bütün bu dayatmalar gerillayı teslimiye-

te zorlamak içindir.

Sonunda bunun da yolu açıldı. Bir grup PKK'li "Demokratik Cumhuriyet'e katılmak ve güç vermek için Türk yetkilileriyle tarihi buluşma" adı altında teslimiyete çağrıldı. Ardından "iyi niyet grubu iyi karşılanır ve yerini bulursa PKK'nin yolu budur" denildi. Bu, sıranın topyekün teslimiyete geleceğini çok net bir biçimde anlatıyor. Yarın hepimizden "barış ve demokratik çözüm için" devletle kucaklaşmamız istenirse ve bunun için kararlar çıkarılırsa kimse şaşırmmamalıdır. Bir grup arkadaşın teslim edilmesi bunu ilk adımı ve habercisidir. Kısacası içine girilen yolun sonu çok net görülüyor."

"Gün, birlikte, topyekün tasfiye planını ve hareketini parçalama, boşa çıkarma, PKK'nin devrimci çizgisi temelinde toparlanma, birleşme, harekete geçme, zafer inancını haykırma günüdür. Bunu başarmak için sayısız olanağa sahibiz. İşte kanıtlanan ve doğrulanan devrimci çizgimiz, işte parmak ısırtan kahramanlıklarla dolu devrimci direniş tarihimiz, her biri bir abide olan unutulmaz şehitlerimiz, inancımız, yüreğimiz, sorumluluk bilincimiz ve zafer tutkumuz..."

25 yıllık değerlerimizin yaratıcısı özgürlük ve zafer çizgisinde birleşelim ve zafere yürüyelim..."

Aktardığımız bu alıntılarda ortaya konan görüşler temelinde "PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın nasıl bir siyaset izlediğini okuyucular rahatlıkla görebilir. Açıklamanın en temel yaklaşımı **TC'ye tümüyle teslim olma-ya karşı olmak ve 25 yıllık PKK çizgisinin eleştirisiz savunulmasıdır**. Buna göre İmralı sürecinden sonra Ağustos ayı başlarında silahlı mücadeleye son verme açıklaması ve bu açıklamanın 1 Ekim'de 8 kişilik bir grubun TC'ye teslim olması ve bu dönemde yapılan açıklamalar, PKK'nin 25 yıllık çizgisinin tasfiyesidir. Bu tasfiyeye karşı da "tarihi bir karar" alınmakta ve tümünden tasfiyeye karşı çıkılmaktadır.

İçinde bulunulan dönemde PKK içinde -en azından laf düzeyinde- devrimci olduğunu iddia edenlerin, devrimden yana olanların "tarihi bir karar almak, tarihsel bir adım atmak" zorunda oldukları tespiti doğru bir tespittir.

Yine dayatılanın tasfiye olduğu, "kendi ipimiz kendi ellerimizle çektileriliyor", hakim sınıflar için amacın PKK'den bir tek iz dahi bırakmamak olduğu; devlete güven vermek ve samimiyetini kanıtlamak için her şeyin yapıldığı ve bir grup gerillanın TC'ye teslim edilmesiyle tümünden teslimiyetin yolunun açıldığı; PKK içinde süreç hakkında tartışmanın, farklı görüşleri dile getirmenin imkanının olmadığı, "kaderimizle ilgili tartışmıyoruz, tartıştırılmıyoruz. Söz hakkımız dahi yok" tespitleri olgu tespitleridir.

Sorunun özü, tespit edilen bu olguların olumlu yönden, devrimci yönden değiştirilmesi için hangi siyasetin savunulduğu ve çözüm yolunun nerede arandığında yatmaktadır. "PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları" bu noktada **geçmişten kopma** durumunda değillerdir. Onlara göre soruna çözüm, PKK'nin "25 yıllık devrimci çizgisi"nin savunulmasındadır.

PKK'nin "Demokratik Cumhuriyet", "Barış" vb. adına,

TC'ye kararlı ve samimi olduğunu ispatlama çabasında attığı adımlara, tümünden teslimiyete karşı çıkan "PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın attığı adım, daha kötü bir durumu engellemek, tümünden tasfiye ve teslimiyete karşı çıkma bağlamında ileriye atılan olumlu bir adımdır... Fakat bu adım, gerçekten devrimci bir ulusal hareket oluşturulmak isteniyorsa yeterli değildir.

ÇÖZÜM DEVRİMDE!

"PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın çağrısı "25 yıllık" çizgi temelinde birleşmek ve bu çizgi temelinde de "zafere yürümek"tir. Söz konusu 25 yıllık çizgi "önderliğin" çizgisi, andaki çizgi ise Başkanlık Konseyi'nin tasfiye çizgisi olarak gösterilmektedir.

Her şeyden önce İmralı'daki "savunma çizgisi" diye adlandırdıkları ve "TC ve düzen için her açıdan kabul edilebilir, itiraz edemeyecekleri bir platform" olarak değerlendirdikleri çizgi "Önderliğin" çizgisidir. Başkanlık Konseyi de bu çizginin savunuculuğunu yapmaktadır. **Öcalan'ı ve Başkanlık Konseyi'ni ayrı çizgi savunuyorlarmış gibi göstermek yanlıştır.** "Savunma çizgisini" eleştirmek ama bu eleştirinin açıkça Öcalan'a yapılan eleştiri olduğunu söylememek; ve tasfiye çizgisine karşı "25 yıllık" "önderlik çizgisini" savunmak hem kendi içinde çelişkili olan, hem de yanlış olan bir tavidir. PKK Başkanlık Konseyi'nin savunduğu çizgi Abdullah Öcalan'ın çizgisidir. Aynı çizgiyi karşı karşıya ve Başkanlık Konseyi'ne karşı "Önderlik" çizgisini koymak; olmayan bir farklılığı varmış gibi göstermek ve kitlelerin bilincini karartmaktır.

Öcalan ve Başkanlık Konseyi'ni karşı karşıya getirmek yerine, sorulması gereken esas soru, PKK'yi bugünkü duruma getiren çizginin yanlışlarının ve bu çizgiye karşı doğru alternatifin ne olduğu sorusudur.

Devrimci bir ulusal hareket olmayı savunanların görmesi gereken en temel gerçek; PKK'nin bugüne gelmesinin temel nedeninin, onun "25 yıllık" çizgisi olduğudur. O halde devrimci bir çıkış yapmak isteyenlerin bu "25 yıllık" çizgiden köklü bir kopuş gerçekleştirmeleri gereklidir. PKK'nin 25 yıllık çizgisinin savunulmasıyla değil, ancak bu çizgiden köklü bir kopuşun gerçekleştirilmesiyle devrimci bir milli hareket yaratılabilir.

PKK'nin "25 yıllık" çizgisinden terkedilmesi gereken bazı temel noktalar şunlardır:

Her şeyden önce ulusal kurtuluşun gerçek çözümünün sosyalizmde olduğu kavranmalıdır. Bu konuda Stalin'in yaptığı tespit şöyledir:

"Kanıtlamaya gerek yok ki, sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz. Tarih, ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeni-

nin kurulması olduğunu söylemektedir." (Leninizm Dizi-si, 6. Defter, sayfa 47, İnter Yayınları)

O halde **milliyetçilikle** varılacak yer –en iyi halde– emperyalizm içinde kendi bağımlı ulusal devletine sahip olmaktır. Fakat bu gerçek çözüm olmaz.

PKK'nin kuruluşunun en temel yaklaşımı ve çıkış noktası **Kürt milliyetçiliğidir**. Çıkış noktası **milliyetçilik** olan bir siyasetin, –ezilen ulusun ulusal baskıya karşı çıkma bağlamında haklı bir yana sahip olsa da– sonuçta sorunun çözümünü **düzen içinde** araması doğal bir sonuçtur.

Kürt milliyetçiliği çizgisinden kopmak ve proletarya enternasyonalizmini çıkış noktası almak ve savunmak, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan bazında kurtuluşu için en temel koşullardan biridir. Buna bağlı olarak da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun faşist Türk devletinin yıkılması, işçi-köylü demokratik iktidarının kurulmasıyla gerçekleşeceği; değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesinin gerekliliği savunulmak zorundadır.

– PKK'nin köklerinde temizlenmesi gereken en temel noktalardan biri de emperyalizme karşı tavidir. PKK'nin kuruluşundan 1990'ların başlarında Rus sosyalemperyalizmi önderliğindeki Doğu Bloku'nun çöküşüne kadar PKK, Rus sosyalemperyalizmine karşı tavrıyla tutarlı antiemperyalist bir çizgiye sahip olmamıştır. 1990'lara gelindiğinde ise PKK artık diğer emperyalist güçlere yönünü çevirmiş, İran ve Suriye gibi sömürgeci, faşist devletlerle ittifakı stratejik olarak savunmuştur. Bu yaklaşım da "25 yıllık" çizginin temel noktalarından biridir.

Devrimci bir ulusal kurtuluş hareketinin, gerçekten devrimci olarak tanımlanmasının en temel ölçütlerinden birinin emperyalizme, bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı tavrı olduğu bilindiğinde; "Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın PKK'nin bu çizgisinden de kopmaları zorunludur. *"Devrimin dostlarıyla ittifak yapmak, yüzümüzü yeni dünya düzenine değil, dünya halklarına dönük tutmak"* gerektiği tespitlerinde samimi ve kararlı olduklarını ancak bu adımı atmalarıyla ispatlayabilirler.

Faşist Türk devletine karşı tavrı ile emperyalizme, emperyalist dünya sistemine karşı tavrı devrimci ulusal hareket olmanın en temel ölçütleridir. Bu iki noktada PKK'nin "25 yıllık" çizgisinden kopma, devrimci ulusal hareket olabilmenin olmazsa olmaz önkoşuludur. Fakat PKK'nin çizgisinden kopulması gereken noktalar sadece bunlar değildir.

– "25 yıllık" çizgide PKK'ye eleştiri getiren devrimci örgütlere karşı saldırı, karalama ve şiddet uygulama da vardır. "Devrimin dostlarıyla ittifak" kurmak, gerçek anlamda devrimcilerarası şiddeti reddetmeyi de zorunlu kılar. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimci hareketin hâlâ aşamadığı devrimcilerarası şiddet, devrimcilere saldırı tavrı terkedilmek zorundadır. Eleştiriler, saldırı olarak değil, yanlışın gösterilmeye çalışıldığı, devrim için mücadelenin daha da ilerletilmesine hizmet olarak algılanmalı ve bu yaklaşım temelinde devrimcilerle ilişkiler kurulmalıdır. Devrimcilerin eleştirilerinde kuşkusuz

yanlışlar da olabilir. Fakat bu yanlışlarla mücadele de kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele temelinde yürütülmek zorundadır. "Devrimci Çizgi Savaşçıları" bu bağlamda da geçmişlerinden kopmakla yükümlüdürler.

"Kaderimizle ilgili gelişmeleri tartışmıyoruz, tartışmıyoruz. Söz hakkımız dahi yok." tespitlerinin olgu tespitleri olduğunu yukarıda söyledik. **Fakat bu olgu, "25 yıllık" çizginin en temel yaklaşımlarından biridir.**

"Devrimci Çizgi Savaşçıları" örgüt içi tartışmanın özgürce yürütülmesinden yana görünüyorlar. Fakat bunu dile getirmeleri, ancak kendilerinin tartışmanın bir tarafı olarak tartıştırılmadığı bir dönemde olmaktadır. Bu tavır "25 yıllık" çizginin savunulmasıyla birleştiğinde, tutarlı bir tavır değildir. "25 yıllık" süreçte PKK içinde benzeri olaylar birçok kez yaşandı. Eleştiri getirenler "ajan, provokatör, karşıdevrimci" vb. değerlendirilerek bastırıldı, kimisi de temizlendi...

Geçmişte muhalefet bağlamında ses çıkarmayanların, bunun da ötesinde her muhalefetin bastırılmasına ortaklık edenlerin; bugün "söz hakkımız dahi yok" vb. tespitler yapmaları inandırıcı, samimi bir tavır olarak değerlendirilemez. Kendilerine söz hakkı talep edenlerin, "Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın bu geçmişle hesaplaşmak, kökten bir kopuşu gerçekleştirmek ve tutarlı bir eleştiri vermeleri gerekiyor. Aksi halde "Siz neredeydiniz?" sorusu haklı olarak sorulur!

– PKK somutunda bilince çıkarılması ve devrim için mücadelede mutlaka terkedilmesi gereken bir nokta da kişiye tapma, kişiyi putlaştırma yaklaşımıdır.

Bilindiği gibi PKK'nin çizgisinde ve uygulamasında Abdullah Öcalan Genel Başkan olarak karar verecek tek yetkili kişi olmuştur. Öcalan'ın her dediğinde karamet aranır oldu. "Güneş" ilan edildi... vb. vb. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin başarısı bir kişiye endekslendi. Bunun somut göstergesi, Öcalan'ın yakalanmasından sonra "önderliksiz yaşam olmaz", "önderliksiz mücadele olmaz" vb. yaklaşımlarda kendisini gösterdi. Öyle ki ulusal kurtuluş için verilen mücadele "önderliğin" ağzından çıkacak kelimeye bağlandı...

"Önderlik" in tanrılaştırılması yüzünden de "demokratik cumhuriyet", "barış" adı altında gruplar halinde TC'ye teslim olmak, Kürt ulusal sorununun çözümü olarak kitlelere sunulmaya başlandı. Gelişmeler "önderlik" in dediklerinin tek doğru olduğu yaklaşımıyla ele alındığı için de *"kendi ipimiz kendi ellerimizle çektiliyor. Ama genel olarak bunun farkında bile"* olunmuyor.

Bu durumun yaratılmasında "PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın da rolü büyük olmuştur. Nitekim "savunma çizgisi"ne karşı tavır takınmalarına rağmen, açıkça Öcalan'ın adını vererek eleştiri getirmemelerinin ardında yatan bir gerçek de, Abdullah Öcalan'ın doğrudan karşıya alınmasının PKK açısından "güneş" e karşı çıkmak anlamına gelmesidir. Bu noktada "Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın hem kendi geçmiş tavrılarının hesabını verme görevi vardır, hem de bu geçmişin PKK'nin çizgisi olduğu tespit edilerek bu çizgiden kopmaları gerekir.

Kişiyi tapmayı, kişiyi putlaştırmayı savunan ve ona hizmet eden bir yaklaşımın, devrimin kitlelerin eseri olacağı, ulusal kurtuluşun da Kürt ulusunun, geniş halk kitlelerinin mücadelesinin eseri olacağı gerçeğini reddeden; ve ulusal kurtuluşa engel olan bir yaklaşım olduğu tespit edilmek zorundadır.

"PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları"nın TC'ye tümünden teslimiyete, PKK'nin tümünden tasfiyesine karşı attıkları adımın Kürt ulusunun kurtuluşu için devrimci bir ulusal hareketin oluşturulmasına vardırılması için, burada ortaya koyduğumuz birkaç noktada "25 yıllık" PKK'nin çizgisinden kopmaları gerekiyor.

Söz konusu bu "25 yıllık" çizginin verdiği meyveler toplanıyor bugün... Bu çizgi temelinde verilen mücadelelerin bir kez daha ispatladığı gerçek, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun ancak işçi sınıfı önderliğinde devrimle gerçekleşeceğidir. "Devrimci ulusal hareket" bunu görmese bile, en azından komünizme ve sosyalizme karşı saldırgan bir tavır takınmaz. Yaşananlardan sonra bu gerçeği görmemek, çıkmaz sokağa saplanmaktır. Bu yüzden de "25 yıllık" çizgiden kopulmazsa, bugün yaşananların yarın tekrar yaşanacağı gün gibi açıktır. Bu yüzden devrimci kalmak ya da olmak iddiasında olanların görevi bu kopuşu gerçekleştirmektir.

Kuzey Kürdistan'da devrimci bir ulusal hareket proletarya devrimi açısından, komünistlerin ittifak yapabileceği, ortak işler yapabileceği bir örgütlenme olur ve devrimci mücadelenin yükseltilmesine hizmet edebilir.

Kürt ulusal kurtuluşu bağlamında bugün PKK içinde devrimci olduğunu iddia eden ve devrim için mücadeleye devam etmek isteyenlere, "devrimci bir ulusal hareket için örgütlenme yapın" çağrısı, devrim mücadelesine hizmet ettiği; TC'ye tümüyle teslim olmaya karşı olduğu ve faşist Türk devletine karşı devrim mücadelesini güçlendireceği için savunulmak zorundadır.

Fakat bu, komünistlerin kendi çalışmalarını marksist-leninist çizgi temelinde sürdürmemesi anlamına gelmez. Tersine, Kuzey Kürdistan'da ulusal devrimci bir örgütlenmenin varlığı komünist çalışmaya hizmet eder, güçlendirir.

Kuzey Kürdistan'ın gerçekten özgürlüğü sorunda ise tek gerçek alternatif komünist örgütlenmedir. Ulusal kurtuluşu milliyetçi temelde değil de sınıfsal temelde ele alan; ulusal baskının temel kaynağı olan kapitalizmi yıkmayı amaçlayan ve bu mücadelede değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini savunan; kısacası çıkış noktası proleter dünya devrimi olan komünist örgütlenme; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu, Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin sömürü düzeninden kurtuluşunu sağlamaya önderlik edecek tek alternatiftir.

Bu alternatif, somut olarak Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm bilimi temelinde örgütlenmeye çalışan Partiya Bolşewik (Kurdistan Bakur)dur. Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçiler Partiya Bolşewik'in inşasına omuz verin! Bolşevik Parti'de örgütlenin!

Kurtuluş devrimdedir, sosyalizmedir!

7 Kasım 1999 **X**

PKK'deki gelişmeler hakkında PSK'nin tavrı

Stërka Bolşewik Özel Sayı 1'de son bir yıllık dönemdeki gelişmeleri, bu dönemde biz Bolşeviklerin takındığı tavırları ortaya koymanın yanı sıra bazı devrimci örgüt ve dergilerin PKK'deki gelişmeler hakkındaki tavırlarını da ortaya koyduk. Söz konusu örgüt ve dergilerin tavırları PKK'yi değerlendirme bağlamında yanlış olmasına rağmen, bu yapılan yanlışlar, devrim cephesinin yanlışlarıdır. PKK'nin İmralı sürecinde aldığı yola getirilen eleştiriler, esasta PKK'nin "devrimcilikten" uzaklaşmasına karşı "sol"dan yöneltilen eleştirilerdir.

Bu eleştiriler, PKK'nin İmralı sürecinden önceki çizgisini değerlendirme bağlamında PKK'ye devrimcilik atfettikleri, PKK'nin reformist çizgisini temize çıkardıkları ve kitlelerin bilincini kararttıkları için yanlıştır. Söz konusu tavrını ortaya koyduğumuz örgüt ve dergiler PKK'yi eleştirirken devrimin, devrimciliğin ve devrimci şiddet savunusunu yaptıkları için yanlış yapmamışlardır. Bu bağlamda Stërka Bolşewik Özel Sayı 1'de tavrını ortaya koyduğumuz örgüt ve dergilerin çıkış noktası devrimi savunmaktır.

PSK'nin PKK'deki gelişmeler hakkında takındığı tavrı ve PKK'ye getirdiği eleştiriler ise, devrime, devrimciliğe zıt bir temelde yükselmektedir. PSK'nin PKK'ye eleştirileri "sol"dan değil sağ'dan gelmektedir. Silahlı mücadeleyi, şiddeti reddeden; düzenin savunuculuğu temelinde sömürgeci faşist Türk devleti tarafından muhatap olarak kabul edilmek için çaba harcayan PSK'nin PKK'ye eleştirisi, İmralı sürecinden itibaren açıkça takınılan tavırlara, silahlı mücadelenin bırakılmasına değil; PKK'nin geçmiş dönemine ve esas olarak da silahlı mücadele yürütmüş olmasına yöneliktir. Bu gerçek, PSK'nin eleştirilerinin devrim cephesinin karşısında yer aldığını bir kez daha ortaya koymaktadır.

Bu makalemizde PSK'nin ve PSK'nin Genel Sekreteri Kemal Burkay'ın son dönemde Öcalan ve PKK bağlamında takındıkları tavırlarından bazı noktalara değinerek bunların da faşist Türk devletiyle uzlaşma, anlaşma mücadelesi verdiğini; Kürt ulusundan işçi ve emekçileri düzene entegre etmeye hizmet ettiklerini ortaya koymaya çalışacağız. Bunu ortaya koyarken de PSK'nin siyasi tavırlarının PKK'nin siyasi tavırlarıyla uygunluk gösteren bazı tavırlarına da değinmek gerekiyor.

PSK VE PKK'NİN BAZI BENZERLİKLERİ...

Kuruluş tarihlerindeki tavırları ve programları bakımından birbirinden epeyce farklılık gösteren bu örgütlerin en temel birleştirici noktası Kürt milliyetçiliğidir. Farklılıklar Kürt ulusunun haklarına nasıl ve hangi yolla kavuşacağı noktasında olmuştur. Ayrıca uluslararası alanda PSK Rus sosyalemperyalizminin sadık savunuculuğunu, modern revizyonizmin temsilciliğini yaparken, PKK Rus sosyalemperyalizmine karşı kararsız, yanlış bir tutuma sahip olmuştur. Fakat bu farklılığa rağmen her iki örgütün ortak noktası antiemperyalist bir çizgiye sahip olmamaktır.

Kürt ulusunun demokratik haklarına nasıl ve hangi yollarla kavuşacağı sorusuna verilen cevapta PSK, modern revizyonizmin tutarlı savunuculuğu temelinde "barışçıl mücadele"yi savunmuştur; PKK ise Türk devletine karşı silahlı mücadele yolunu seçmiştir. Bu farklılık PSK ile PKK arasında en temel farklılık olmuştur.

1993 Mart ayında PKK'nin tek yanlı ateşkes ilanı ertesinde PKK-PSK ortak protokolünün imzalanmasıyla birlikte, Kürt ulusal sorununun çözümü konusundaki siyasi çizgi bağlamında PKK, PSK'nin çizgisine gelmiştir.

PKK'nin 1993 ateşkesiyle birlikte açıkça savunduğu ve tüm mücadelenin ona tabi kılındığı siyaset, faşist Türk devletiyle uzlaşma, barışma siyaseti olmuştur. Bu tarihten itibaren PKK silahlı mücadeleyi, TC'nin uzlaşmaya yaklaşmaması sonucu zorunlu olarak sürdürmüştür. TC'nin uzlaşmaya, masabaşına oturması durumunda PKK, silahlı mücadeleye son vermeye hazırды. Bu bağlamda 1993'ten bu yana verilen silahlı mücadele, siyasi çizgi bağlamında Türk devletiyle uzlaşma, "barışçıl" temelde Kürt ulusal sorununu "çözme"; uluslararası emperyalist kurumlara ve emperyalist devletlere karşı tavrıda PKK ile PSK'nin düzen içi siyaseti savunmada özde aynı oldukları gerçeğini ortadan kaldıramaz. Tüm farklılıklarına rağmen her iki örgüt de milliyetçi ve reformisttir.

PKK'yi PSK'den ayıran en temel nokta, 1984'te isteyerek başlattığı, 1993 sonrasında da TC ile uzlaşabilmenin aracı haline getirdiği ve TC'nin uzlaşmaya yaklaşmaması sonucu devam ettirmek zorunda kaldığı silahlı mücadeledir. Ve bu, PKK'nin siyasi çizgisinin yanlışlığına rağmen ob-

jektif olarak PKK'yi PSK'den farklı kılmıştır.

TC ile savaşılan bir güç olarak PKK'nin yaptığı ajitasyon ve propaganda da doğal olarak PSK'nin ajitasyon ve propagandasından farklı olacaktı! PSK TC'ye ve hükümetlerine "sağduyu" çağrılarını yaparken PKK askeri gücünün yenilmezliğini, askeri yolla sorunun çözülmeceğinin Türk hakim sınıflarınca artık görülmesi gerektiğinin propagandasını öne çıkarmıştır. Sonuç itibarıyla TC ile diyalog, barışçıl çözüm savunuculuğunda birleşmelerine rağmen, PKK'nin askeri gücü ve savaş yürüten bir güç olarak etkisi PSK'ninkinden değişiktir.

Öcalan'ın esir alınmasından sonra PKK'nin TC ile uzlaşma, Kürt sorununun barışçıl temelde çözümü konusunda pazarlık gücü değişmiştir. Öcalan'ın İmralı duruşmalarında ortaya koyduğu tavırlar da bu değişen duruma göre farklı bir yol almaya başlamıştır. Fakat siyasi çizgi özünde değişmemiştir. PSK'nin Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu tavıra özde bir eleştirisi yoktur. Tersine PKK'nin gelinen yerde daha açık dile getirdiği siyaseti ve silahlı mücadelenin sona erdirilmesi olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmektedir.

Gelinen yerde PKK ile PSK arasındaki benzerlikler daha da çoğalmıştır! PKK'nin silahlı mücadeleye son verme tavrından sonra silahlı mücadele bağlamındaki farklılık da ortadan kalkmış durumdadır. PSK de bu benzerliklere değil, PKK'yi geçmişte PSK'den ayıran ve PSK'nin kuruluşundan bu yana karşı olduğu silahlı mücadele ve devlete karşı şiddete başvurmuş olmanın yanlış olduğu siyasetine ağırlık vermektedir.

PSK, Öcalan'ın ve PKK'nin düzene entegre olma siyasetini körüklemekte ve PKK'nin ciddiyetini ispatlaması ve geçmişten doğru dersler çıkarması için PKK'den 15 yıl silahlı mücadele vermiş olmasının özeleştirisini talep etmektedir. PSK, PKK'nin gelmiş olduğu durumu silahlı mücadelenin, şiddetin geçersiz olduğunu ispatlamak için kullanmaktadır. Buna göre gelişmeler PSK'yi doğrulamıştır! Silahlı mücadele bir macera olmuş ve Kürt ulusunun ulusal mücadelesi için hiç bir kazanım elde edilmemiştir! Hatta ve hatta PKK'nin silahlı mücadeleye, zora başvurmuş olmasını PSK, Türkiye'deki demokratikleşmeyi geciktiren esas engel, Kuzey Kürdistan'ın yakılıp yıkılmasına yol açan esas neden olarak göstermeye çalışmaktadır! Düzenin savunuculuğunu yapmadıklarını göstermek için Türk devletinin sömürgeci, baskıcı bir güç olduğunu; Kürtleri dağlara çıkmaya zorladığı ve barışçıl, adil bir çözüme yaklaşmadığı için suçlu olduğu vb. görüşleri de savunmaktadır.

Rus sosyalemperyalizminin savunuculuğundan sosyal-demokratlaşmaya alınan yolda PSK, modern revizyonizmin barışçıl yol ve şiddetin reddi siyasetini; şiddetin bir biçimi olan silahlı mücadeleyi de reddetme siyasetini sürdürmede yoluna devam etmektedir.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri uluslararası burjuvazinin "Yeni Dünya Düzeni"ne entegre etme, burjuva demokrasisinin faziletlerini(!) özgürlük, eşitlik adına kitlelere empoze etme çabalarıyla sömürü düzeninin daha fazla ayakta kalmasına hizmette kusur etmemektedirler!

SİLAHLI MÜCADELENİN, ŞİDDETİN REDDİ VE PSK'NİN DÜZEN SAVUNUCULUĞU!

Öcalan'ın esir alınması sonrasında kamuoyuna PSK adına yaptığı açıklamasında Kemal Burkey şu tespiti yaptı:

"Kürt halkı yenilmemiştir. Yenilen yalnızca bazı yanlış yol ve yöntemlerdir. Halkımızın haklı özgürlük mücadelesi asla durmayacaktır. Mücadele yapılan yanlışlardan da ders alarak bundan böyle, ülkemizin gerçeklerine uygun sağlıklı kanallarda yürüyecektir." (Hêvi, sayı 116, sayfa 11)

Bu tavrıyla Burkey, burjuva siyasetçilerine taş çıkarır bir ustalıkla birkaç sorunu birden halletmeye çalışmaktadır! Öcalan'ın esir alınmasıyla Kürt halkının yenilmediği tespiti bir bağlamda doğrudur. Çünkü Kürt halkı ne Öcalan'ın kişiliğiyle sınırlıdır, ne de Öcalan önderliğindeki PKK ve PKK'nin etkisi altındaki kitleyle! PKK'nin etkisi altındaki kitle Kürt halkının bir kesimini oluşturmaktadır.

Burkey, genel laf düzeyinde Kürt halkının yenilmediğinden bahsetmekle, Öcalan ve PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketini ve bu hareketin Kürt ulusal hareketi ve mücadelesindeki konumunu, varlığını gözardı etmeye çalışmaktadır.

Öcalan sözkonusu olduğundan PKK'yi bütünüyle yok gösteremeyeceğinin bilincinde olan Burkey, PSK'nin hakim sınıflardan olumlu puan alabilmesi için de PKK'nin yol ve yöntemlerinin yanlış olduğunu söylemektedir. Sözkonusu bu yol ve yöntemler ise, düzen çerçevesinde "meşru" görülmeyen silahlı mücadele ve şiddete başvurmadır. Böylece Burkey, Öcalan'ın esir alınmasıyla silahlı mücadele ve şiddete başvurma'nın yenildiğinin propagandasını öne çıkarmaktadır. Burkey bir yandan Kürt ulusal mücadelesinin yenilip yenilmediğinin bir öndere, Öcalan'a bağlı olmadığını doğru olarak savunurken; diğer yandan işine geldiği için Öcalan'ın esir alınmış olmasını "bazı yol ve yöntemlerin yenildiği"ne kanıt olarak sunma becerisini gösterebilmektedir. Bu becerinin ardından, Kürt halkının mücadelesinin "yapılan yanlışlardan da ders alarak", "sağlıklı kanallardan" yürüyeceği tespit edilmektedir. Peki ama yanlış nedir? Çıkarılacak ders ve sağlıklı kanal nedir?

Burkey özeleştirici gözükerek yanlışlardan ders çıkarılacağı görüntüsünü vermektedir! Fakat bu ders çıkarma işi PSK'nin çizgisinden yapılan yanlışlardan ders çıkarmak değildir. Tersine, PKK'nin silahlı mücadele vermiş olmasından; silahlı mücadelenin yanlış olduğu, bununla hiçbir çözümün elde edilemeyeceği ve PSK'nin başından beri bunu savunarak doğru bir iş yaptığı vb. sonucunun, "ders"inin çıkarılmasını istemektedir bay Burkey! Sağlıklı kanallarda yürüyecek dediği mücadele ise, düzen içi, barışçıl, diplomatik kanallarda verilecek; emperyalist devletlerin, kurum ve kuruluşların desteğini alacak olan "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğu temelindeki mücadeledir!

Bu mücadele kanalları burjuvazinin hakimiyetini sürdürmesi, düzenin devam etmesi ve burjuvazinin her türlü baskı ve sömürsünün devam etmesi için olduğu kadar, ulusal baskının devam ettirilmesi için de "sağlıklı" kanallardır! Bu kanallar ne Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaya-

bilir, ne de Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin kurtuluşunu! Kürt halkının özgürlük mücadelesi Burkey gibilerine karşı da verilmek zorundadır. Sömürgeci faşist Türk devletine karşı kararlı ve doğru bir mücadele verebilmenin en temel önkoşullarından biri bu engellere karşı ve bu engellerin aşılması için mücadeledir.

Öcalan'ın esir alınması sonrasında PKK'lilerin yurtdışında yaptığı konsoloslukları işgal eylemleri konusunda takındığı tavırla Burkey, düzen içi mücadelenin yağız savunucusu olduğunu bir kez daha göstermektedir. Takındığı tavır şöyledir:

"Öte yandan, olayın etkisiyle Avrupa'da Yunanistan ve ya başka ülkelerin dış temsilciliklerine karşı girişilen yasadışı eylemler Kürt davasına olduğu kadar, bizzat Öcalan'ın durumuna ve PKK'ye de hiçbir yarar vermez" (abç) (aynı açıklamadan)

Şu ya da bu eylemin yanlış olduğunu tespit etmek kendi başına doğru ya da yanlışın ne olduğunu ortaya koymaz. Getirilen eleştiri ve yapılan tespitin doğru ya da yanlış olduğunu değerlendirebilmek için en temel ölçü, söz konusu eleştiriyi getirenin gerekçeleridir. Burkey'in PKK'lilerin yaptığı eylemleri yanlış görmesinin temel ölçüsü, alıntıda altını çizdiğimiz eylemlerin **"yasadışı eylemler"** olmasıdır! Burkey'a göre, eylemin kendisi ve amacı doğru da olsa, eğer eylem yasadışı ise, hakim sınıflardan izin alınmamışsa, o eylem yanlıştır!

Burkey'in yenilenin "bazı yol ve yöntemler" olduğu tavrı, Öcalan'ın PKK'ye silahlı mücadeleye son verme ve güçlerini geri çekme çağrısı sonrasında, silahlı mücadelenin yanlış, bunun bir macera olduğunu daha işin başında söylediklerini ve gelişmelerin PSK'yi haklı çıkardığı vb. vb. biçimde daha açık bir dille ortaya kondu.

Öcalan'ın çağrısı ve PKK Başkanlık Konseyi'nin bu çağrıya uyacağını açıklamasından sonra PSK, 6 Ağustos 1999 tarihli ve *"Barış ve demokrasi için el ele!"* başlıklı bir bildiri yayınladı.

Söz konusu bildiride atılan adımın bir "dönüm noktası" olduğu tespit edildikten ve bunun Öcalan'ın yakalanmış olmasıyla bağına dikkat çekildikten sonra şu tavır takınılmaktadır:

"Öte yandan, Partimiz, nedenler ne olursa olsun, silahların susmasını, sonuçları bakımından olumlu bulmaktadır." (adı geçen bildiriden)

PSK mücadelede değişik dönemlerde mücadelenin gerektirdiği yol ve yöntemlerin, mücadele biçimlerinin değişebileceğini; belli koşullarda esas alınan bir mücadele biçiminin başka koşullarda tali duruma düşebileceği ve bir başka mücadele biçiminin esas hale gelebileceği sorununu burada tartışmıyor. Hayır! PSK için önemli olan silahlı mücadelenin neden bırakıldığının gerekçesi, nedeni değildir! PSK için önemli olan silahların susmasıdır!

Somut durumda silahları susturan PKK'dir, TC ise silahlarını susturmuş durumda değildir! Böylesi bir durumda alıntıdaki tespit, genel olarak silahların sustuğu izlenimini verse de, PSK bu tespitle PKK'nin silahlarının susmasından bahsetmektedir. Ve alıntının devamında şunlar söylenmektedir:

"Yıllardır süregelen şiddet ortamı, Kürt ve Türk halklarına verdiği öteki büyük zararların yanısıra, Türkiye'de demokratikleşmenin önünde ciddi bir engel olmuştur. Şiddet, Kürdistan'ın yanıp yıkılmasına yol açmış, ancak Kürt sorununun çözümü bakımından da herhangi bir sonuç vermemiştir." (aynı yerden)

Burada söz konusu edilen şiddet, PKK'nin silahlı mücadelesinin şiddetidir! Ve bu, yani PKK'nin silahlı mücadele vermiş olması, Türk ve Kürt halklarına zarar veren ve Türkiye'de demokratikleşmenin önünde ciddi bir engel olan şiddet ortamı olarak değerlendirilmektedir. PKK'nin silahlı mücadelesi, PSK'ye göre Kürt sorununun çözümü bakımından da herhangi bir sonuç vermemiştir! Tartışılan şiddet, PKK'nin silahlı mücadeleye başvurması olduğu için de alıntının hemen ardında şunlar tespit edilmektedir:

"Partimiz, daha yıllarca önce, PKK silahlı eyleme başladığı zaman, iç ve dış koşulları değerlendirerek, silahlı mücadelenin başarı şansı olmadığına, bunun bir macera olduğuna ve Kürt halkının haklı davasına ciddi zararlar vereceğine işaret etmişti. (...)

Zaman bu görüşleri doğru çıkardı. 15 yıldır süren bu savaşın yol açtığı sonuçlar ortada. Binlerce Kürt köyü boşaltıldı, milyonlarca insanımız sürüldü, Kürdistan yer yer insansızlaştırıldı, ülkemizin demografik ve ekonomik yapısı alt üst edildi, onbinlerce insanımız savaşın kurbanı oldu, halk büyük acılar çekti ve çekmeye devam ediyor. Bu büyük bedele karşılık bir karış toprak kurtarılamadı." (aynı yerden)

PSK burada açıkça faşist Türk devletinin Kürdistan'daki baskı ve zulmünün sorumlusu olarak PKK'yi ve silahlı mücadeleyi göstermektedir (Bu noktada Abdullah Öcalan da

İmralı savunmalarında aynı görüşü savunmaktadır). Tek cümleyle PSK Kürt ulusuna TC'ye kölelik yapmasını salık vermektedir! Eğer baş kaldırırsanız sonucu kötü olur! uyarısı yapmakla da övünmektedir! Binlerce köyün yakılıp yıkılması, milyonlarca insanın sürülmesinin sorumluluğunu TC'ye başkaldırmaya, silahlı mücadele vermeye yükleyenler, hakim sınıfların, sömürgeci faşist Türk devletinin anaforundan seslenmektedirler! Bir de "bir karış toprak kurtarılamadı" diyerek demagogi yapıyorlar! Sanki PSK bir karış toprağın kurtarılması için mücadele ediyormuş da, PKK'yi suçlamaktadır!

Silahlı mücadelenin, ezenlere karşı şiddete başvurmanın düşmanı olan PSK, PKK'nin verdiği 15 yıl-

lık silahlı mücadelenin Kürt ulusal mücadelesi bağlamındaki kazanımlarını da yok saymaktadır. PSK'ye göre 15 yıl boşuna savaşılmış, Kürt halkının mücadelesine zarar verilmiştir!

PSK bu konuda da sahtekarlık yapmaktadır. Şöyle ki, eğer bugün Kuzey Kürdistan bazında Kürt ulusunun varlığı uluslararası arenada kabul görüyorsa, onun bazı haklarına kavuşması üzerine tartışılıyorsa ve herşeyden de evvel, Kürt sorunu Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin son 15 yılının esas gündemini oluşturmuşsa, bütün bunlar esasta PKK'nin verdiği silahlı mücadele sayesinde olmuştur. Eğer faşist Türk devleti Kürt ulusal hareketini başvurduğu tüm şiddet yoluyla 15 yıl bastıramadıysa, bu, PSK gibi siyasi sahtekarların, düzen savunucularının dediği gibi şiddetin gereksizliğini değil, tam tersine, Kürt ulusunun kurtuluşu için de faşist Türk devletine karşı devrimci şiddetin, mücadelenin gerekliliğini gösterir. Bugün gelinen yerde silahlı mücadeleye önderlik eden PKK'nin silahlı mücadeleye son verme tavrı, PSK'nin siyasetinin doğruluğunu göstermez. Bu, sadece ve sadece PKK'nin geldiği yerin yanlışlığını gösterir. 15 yıllık silahlı mücadelenin gösterdiği esas şey, ulusal sorunda, artık reform içerikli hakların elde edilebilmesi için de silahlı mücadelenin gerektiği gerçeğidir. PSK'nin herhangi bir sonuç elde edilmedi vb. tavrı siyasi sahtekarlıktır, inkarcılıktır!

Geçen süreçte PSK'nin görüşleri çok iyi bir biçimde ortaya çıkmıştır. Fakat bu, PSK'nin iddia ettiği gibi doğrulanan görüşler değildir. PSK'nin savunduğu görüşler, revizyonist, reformist, milliyetçi ve düzen savunucusu görüşlerdir. Ortaya çıkan gerçek budur. Süreç bunu doğrulamıştır!

PSK silahlı mücadelenin yanlışlığı üzerine fırtına koparıırken PKK'nin siyasi çizgisindeki yanlışlara, gelinen yerin bu yanlışların doğal sonucu olduğuna ve silahlı mücadelenin de bu yanlış siyasetin vardığı nokta sonucunda bırakıldığı vb. üzerine tavrı takınmamaktadır. Çünkü gelinen aşamada PKK'nin bu konudaki siyaseti, düne göre PSK'ye daha yakındır. Böylesi bir durumda PSK'nin PKK'ye eleştiri getirmesi, kendisini de eleştirmesi anlamına gelir. Fakat bu da silahlı mücadelenin yanlışlığını ve 15 yılda herhangi bir sonuç elde edilmediği vb. tezlerin doğru olduğunu göstermez.

PKK'nin gelinen yerdeki tavrından bağımsız olarak silahlı mücadeleyi başlatarak 12 Eylül 1980 cuntasının yaratmak istediği mezar sessizliğini bozması bile önemlidir.

Evet, hakim sınıfların "kökünü kazıdık, yok ettik" diye zafar naraları attığı bir ortamda, PKK gerillaları 1984'de 15 Ağustos'u 16 Ağustos'a bağlayan gece Erur ve Şemdinli'de jandarma karakollarına saldırıda bulunarak silahlı mücadeleyi başlattı. Hakim sınıfların inanmak bile istemediği bu saldırılar, faşist Türk devletinin yaratmak istediği mezar sessizliğini bozan saldırılardı. Bu açıdan ele alındığında, 15 Ağustos eylemi, sadece ulusal mücadelenin gelişiminde oynadığı rol açısından değil, hakim sınıfların yaratmak istediği mezar sessizliğini bozması açısından da büyük öneme sahiptir. Bu eylemler daha sonraki dönemde ulusal mücadelenin gelişmesinin başlangıcı olmuştur, ulusal mücadelenin gelişmesine ivme kazandırmıştır.

15 Ağustos sonrasında Kürt halkının ulusal bilinci geliş-

miş ve PKK önderliğinde ulusal hakları için mücadeleye katılmıştır. PKK'nin silahlı mücadeleyi başlatması 1990'lara gelindiğinde Serihıldanların yaşanmasına yol açmıştır.

Faşist Türk devletinin Kürtlerin varlığını inkar politikası iflas etmiştir. Bugün Öcalan esir alınmış olmasına rağmen Türk devleti Kürt sorununu, anayasa değişikliği ve "demokratikleşme" konularında tartışmak zorunda kalmıştır.

Kürt sorunu, uluslararası düzeyde ele alınan bir sorun haline gelmiştir. vb. vb.

Bütün bunlar PKK'nin verdiği silahlı mücadele sayesinde olmuştur. PKK'nin 1993'ten bu yana açıkça reformist çizgiye oturan siyasetinin yanlışlığı, Öcalan'ın İmralı'daki savunmasının yanlışlığı, PKK'nin TC'ye entegre olmaya çalışması ve düzenle ve devletle barışık yaşamaya çalışması vb. tavırlar da bu objektif gerçekleri ortadan kaldırmaz. Bu gerçekleri PSK de ortadan kaldıramaz! PSK, silahlı mücadeleye son verilmesinin "bir dönüm noktası" olması gerektiği yönündeki dileklerini ve Kürt ulusal hareketine nasihatlerini şöyle ortaya koymaktadır:

"Bunun Kürt, özellikle de PKK politikası bakımından acı bir sonuç olduğuna kuşku yoktur. Bu nedenle de, gelinen durum, gerçekten de bir dönüm noktası olmalı ve Kürtler, yaşadıkları acı deneylerden ders alarak bundan böyle, kurtuluş mücadelelerinde, ülkemizin koşullarına uygun ve PKK'nin şimdiye kadar izlediği zor ve şiddet politikalarından farklı politikalar izlemeli: siyasal, kültürel ve diplomatik çalışmayı esas almalılar." (aynı yerden)

İşte PSK'nin Kürtlere ulusal kurtuluş için sunduğu reçete: Sakın silaha sarılmayın! Zor'a ve şiddete başvurmayın! Siyasal (siyasal mücadeleden kastettikleri de düzen içi mücadeledir), kültürel ve diplomatik çalışmayı esas alın! Böylece PSK Kürt ulusunun kurtuluşunu en başında çıkarma sokmakta, ezilmeye, zulme karşı başkaldırıyı reddetmektedir. Kürtlere sömürgecilere karşı uslu durulmasını ve diplomatik çalışmayla emperyalistlere yaranmasını salık vermektedir. Emperyalist devletlerin, kurum ve kuruluşların baskısı ve faşist Türk devletinin izniyle elde edilebilecek bazı kültürel hakları Kürt ulusunun kurtuluşu olarak satmaya çalışmaktadırlar! Bu durumda PSK'nin Kürt sorununa çözüm olarak önerdiği federasyon savunusu da halledilmektedir! Fakat PSK'nin umrunda mı? İşine ne gelirse onu savunur!

Örneğin, PKK'ye karşı eleştiride silahlı mücadele ve şiddet tümüyle reddedilirken, "biz bunu her zaman savunduk" demektedirler. Genel düzlemde, kapitalizmden sosyalizme geçiş bağlamında vb. gerçekten de şiddete dayalı devrimi, silahlı mücadeleyi hep reddetmişlerdir. Fakat Kürt milliyetçiliğinin pragmatizmi yer yer PSK'nin ve Genel Sekreteri Kemal Burkay'ın ezilen ulusun başvurduğu şiddetli haklı bir şiddet olarak da savunmasını beraberinde getirmiştir.

Geçmişte "Yeni Partileşme Girişimi (YDDP) üzerine" tavrı takınan Burkay, bu girişimin program taslağında yer alan "Bu sorunun çözümünü için şiddet kesinlikle dışlanmalıdır." tespiti eleştiriyi yöneltirken şunları söylemektedir:

"...Şiddetin sorumlusunu belirlemeden, ezilenlerin direnme hakkını göz önüne almadan (bu Birleşmiş Milletler ilkeleri arasına da giren bir haktır) 'şiddet kesinlikle dışlan-

malıdır' demek, zalimle mazlumun eylemini aynı kefeye koymak olur. Şiddet konusunda böyle bir genelleme, Kürt halkının tüm silahlı direnişlerini gereksiz saymak olur." (Deng dergisinden, 1994)

Evet 1994'te Burckay bunları söylemektedir. Bugün ne yapmaktadır? PKK'nin silahlı mücadelesine karşı Kürtlere düzen içi siyasi mücadele, kültürel ve diplomatik mücadeleyi salık vermekte, silahlı mücadeleyi ve şiddeti Kürt ulusal ayaklanmaları bağlamında da reddetmektedir. Bunun ne olduğunu Burckay'ın sözleriyle yinelersek; Burckay "zalimle mazlumun eylemini aynı kefeye koymak"tır.

Zalimle mazlumun eylemini aynı kefeye koymak, sonuç itibarıyla zalimin cephesinde yer almaktır. PSK de Kürdistan'da faşist Türk devletinin yaptığı zulüm ve baskıların, binlerce köyün boşaltılmasının, milyonlarca insanın sürgün edilmesinin vb. vb. sorumluluğunu PKK'nin silahlı mücadele vermesine fatura ederek faşist Türk devletini temize çıkarma konumundadır!

PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesini TC'nin demokratikleşmesi için bir şans olarak sunan PSK devlete *"Rejim bu fırsatı da heder etmemelidir."* diyerek akıl vermekte ve bildirinin sonunda şu çağırıyor yapmaktadır:

"Kürdistan Sosyalist Partisi olarak, barış ve demokrasi için, ülkenin ve halkın kaderini değiştirmek için, herkesi elele vermeye çağırıyoruz!" (aynı yerden)

Bu "herkes" içinde faşist Türk devletinin hakim sınıfları da vardır! PSK en iyi halde burjuva demokrasisi olabilecek bir durum için işçileri, emekçileri ezenlerle, sömürenlerle ortak hareket etmeye çağırılmaktadır! Burada söz konusu edilen ülke TC'nin misak-ı milli sınırlarıyla çizilmiş Türkiye'dir. Kürdistan'dan, Kürt ulusunun kurtuluşundan bahseden PSK, gerçekte Türk hakim sınıflarının siyasetine hizmet etmektedir. "Devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü"nü bir başka maske altında savunmaktadır!

ÖCALAN'IN YARGILANMASI HAKKINDA PSK'NİN TAVRI

Öcalan'ın, kararı faşist Türk devletince önceden verilmiş olan davada "yargı"lanması sorununda hakim sınıfların siyasetine karşı ezilenlerin cephesinde takınılması gereken tek doğru tavrı vardı: Ne faşist Türk devletinin ne de herhangi bir emperyalist kurum veya kuruluşun Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığı savunulması ve TC'nin yargı oyununun reddedilmesi; Öcalan'ın kayıtsız koşulsuz ve derhal serbest bırakılmasının talep edilmesi.

PSK'nin bu konuda takındığı tavrı ise, PSK'nin burjuva düzeni çerçevesinde soruna yaklaştığını ve umudunu uluslararası emperyalist kurumlara bağladığını bir kez daha gösterdi.

1 Mart 1999 tarihinde yayınlanan bildiride PSK Öcalan'ın "adil yargılanması" gerektiği görüşünü savundu. TC'nin zorbalığını protesto ettikten sonra PSK şunu savunmaktadır:

"Öcalan uluslararası bir mahkemede yargılanmalı. Onunla birlikte TC de yargılanmalı." (agb)

PSK, TC'nin "adil ve tarafsız" olmayacağını savunması-

nın sonucunda "adil" bir yargılamanın yapılabilmesi için Öcalan'ın uluslararası bir mahkemede yargılanması gerektiğini savunmaktadır. Bu tavrı Öcalan ve PKK'nin tavrıyla uygunluk içindedir. Fakat sorunun özü, PSK'nin Öcalan'ın şu ya da bu biçimde yargılanmasını onaylamasıdır. İster TC'nin mahkemeleri, isterse de uluslararası emperyalist mahkemeler olsun, hiç birinin ezilen bir ulusun ulusal baskıya karşı mücadele yürütenleri yargılama hakkı yoktur! Öcalan'ın uluslararası bir mahkemede yargılanmasını istemek, onun "suçlu" olduğunu kabul etmek, onaylamak demektir! Ve ezilen bir ulusun bireyi olarak, ezilmeye karşı çıkan birinin emperyalistler tarafından yargılanmasını onaylamaktır, emperyalizmin, hakim sınıfların cephesinde yer almaktır! PSK soruna "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde yaklaştığı için emperyalist kurumlardan medet ummaktadır. Bunun bir yansıması da Öcalan'ın yargılanmasına bağlı olarak "TC de yargılanmalıdır" görüşünü savunmaktadır. Böylece ulusal zulmün, baskının, Kürdistan'da onbinlerce insanın katledilmesinin, binlerce köyün boşaltılmasının, milyonlarca insanın sürgün edilmesinin, Kürdistan'ın doğasının yıkılıp yıkılmasının vb. vb. sorumlusu ve suçlusu sömürgeci faşist Türk devleti, ulusal baskıya karşı çıkan ve yıllarca mücadele eden PKK ve Öcalan'la aynı kefeye konmakta, hatta Öcalan'ın yanısıra **"TC de"** yargılanmalı denerek faşist Türk devleti temize çıkarılmaktadır.

Soruna böyle yaklaşanların TC'nin Kürdistan'da soykırım yaptığında bahsetmeleri sadece gerçek yüzlerini gizlemek içindir. PSK'nin dükkanında her derde deva var... Eğer uluslararası bir mahkemede Öcalan'ın yargılanması mümkün olmazsa -ki olguları biraz gerçekçi tahlil edenler için böyle bir imkanın olmadığı açıktı-, o zaman da en azından şunlar yapılmalıydı:

"Uluslararası bir mahkemede yargılanması mümkün olmasa bile, Öcalan'ın üstündeki işkenceye, teröre son verilmeli ve kendisine savunma hakkı tanınmalı." (aynı yerden)

İlk anda kötünün iyisi gibi görünse de bu tavrı, TC'nin "adil ve tarafsız" bir yargı yapmayacağı ve "savaşan iki taraftan birinin diğerini yargılama hakkı yoktur" görüşünü savunan PSK'nin kendi tavrıyla da çelişen ve TC'nin Öcalan'ı yargılama hakkı olduğu görüşünü onaylayan bir tavrıdır. PSK, Öcalan'ın uluslararası bir mahkemede yargılanması gerektiğine yönelik tavrında da tutarsızdır!

31 Mayıs 1999 tarihinde başlayan davanın ilk gününde ve Öcalan'ın ilk konuşmasında, TC'nin Öcalan'a işkence etmediği dile getirildi ve Öcalan'a "savunma hakkı" verildi... Bu tarihten sonra aslında PSK'nin amacına ulaştığını kamuoyuna açıklaması gerekirdi! Fakat yapmadı... Sonraki dönemde takındığı tavrılarda burada yaptıkları çağırının üstü, yapılan mahkemenin "adil ve haklı" olmadığı, Öcalan'ın "en azından ağır psikolojik baskı altında" olduğu tespitleriyle örtülmeye çalışıldı ve yine uluslararası mahkemenin "değerlerini" kitlelere yutturmaya ağırlık verildi. 10 Haziran 1999 tarihli bildiride PSK'nin tavrı şöyledir:

"Bu konuda daha baştan yanlış yapılmıştır. Savaşan taraflardan birinin diğerini yargılamaya hakkı yoktur. Bu yargılama ancak uluslararası bir mahkemede olduğu zaman anlam taşırdı." (agb)

Emperyalist kurum ve kuruluşlara umudunu bağlayan PSK, ezilenlere ezenleri, sömürenleri yargılama hakkını tanımamaktadır! Bununla reddedilen, somutta ezilen Kürt ulusunun ezen ulus olan Türk ulusunun burjuvazisine, ege-men sınıflarına ve faşist Türk devletine karşı mücadelesi-dir. Savaşan tarafların biri ezilen Kürt ulusudur. Kürt ulusu-nun ezilmeye karşı mücadelesini ve ezenleri yargılaması-nı reddeden PSK, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin sömürü düzenine karşı savaşımını zaten çok-tan reddetmiştir!

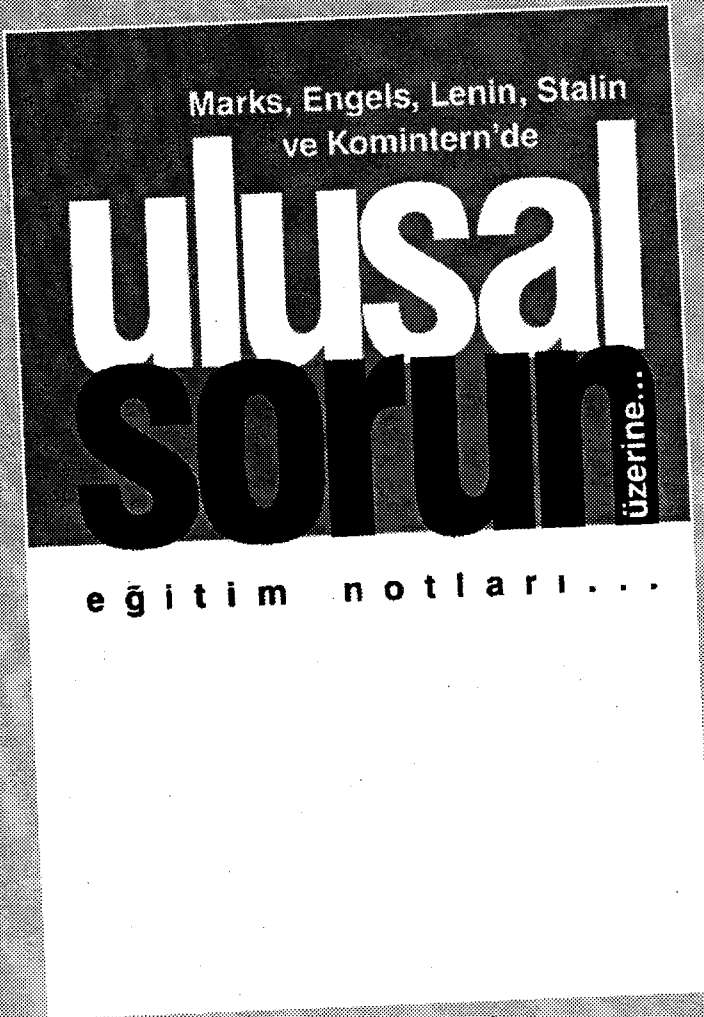
Sorun ezenle ezilenin, sömürenlerle sömürülenlerin ara-sındaki zıtlıklar olunca, PSK'nin Kürt milliyetçiliği de sınıf-sal yüzünü göstermektedir. PSK, "Savaşan taraflardan bi-rinin diğerini yargılama hakkı yoktur" diyerek faşist Türk devletini savunma konumundadır. PSK, Kürdistan'da soy-kırım yaptığını söylediği TC'nin "yargılanmasını" emperya-listlere havale ederek, TC'nin değişime uğramasını sağla-ma temelinde faşist Türk devletini güçlendirmeye çalış-maktadır!

Burada değindiğimiz bazı tavırlar bir kez daha PSK'nin emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğunu yaptığını, kapitalist düzene, egemenlere hizmet ettiğini açıkça ortaya koymaktadır.

PSK'nin savunduğu siyasetle de Kürt ulusunun kurtulu-şu gerçekleşemez. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, milli-yetçiliğe karşı proleter enternasyonalizmini; reformizme karşı devrimci savaşımı; revizyonizme ve oportünizme kar-şı Marksizm-Leninizm bilimini koyan, değişik ulus ve milli-yetlerden işçi sınıfının ve emekçilerin birliği ve ortak müca-delesini savunan PARTİYA BOLŞEVİK (Kurdistan'a Ba-kur)'un saflarında örgütlenmek ve BOLŞEVİZM önderliğin-de faşist Türk devletini yıkmakla gerçekleşebilir.

O halde, faşist Türk devletini yıkıp yerine işçi-köylü ikti-darını kurmak ve sosyalizme giden yolu açmak için BOL-ŞEVİK saflara!

15 Ekim 1999 X

Marks, Engels,
Lenin, Stalin ve
Komintern'in
ulusal sorun
üzerine
görüşlerinde
öne çıkan yanları
öğrenmek için...

*bu kitabı
okuyun!*

İsteme Adresi:

Sosyalist Anavatan'ın savunulmasında Kürt emekçiler görev başında...

Bu makalemizde Sovyetler Birliği'nde yaşayan Kürtlerin İkinci Dünya Savaşı döneminde Sosyalist Anavatan Savunması'ndaki etkinliklerinin bazılarını ortaya koymaya çalışacağız. Sovyet Kürtlerinin Sosyalist Anavatan Savunması karşısındaki tavırlara ilişkin yapacağımız aktarmaların çoğunluğu bizzat savaş günlerini somut olarak işleyen H. M. Çetoev'in "Büyük Anayurt Savaşında Kürtler" adlı kitaptan yapacağız. Bildiğimiz kadarıyla bu kaynak kendi alanında Türkçeye kazandırılmış ilk belge olma özelliğine sahiptir.

Sosyalist ülkenin düşman saldırıları altında bulunduğu koşullarda, yirmi yılı aşkın bir süre sosyalizm şartlarında yaşamış bir halk olarak emekçi Kürtlerin Sovyet ülkesini savunmak için seferber olmaları kadar tabii bir şey olmazdı. Savaşın başladığı yıllarda, Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları bölgeler daha çok Ermenistan ve Azerbaycan'dı. Şüphesiz, emekçi Kürtler yalnızca bu iki ülkede değil; başta Gürcistan olmak üzere, bazı Orta Asya cumhuriyetlerinde de bulunmaktaydılar. Çetoev, emekçi Kürtlerin bu yıllardaki yerleşimi bağlamında somut bilgiler vermektedir. Örneğin:

"Büyük Anayurt Savaşı yıllarında Kürtlerin büyük bir bölümü kırsal kesimde yaşamaktaydı. Ermenistan SSC'inde en çok Alagez, Talin, Oktemberyan ve Eçmiadzin bölgelerinde; Azerbaycan SSC'inde Laçin, Kelbacar, Zangelan, Kubatlin ve Naçivan bölgelerinde yaşıyorlardı. "(Çetoev, age, sayfa 48)

Savaş öncesi dönemde sosyalizmin inşasına katılımda görülen nüfus alanındaki yoğunluk savaş yıllarında da sürmekteydi. Bu durum yalnızca Kürtler için değil, nüfus bakımından emekçi Kürtlerin konumunda bulunan başka bazı halklar açısından da geçerliydi. Ne var ki, böyle bir "fark" Sovyet yurttaşlarının görevlerine sarılmalarına hiçbir şekilde engel değildi, olmadı da.

Kimilerinin nüfus oranlarıyla oynayarak "inkar" vb. türünden zorlamalara girmeleri bu bağlamda içine düştükleri zavallı durumu göstermenin ötesinde fazla bir anlam ifade etmez. Sorun tam da sosyalizmin kuruluşu sayesinde yakalanan bilincin Sosyalist Anavatanı Savunma Savaşına katılımda belirleyici olduğunun kavranmasıdır. Sovyet emekçi halklarının ileri atılmasını sağlayan faktör işte tam da bu olguda yatmaktadır. Böyle olduğu içindir ki, titizlikle öne çıkarılması gereken asıl şey her halkın nezdinde gözbebekleri gibi korunması gereken sosyalist anavatanın savunulması için Sovyet yurtseverliği ekseninde kazanılmış bilincin vardıgı ileri düzeydir. Sovyetler Birliği'nde ya-

şayan emekçi Kürtlerin önemli bir bölümü de bu düzeyin kazanımlarıyla sosyalist anavatanı savundular. Kürt emekçileri arasında geçen bir diyalogu romanına alan E. Şemo'dan okuyalım:

"Kider diwana Lênin bê, ew der wetenê mın e. Jı vır her ez êdi tu ciya da naçım. " (Ereb Şemo, Hopo, sayfa 75)

Bu sözler Türkçede, "Lenin'e ait yer benim de vatanımdır. Burdan başka yere asla gitmem." anlamına gelmektedir. Böylesi bir yaklaşıma sahip Kürt emekçisinin ülkesini saldırganlardan korumak için olağanüstü ölçüde seferber olduğunu; ülkesini sahiplendiğini vurgulamak bile gereksizdir...

Sovyet yöneticileri, Kızıldoru'nun önde gelen mensupları, emekçi Kürtlerin Büyük Anayurt Savaşı'ndaki emeklerini ve fedakârlıklarını gayet berrak bir şekilde, ortaya koymuşlardır. Sovyet mareşali emekçi Kürtlerin katılımı üzerine şunları belirtmektedir:

"Büyük Anayurt Savaşı yıllarında, sayesinde, tarihte ilk kez, ulusal özgürlük ve mutluluğa eriştikleri ülkeleri yokolma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, Kürtler de diğer kardeş halklar gibi ateşli Sovyet yurtseverleri olarak kendilerini gösterdiler.

Cephede birlikte savaşma şansı elde edebildiğim Kürtler, bütün Sovyet savaşçıları gibi kendi askeri görevlerini namusluca, onurla yerine getirdiler." (Sovyetler Birliği Mareşali İ. H. Bagramyan, aktaran Çetoev, age, sayfa 15)

Sovyet mareşalinin emekçi Kürtlerin katılımlarını bizzat dile getirmesi emekçi Kürtlerin anavatan savaşına katıldığıнын güya inkâr edildiğini öne süren sosyalist tarihin çarpıtcılarına da iyi bir yanittir.

Kazanılan özgürlüğün Ekim Devrimi'nin eseri, sosyalizmin direkt bir ürünü olduğunu kavrayan, gören, algılayan her Kürt emekçisi bu özgür ortamın sürmesinin biricik yolunun Sosyalist Sovyetler Birliği devletinin yaşatılmasından geçtiğinin bilincinde hareket etmiştir. Ve bu gerçekliğin verdiği ilhamla ve enerjiyle diğer kardeş halklarla beraber aynı onuru paylaştılar. Cephede ve cephe gerisinde, savaş yılları boyunca Sovyet yurttaşları olarak üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeye koyuldular.

Savaşın içinde Kürt gönüllülerinin yaşadıkları bölgelerde çok çeşitli konu ve alanlarda katkı sundukları yine Sovyet yetkili kurumları tarafından bizzat açıklanmaktadır. Savaşın içinde önemli konumda bulunanların ve savaş döneminde basın aracılığıyla kamuoyuna aktarılanların içeriğine bakıldığında, küçük-büyük halk ayrımı gözetilmeksizin Büyük Anayurt Savaşı'nda her halkın katılımı çok berrak

bir biçimde ortaya konmaktadır.

Faşist ve emperyalist sürülerden sosyalist ülkelerini gözbekleri gibi koruma eylemine girişen emekçi Kürtler Bolşevik iktidar sayesinde edindikleri yeni bilinç ve yeni yaşama tarzıyla düşman saldırılarına karşı aktif bir seferberlik içine girdi. Faşist istilanın başladığı ilk dönemlerde 1941'de Alagez bölgesindeki Kürt köylerinde kolhozcuların kararlılığı bunu açıkça gözler önüne sermektedir. İşte Kürt milliyetine mensup kolhozcuların sözleri:

"... Bizler Şanlı Kızıl Ordu'muzla birlikte kanımızın son damlasına kadar, bizlere özgürlük ve mutluluk veren yurdumuzu savunacağız. Faşizmin ezilmesi için, bizler, Lenin'in partisi etrafında daha sıkça kaynaşacağız! ... " (Çetoev, age., sayfa 18, 19)

Günümüzde tarih yazımı işine soyunan bazılarının iddia ettiğinin tersine, Kürt emekçileri faşizme karşı savaşa katılırken çıkış noktası olarak sosyalizmi, sosyalist ülkeyi ve bunların verdiği kazanımları savunmak için harekete geçtiler. Bu olguyu kabule yanaşmayan kimilerinin olayı etnik/ulus kimliği ya da geleneksel direnişçi özelliklerin rolü vb. ile açıklamaya kalkışmaları gerçekleri tersyüz etmektir.

"Güçlü ulusal duyguları olmasaydı, yokedileceklerdi..." türünden gayri bilimsel yaklaşımla sovyetlere saldırıların kara çalmalarını bir yana bırakırsak, herkesin karşısına dikilecek olan çıplak gerçek şudur: Emekçi Kürtler etnik kimliklerini gizlemeden savaş cephesine koştu. Önce kültür devrimi alanındaki muazzam gelişmelerin emekçi Kürtlerin hayatlarını derinden sarstığını ve yeni bir bilinç, sosyalist bilinç edinme yolunda ciddi mesafeler katettiklerini, bunun doğrudan yaşamın hemen her alanına yansıdığının bilincinde olmak gerekiyor (bu konuya dergimizin 4. ve 5. sayılarında değinildi). Kültürel alandaki ilerleyiş dikkate alındığında, ulusal aydınlanma seviyesinin Anavatan Savaşı'nın öngünlerinde Kürt emekçilerinin de kazanıldığını ortaya koyar. Sovyet iktidarının üstünlüğü, yurttaşlarını bilinçli bir şekilde gönüllüler ordusu haline dönüştürmesinde yatar. Eğer böyle olmasaydı Stalin'in ünlü radyo konuşmasının akabinde emekçi halklar cepheye koşabilirler miydi? Cephe gerisinde her zamankinden daha fazla özveri gösterebilirler miydi?

Dikkate değer bir diğer önemli nokta ise; Kızılordu'nun rolünün Kürt emekçileri nezdinde anlaşılır bir şekilde kabul görmesidir. Kızılordu'nun rolünün kavranması bağintısında durumun en özlü ifadesi onun saflarında yeralan emekçi Kürtlerin fedakar-savaşçı evlatlarıdır. Üretim, eğitim vb. alanlarda olduğu kadar; parti ve ordu saflarına katılımda da her geçen gün artış vardır. Sosyalist Anavatanı Savunma Savaşı'nda yeralanların içinde tıp profesöründen muhafız ere, yarbaydan onbaşıya kadar değişik kademelerde Kürt savaşçıların yeraldıkları hiç bir tartışmaya mahal vermeyecek açıklıkta belirtilmektedir.

Doğrudan uğruna savaşa katıldıkları yurtlarının kendilerine özgürlük getirdiği ve bunun korunması için kendi savunmalarını üstlenen ordularının saflarında yer almak gerektiğini ilan eden Kürt emekçilerinin bütün bunları Lenin ve partisinin kazanımları üzerinde algılamaları onların geniş katımlı seferberliğini anlamak açısından büyük bir veridir. Eğer böyle olmasaydı yoğun katılımın her cephede

seferberliğe dönüşmesi mümkün olamazdı. Ülkenin "dörtte üçü o sıralar yabancı müdahalecilerin elinde" (Stalin) iken ve sonra Alman istilacıları topyekün saldırıya geçerken eğer ülke yenilgi yüzü görmediyse, burada tam da irili-ufaklı bütün halkların bilinçleri üzerinde yaratılan değişikliğin belirleyici rolü vardır. Ve bu durum emekçi Kürtler için de tamamen geçerlidir. Sosyalist vatana bağlılık bilinci ve diğer halklarla sahip olunan kardeşçe ilişkiler sayesinde gün geçtikçe aydınlanan Kürt emekçileri ülke sevgilerini, faşizme karşı özveriyle çarpışarak, üretimi arttırarak, cephe gerisinde işten işe koşarak, partiye üye olarak, askere yazılarak, bağışta bulunarak vb. hemen her alanda gösteriyorlardı.

Ulusal çıkarlarını düşünmeyen (ulusa ait ilerici öğeleri ise ancak Sosyalist Anavatan'ın düşman saldırılarından korunması oranında ileriye taşınacağını, muhafaza edileceğini kendi pratiğinde gören Sovyet yurttaşı emekçi Kürtler ulusal bencillığe yenilmediler; ulusal kimlikli aileden çıkıp sosyalist ailenin fertleri olmaya yöneldiler...), milliyetçilikten uzaklaşmış ve amacı Sosyalist Anavatan'ı düşman saldırısından korumak-kurtarmak olan emekçi halklar arasındaki derin enternasyonalist bağın doğrudan bir sonucu olarak zafer elde edildi. Kalinin, sözkonusu derin kardeşlik bağını şu şekilde ortaya koymaktaydı:

"*Senin halkın Sovyetler Birliği'nin evladıdır. Ruslar, Ukraynalılar, Beloruslar, Azerbaycanlılar, Gürcüler, Ermeniler, Tacikler, Türkmenler, Kazaklar ve Kırgızlar seninle birlikte 25 yıl boyunca gece gündüz çalışarak bizim büyük evimizi, bizim ülkemizi, bizim kültürümüzü kurdular...*

Çünkü Sovyetler Birliği, herkesin kendi evinde yaşamasına rağmen avluları ve aile ocakları bir olan ve birbirinden ayrılmayan bir dostluk ailesidir." (M. İ. Kalinin, Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak, Sorun Yayınları, sayfa 105)

Sosyalizm, insan ve yurt sevgisi Kürt emekçilerinin faşizm istilasına uğrayan ülkelerinin kurtarılması ve sosyalizmin kuruluşunun kesintiye uğramaması için cepheye, cephe gerisinde ve her alanda seferber olmalarının biricik belirleyici nedeni oldu. Diğer şeyler bir yana, eğer Sovyet iktidarı gerçekten de emekçi halklar arasında sosyalist temellerde bu büyük kardeşliği tesis etmemiş olsaydı, proletarya diktatörlüğü devletinin emperyalist kuşatmaya ve faşist istilaya karşı muazzam bir zaferle çıkması olanaklı olamazdı. Bu büyük dostluk ailesinin fertleri sosyalizm sayesinde kurulan kardeşlik ilişkisinin ete-kemiğe büründüğünü tam da Anayurt Savaşı esnasında olanca çıplaklığıyla kanıtlanırlar.

Bu bağlamda, "büyük ev"in mensubu emekçi Sovyet Kürtlerinin cephe gerisinde gösterdikleri çok yönlü yararlılıklar üzerine birkaç noktada kimi gelişmeleri buraya almak yararlı olacaktır. Çetoev şunları aktarmaktadır:

"*Azerbaycan SSC'nde Kürt köylerinde yığinsal mitingler yapılıyordu. Laçın bölgesi, Minkend köyü kolhozunda kolhozcular aldıkları kararda, Alman faşist saldırganlarını lanetliyor ve Sovyet anayurdunun özgürlük ve onurunu savunma savaşında Kızıl Ordu'ya bütün güçleriyle yardım edeceklerini vurguluyorlardı.*

"*Oktemberyan ve Ecmiadzin bölgeleri kolhoz ve solhozlar, köy ekonomisi ürünlerinin elde edilmesinde olduğu gi-*

bi, cepheye yardımın örgütlenmesinde de Cumhuriyet'te birinci sırada yer alıyorlardı. Bu bölgeler, "Dolaşan (yarışan) Kızıl Bayrak Ödülü"nü kazandılar.

"Büyük Anayurt Savaşı yıllarında, Türkmenistan SSC Aşhabad bölgesinde Kürt nüfusunun yaygın olduğu alanlardan emekçiler devlet savunma fonuna 218215 ruble para, 1007 kg. gümüş, 3,5 kg. altın, 21192 adet sıcak tutucu giysi, ayakkabı vb. eşyalar, 4554 kg. yün, 6357 parça deri, 894 küçükbaş boynuzlu hayvan, 683 büyükbaş boynuzlu hayvan, 57 at, 32 ton kuru üzüm ve 482 ton çeşitli kuru meyve verdiler.

"Kürt kolhozcuları da kurtarılmış bölgelere yardım gönderilmesi çalışmalarına aktif olarak katıldılar.

"Devlete yardım toplama çalışmalarında Başargeçer bölgesi, Koşabulak, Kayabaş ve Geysu köylerinde kolhozcu Kürtler aktif olarak yer aldılar..." (Çetoev, age, sayfa 19, 49, 50, 51, 54)

Yukarıda aktarmaya çalıştığımız yerde de görüldüğü gibi başka bir dizi alanda sosyalizmin inşasına seferber olmuşlardır. Savaştan çok önce, devrimin hemen ardından emekçi Kürtler arasında yapılan çalışmalar bile "Savaşta kendilerine başvuruldu", Kürtlerin "kullanıldığı" vb. şeklindeki yaklaşımları çürütmeye yeter.

Sovyet Kürtlerinin sosyalizmin kazanımlarından her alanda yararlandıklarını daha önce yayınladığımız değişik makalelerde ortaya koymaya çalıştık. Büyük Anavatan Savaşı'na katılım bağlamında yer alanların genel dökümüne bakıldığında aydınlanmanın, yeni insan olmanın okulundan geçmiş, somut olarak bilimsel çalışmalar içinde yer alan pek çok kimse savaş alanlarında üstün fedakârlıklar göstermişlerdir.

Dilbilimsel çalışmalardan Bolşevik Parti üyeliğine, yeni alfabenin hazırlanmasından üretimdeki seferberliğe, komsomol saflarına akın etmekten cephe gerisinde toplanan başışlara... kadar, savaş boyunca hemen her alanda yaygın bir yoğunlaşma, gönüllü bir seferberlik kampanyası yaşandıysa, bu ancak sosyalizmin temelleri üzerinde yaşanan aydınlanmaya bağlanabilir.

Sosyalizmin genel kazanımlarının ve somutta bu aydınlanmanın doğrudan bir sonucudur ki savaş sürecinde birkaç alandaki katılım aşağıya alacağımız yoğunlukta gerçekleşebilmiştir:

"Kürt emekçilerinden Parti saflarına, 1943 yılında 31 kişi, 1944 yılında 46 kişi ve 1945 yılının ilk yarısına kadar 30 kişi kabul edildi.

Komünistlerin büyük ölçüde Kızıl Ordu saflarına çekilmeleri sonucu cephe gerisindeki parti örgütleri önemli ölçüde yenileniyordu. Böylece Alagez bölgesi parti örgütleri yapısının % 75'i savaş yıllarında Parti'ye giren üyelerden oluşmuştu.

Büyük Anayurt Savaşı yıllarında gençlik, büyük bir istekle Leninci Komsomol saflarına katılıyordu. Bu durum, Kürt nüfusunun yaygın olduğu bölge gençliği için de geçerliydi. Örneğin, Alagez bölgesinde komsomol saflarına katılanların sayısında yıldan yıla büyük artışlar olmuştur. Alagez bölgesinde 1941'de 110, 1944'te 356 ve 1945'te ise 377 delikanlı ve genç kız komsomola üye kabul edilmişlerdir." (Çetoev, age., sayfa 58, 59, 60)

Partiye olan duyarlılık ve yine genel olarak safların sıklaştırılmasının emekçi Kürtler arasında ciddi şekilde yankı bulması ve bunun fiili katılıma dönüşmesi önemli bir gelişmedir. Anavatan savaşına katılımlarındaki yoğunluktan hareketle "inkar edildi" diyenlerin aksine, emekçi Kürtlerin arasından Bolşevik Parti üyeliğine geçiş ve Kürt gençliğinin Komsomol saflarına katılımı bağlamında ve ayrıca Kızıldoru saflarına artan oranda yer almalar vb. göstermektedir ki, nüfuslarıyla kıyaslandığında hiç de düşük bir oran (çıkış noktasının "oran"lar olmaması gerektiğinin bilincinde hareket edilmelidir) sözkonusu değildir.

Başta Stalingrad, Leningrad ve Moskova savunmaları olmak üzere faşist sürülerin tepelenmesinde yüzlerce, binlerce gönüllü savaşçı cepheye koştu. Parti'de, Kızıldoru'da ve cephe gerisinde küçümsenmeyecek başarılar gösterildi. Ukrayna'daki faşist işgalin sona erdirilmesinden Kafkaslardaki kıskırtma, saldırı ve provokasyonların etkisiz hale getirilmesinden; Kırım, Beyaz Rusya ve Baltık kıyılarının işgalcilerden temizlenmesinden; Hitlerci faşist orduların Berlin'e kadar kovalanmasından... kadar çeşitli alanlarda Sovyet emekçi Kürtleri; yeni insan Kürt kuşağı başarılı bir şekilde sosyalist ülkeleri için büyük yararlılıklar gösterdi.

Diğer kardeş halklarla omuz omuza Japon saldırganlarına karşı savaşta aktif yer alındı. Cephe gerisinde Laçin, Alagez, Kubatlin ve diğer yerleşim birimleri başta olmak üzere her yerleşim biriminde kolhozcular üstün fedakârlıklarla bulundular. Ereş Şemo Kürtlerin bu olağanüstü fedakârcı katılımını Sovyet ailesinin kolektif üyeleri olmalarına bağlar. Romanına aldığı "Ne ez tu uzvê malekê ne, mala meye mezin em cimaeta kolektifa me ye." (Ben ve sen bir evin üyeleri değiliz, ama bizim büyük evimiz, bizim kolektif yapımızdır.) (Hopo, sayfa 80) Bu yazışma, emekçi Kürtlerin kolektif yaşam karşısındaki duyarlılıklarını gözler önüne sermektedir. Bu duyarlılık geri kesimlerle mücadele ortamında daha çok gelişmiştir.

Gösterdikleri bu özverili çalışma karşılıksız bırakılmadı. Bir dizi ünvan ve madalya verilerek anayurt savaşındaki kahramanlıkları ölümsüzleştirildi. Bu bağlamda en çarpıcı örnek Kızıldoru'da Yarbay olarak görev yapan S. Siyabendov'un gösterdiği başarılar karşısında hakettiği şekilde ödüllendirilmesidir. Çok az sayıda insanın hak kazanabildiği "SSCB Kahramanı Ödülü"ne layık görülen Siyabendov, cephegedeki başarılarının karşılığında aldığı bu ödülle yaşadığı bölgedeki emekçiler arasında büyük etki bırakmıştır. Bu konuda L. Rambout şunları yazmaktadır:

"Savaş, Kürtlerin iyi bilinen yiğitlik ve cesaretlerine kendini gösterme ve mükafatlandırma olanağını sağladı. Basit bir köylü çocuğu, Samat Siabendov, Yüksek Sovyet Prezidyumu kararıyla "Sovyetler Birliği Kahramanı" gibi nispeten ender bir nişanla taltif edildi." (Lucian Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi, Fırat-Dicle Yay. sayfa 113)

Siyabendov'un ailesi Birinci Dünya Savaşı yıllarında Tiflis'e sonra da 1926'da Abaran'a göç ediyorlar. Siyabendov öğrenimini Leningrad'da yapıyor. 1938'de, Sovyet Ermenistanı Yüksek Konseyine Alagöz Kürt bölgesi milletvekili (Kürt miliyetçilerinin "Kürtler sürgün edildi, yokedildi, bitirildi..." türünden iddiaları anımsansın...) olarak seçiliyor. Sonra, savaş döneminde ülkesini korumak için cepheye

gidiyor ve Moskova savunmasına katılıyor, düşman taburlarını darb ediyor, imha ediyor...

Evet, "çobanlıktan altın yıldızla yükselen emekçi Kürtler'in büyük bir güven ve dinmez bir coşkuyla kendilerini Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyet vatanına hasretmeleri, Sovyet anavatanlarını gözbebekleri gibi korudukları tartışma götürmezdir. Sovyet yurtsever Kürt komutan Siyabendov bu gerçeğin en yalın ifadesidir. Mesele Kürt emekçilerinin ülkelerini savunmak için yoğun katılımını, Siyabendovların sosyalizme olan derin bağlılığını bütün yönleriyle açığa çıkarıp, öğrenmek ve bilince çıkarmaktır...

EMEĞİ KÜRTLERİN ANAVATAN SAVAŞI'NA KATILIMI İNKÂR MI EDİLDİ?

Kürt emekçilerinin savaşa katılımı hakkında inkarı tercih edenler aslında Kürtlerin kazandığı yeni sosyalist kimliği inkar etmekte, küçümsemekte ve sıradanlaştırmaktadır. Bu, düpedüz Kürt emekçilerinin sosyalist devlet nezdinde edindikleri sosyalist tarihlerini yoksaymak demektir. İlginç olanı, bazılarının Kürde her tür olumlu meziyet yüklemek istediği bir yerde, Sovyetlerdeki emekçi Kürtler özgülünde tarihin yarım yüzyıla yakın bir kesitini bir bölüm Kürt şahsında sosyalist tarih olarak göstermekten özenle kaçınmalarıdır. Bu kısa tarih kesitinin faşizme ve emperyalizme karşı direnmenin tarihi olduğunun üstünü örtmek için inkar yolu tercih edilmektedir. Kaçabilirler, ama nereye kadar?

Sovyet-Kürt ilişkileri bağlamında kendilerini "otorite" saan bazılarının kimi Kürtler nezdinde oluşturdukları senaryolarla yaşanan tarihi başaşağı ederek inanılmaz bir çarpıtma ve karalama işini Anavatan Savunması noktasında da sürdürdüklerine tanık oluyoruz. Herhangi bir veriye dayanmadan sürekli ortaya iddia atmak biçiminde bir yöntem izleyen böylelerinin aşırı derecede zorlamalarla gerçeklerin üstünü örtmeye çalıştıklarını rahatlıkla görebilmekteyiz.

Bu karalama ve çarpıtma işinin ortasında yeralanlardan bir kısmının bir ölçüde Sovyetler Birliği'nin ikinci dönemini pratik olarak yaşama avantajına sahip olmaları onlara tarihi çarpıtma hakkı vermez. Dönemsel ilişkilerin verdiği kimi olanaklardan (daha çok tartışma konusu olan sorun da fiziken ilgili alanda bulunuyor olmaları vb.) yararlanarak konu hakkında kendilerinin referans alınmasını ve bir anlamda yazdıklarının onaylanmasını arzulayan bu çevreler, açık ki tarihi altüst etmekte ve bunun kabulünü istemektedirler. Revizyonist, milliyetçi ideolojik yapılarının doğrudan bir sonucu olarak genelde tek yanlı izlenimlerle ve önyargılarla burjuva tarih yazımını sürdüren bu tür kesimler özellikle sahip oldukları sosyalizm karşıtlığı ile de Sovyetler Birliği'nin ilk dönemi hakkında tam bir iç karartıcı tablo çizmektedirler.

Bolşeviklerin ulusal sorundaki siyasetini reddedenlerin pratikteki gelişmeleri benimsememeleri ve dahası iftira ve saldırı kampanyası başlatmaları aslında gayet normaldir. Bu işi, aynı ideolojik kimliği taşıyan ve fakat değişik ulus ve milliyetlere sahip herkes yapmaktadır. Buna Kürt ulusal kimliğini taşıyan bazılarının da eklenmesi aslında fazla bir-

şey değiştirmez. Yukarıdaki tipolojiyi temsilde pekçok kişi birbiriyle yarışmaktadır. C. Heyderi de bunlardan biridir. Sözkonusu yazar konu bağintısında tarih çarpıtcılığını şu şekilde yapmaktadır:

"Kürtler'in Hitler Almanyası'na karşı yapılan Anavatan savunmasına katıldıkları inkâr edildi." (Stockholm Kürt Konferansı, Doz Yay., sayfa 74)

Bay Heyderi kendini konunun bilgisi gibi göstermede kusur etmiyor. Hep en iddialı olmayı ve bunu göstermek için de her noktada bir "yanlış" bulmayı tercih ediyor. Yazısında bu durum alenen sırtıyor. Böyle olunca da, Kürtlerin "gadre uğratıldığını" belirtmeden edemiyor! İlginç olanı bütün bunları söylerken, yazarken kaynak-belge gösterme zahmetine katlanmaması; ortaya attığı her şeyi bizzat yaşamış olduğu imajını vererek senaryosunu gerçekmiş gibi aktarmasıdır. Son yıllarda, tarih üzerine yazarken, hele de yakın dönem hakkında yazarken çok moda olan kendini tanık gösterme garabeti bazı tarih yazımcısı geçinenler üzerinde hayli etkili izler bırakmış durumda. C. Heyderi'nin yazdıklarından kendisine böyle bir yakıştırmada bulunduğunu tespit etmek zor değil. Örneğin yukarıdaki iddiayı ortaya atarken tanıdığı kendisidir!

Halihazırda ilgili dönemin bütün belgeleri elimizde mevcut değil, ancak varolan bir dizi kaynağa bakıldığında Heyderi ve benzerlerinin inkar ve çarpıtma yoluna başvurduğunu kanıtlayacak yeteri belge göstermek mümkün. Nitekim genel olarak bu konunun incelenmesi içinde de farklı bir dizi noktada olayları/yaşananları belgelemeye çalıştık. "Anavatan savaşında Kürtlerin katkıları inkar edildi" diyenlerin tersine, bizzat savaş yıllarında Kürtlerin yaşadıkları bölgelerde yayınlanan gazetelerde cepheden gönderilen mektupların yayınlanması vb. öne sürülen iddiaların ne denli iftira üzerine inşa edildiğinin görülmesine yardımcı olacaktır. Özellikle tarihi çarpıtmaya yeltenmelerinin bizzat dönemin güncel gelişmelerinin basında işlenmesi itibarıyla da saldırıların dayanaksızlığı açıkça ortadadır. Bu bağintıda Çetoev aşağıdaki bilgileri vermektedir:

"Alagez bölgesi gazetesi "Sotsialistakan Ugiev" Alagez köyünden Mişae Cindi'nin Kürt Pame köyünden, Sala Cafarov'un ve Kondahsaz, Carcaris, Melikgüh vs. köylerinden cephede olan diğer Kürt savaşçıların mektuplarına geniş yer verdi. "(Çetoev, age, sayfa 57)

Açıktan bir zorlama ertesinde ısrarla ürettiği "inkar" tespitine sarılan Heyderi'ye Sovyet mareşalinin Kürt savaşçıları hakkında yazdıkları; ya da savaş koşullarında bizzat cephede gönderilen mektupların günlük olarak Sovyet basınında yayınlanması; çok az sayıda kişinin alabildiği ödülleri kimi Kürt savaşçılara verilmesi ve bunun kamuoyu önünde alenen yapılması gibi örnekler böylelerinin iftiralarının çürütülmesine güçlü kanıtlar olarak gösterilebilir.

Aslında tarih çarpıtcısı yazar bütün bunları bilmiyor olmaz; o biliyor, ancak sahip bulunduğu burjuva revizyonist ideoloji onu inkâra götürüyor. Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmi, proleter enternasyonalist içerikteki emekçi halkların kaynaşmasını ve kolektif bir ailenin üyeleri olarak emekçi Kürtlerin de bu tablonun içinde mütevazı bir yere sahip bulunduğunu kabul etmek istemiyor...

Buraya kadar ortaya koyduklarımız, emekçi Kürtlerin de-

ğişik cephelerde nasıl ve hangi yoğunlukta Anavatan Savunması'na katıldıklarını; başta Bolşevik Parti olmak üzere, Sovyet iktidarına ve onun yerel örgütleriyle ne tür bir kaynaşma içinde bulunduklarını; Kafkaslardaki halkların kardeşçe yaşamının örülmesinde ve bu kardeşliğin savaş esnasında Sovyet yurttaşlığı özverisiyle en doruk noktasına çıktığını yeterince açıklamaktadır. Anavatan Savaşı'ndaki gelişmelerin günü gününe Sovyet basınında yer aldığı ve emekçi Kürtler somutunda da bilgilerin olgulara dayandığı özellikle unutulmamalıdır. Bu durumda, bütün mesele bu olan-bitenlerden doğru sonuçlar çıkarmaktır.

EMEKÇİ KÜRTLER ARASINDA SÜREN KÜLTÜREL ALANDAKİ DEVRİMİN ANAVATAN SAVAŞI'NA ETKİSİ...

Sosyalizmin inşasına paralel giden kültürel alandaki çalışmaların Sovyet yurttaşlarının bilinci üzerinde muazzam değişikliklere yol açtığını daha önceki makalelerimizde belirtmiştik. Sovyet yurtseverliğinin ülkenin sahiplenilmesi bağlamında ulaştığı ileri düzey de doğrudan söz konusu kültürel faaliyetin bir sonucudur. Emekçi Kürtlerdeki coşku-gönüllü ve yaygın katılımın da belirleyici nedeni kültürel açıdan kazanılan yeni mevzilerin bir ürünüdür. Bu olgunun burjuva revizyonistler tarafından gözlerden gizlenmek istenmesi kesinlikle yaşanan gerçeği değiştirmez.

Stalin önderliğindeki sosyalist iktidarın faşizm karşısında zafer kazanmasında emekçi Kürtlerin mütevazı katkısı yok sayma uğraşı içinde bulunanlar aslında emekçi Kürtlerin bir bölümünün kazandığı ilerici, sosyalist kültür özelliklerini sahiplenmediklerini ortaya koymaktadırlar. Tarih bu kesitinde ulaşılan söz konusu kültürel birikimin bugünlere taşınmaması yönünde içine girdikleri katı tutum da aynı şekilde bunların sosyalizmden uzaklıklarını açıkça ele vermektedir.

Elli yıldan fazla bir zaman dilimi içinde Sovyet Kürtlerinin faşizme karşı savaştaki fedakârlıklarını bugüne kadar detaylı bir şekilde ortaya koymamak elbetteki büyük bir eksikliktir. Bu eksiklikten istifade ederek sosyalizmin Kürtlere birşey vermediğini iddia edenler rahatlıkla iftiralarını arttırmış ve öyleki sosyalizmi Kürtlere karşı ve evet becerebildikleri oranda Kürtlerin de sosyalizme karşı konumlandıklarını yazar olmuşlardır.

SONUÇ

Bütün burjuvalar, revizyonistler, milliyetçiler Büyük Anavatan Savaşı'nda kazanan tarafın Sovyetler Birliği'nin olmasını sıradan bir askeri savaştan galip çıkmak olarak lanse etmektedirler. Bu sebepsiz değildir; sosyalizmin kuruluşunun doğrudan bir ürünü ve Bolşevik Parti önderliğinin parlak bir zaferi olduğunu unutturabilmek, leninist önderliği karalamak ve akıllarınca bu tarihsel komünist mirası yadsımak için verdikleri çabalardan ötürü böyle davranmaktadırlar.

Birbir türlü gerekçeyle emekçi Kürtlerin Sovyet yurdu-

nun savunulmasında sosyalizmin bir kazanımı ve üstünlüğü olarak yaratılan yeni bilinç ve yeni yaşamın etkisiyle katıldıklarını inkâr eden milliyetçi ve revizyonist anlayışlar sosyalizm aleyhtarlığından başka bir anlam ifade etmez. Ayrıca en küçük bir belge ileri sürmeden hareket etmelerinin ne denli bir garabet olduğunun da bilinmesi gerekir. Tıpkı asimilasyon, sürgün, göçettirme vb. iftirası gibi, bu noktada da yine iftira baştaçlarıdır.

Bütün iftira, inkar ve çarpıtmalara rağmen, Büyük Anavatan Savaşı'nın zaferle taçlandığı 8 Mayıs 1945 günü emekçi Kürtler için Sosyalist Anavatan'ı sahiplenme, komünizm yürüyüşünü sürdürme günü olarak belleklerde tazeliliğini korumaya devam edecektir. Eğer günümüzde hâlâ Kafkaslarda yaşayan Kürtler arasında 8 Mayıs günü coşkuyla anılıyor ve kutlanıyorsa, bu, hiç şüphesiz Anavatan Savaşı'nın ve sosyalizmin emekçi Kürtlerin yaşamlarında bıraktığı derin ve ölümsüz izlerin etkisinin büyüklüğünün göstergesidir.

Sosyalizm uğruna Kürt emekçilerinin gösterdiği büyük özveriyi savunabilmek ve sahiplenebilmek; bu tarihsel mirasın gerçek anlamda takipçileri olabilmek için her şeyden önce marksist-leninist teorinin kararlıca ve tutarlı bir şekilde bilimsel olarak bilince çıkarılıp savunulması ve uğruna pratik hayat içinde komünizm doğrultusunda çalışmayı şart koşar.

Emperyalizm ve faşizm karşıtlığının sözde kalmadığının en elle tutulur somut sürecinin yaşandığı Anavatan Savaşı yıllarında kapitalist barbarlığa karşı olmazsa olmaz kurtuluşun sosyalizm alternatifi olduğu bütün detayıyla açığa çıkmış ve Sovyet yurttaşları kapitalizm esareti altında yaşamayı değil, sosyalizm ülkesinde müreffeh yaşamlarının devamı için silah başı yapmış, en değerli evlatlarını bu savaşta yitirmişlerdir. İşte antikapitalist siyasetin derinliğine bilinçlere işlenmesi nedeniyledir ki, emperyalizme karşı savaşta bir an olsun tereddüt edilmemiş ve proletarya diktatörlüğü devleti önderliğinde, Stalin ve yoldaşlarının öncülüğünde Sovyet halkları Nazi faşizmi canavarından kurtulabilmişlerdir.

Bir bakıma bu kurtuluş kavgasında diğer kardeş halklarla birlikte hareket eden Kürt emekçileri de *"Benim düşmanım senin düşmanın. Senin düşmanın benim düşmanım. Geliyorlar mı? Gelsinler. Gelecekleri varsa görecekleri de var."* belgisi ışığında sosyalizm ve enternasyonalizm uğruna Sosyalist Anavatan'ını korumaya koştu.

Bugün her türden burjuva milliyetçi yaklaşımın bu tarihsel olguyu yoksaydığı bir ortamda, en önemli görevlerden biri de Büyük Anavatan Savaşı'nın kazanılmasına yolaçan gerçekleri ortaya koymak ve bu temelde leninist-enternasyonalist perspektifte ısrar etmektir.

Eğer bu perspektif içtenlikle savunulabilirse Sosyalist Anavatan'larını savunan Kürt emekçilerine layık olunabilir. Yalnız bu kadar da değil, Sovyet Kürtlerinin sosyalizmin kuruluşu uğruna canla başla çalıştıkları ve ortaya koydukları pratiklerinden de öğrenmek; ortaya çıkardıkları tarihi eseri yaşatmak ve geleceğe taşımak ve bu anlamda Sovyet emekçi Kürtlerinden de öğrenmek ve leninist-enternasyonalist duruş aslanıdır.

Haziran 1999 X

NEMA AKADÊMIK ORBÊLÎ

Sala 1925 a bû. Rojêd meha Heziranê paşin bûn. Germa Êrêvanê diqijirand, lê wê havinê germeke usa bû, te digo qey tavê hêrsa xwe aniye û rikan dike, weki meriya û heywanêd gışki bişewitine. Li soqaqa kesek tune bû, li nav baxê şehir da, ber siya dara da tiji meri bûn. Ciki vala tunebû, weki meri lê rûništa.

Zarê biçûk cêrê ava sar digerlandin û dikirne gazi:

– Ava sar... ava sar... ava sar... kê vê avê wexwe, di lê wanê wê hênik be.

Û vi ali, wi ali dibeziyan, nava cimaetê da diçûn dihatin. Ji wi mexlûqetî hineka qe guh ne dida wan zara, lê hineka dikire gazi:

– Ava sar, were vira.

Wi çaxi sê-çar kurik hevra dibeziyan, ber bi wi meri diçûn, lê gava ku nêzik dibûn, her yeki av tiji fincana xwe dikirin, dirêji wi mêri dikirin û hevra digotin: Apo, ava min vexwe, ava min vexwe.

Ewi mêri fincan ji destê yeki wan digirt, vedixwar û çend pera dida wi. Rasti ji ava Êrêvanê aveke zefe sar e, temiz e û rind e. Ava usa hêr li zozanê Elegezê û Gridaxê derdikeve.

Wê germê da carna bayê çiyayêd Gridaxê û Elegezê radibû, te digot heveki dibû hênkayi, lê wi çaxi li soqaqa Êrêvanê toz quloz dibû, dibû dûman, xweli tiji çav û guhê meriya dibû.

Bajarê Êrêvanê, çawa eyan e, li her soqaqa da cew hene, li wan cewa da xulexula ava zelale dikişe, lê ewê avê ji wê germê da disa tu hênkayi nedida.

Wexta êmişê biharêye ewlin bû, êdi tut, gêlaz û çerezêd mayin gelek şin bibûn, li meydanê. Li meydanê ciyê jê ra digotin Qeynter û dikana da tiji êmiş bû. Kurmanc ku zozana dihatin, pezê xwe li meydana dêwêr difrotin, paşê dihatin meydana Qeynterê êmiş dikirin, dikirne barê ga û bona kulfetê xwe dibirne zozana...

Roja yekşemê bû. Misto mal da rûniştibû, ew ketibû talaşa herfê Kurmanca, weki elifbayê Kurdi ser herfê latini çêke û ber xwe da digot:

– Adbêcana, Tatara, Ûzbêka û mîletêd mayin bi saya partiya komûnista û diwana Sovêtê elifbayê latini seva zmanê xwe çêkirine. Mekteb vekirine, zarêd wan bi zmanê xwe dixûnin; gazete û kitêva neşir dikin, çima kul me ketiye, em ji nikarin usa çêkin...

Ew çend car bûn Misto diçû cem profêsoara Açaryan û Qapansyan, wan ra şêwr dikir, weki bi çî teheri herfê Kurmanca çêke. Wan profêsoara herfê ku Misto çêkiribû dinhêrin, qebûl dikirin, lê jê ra digotin:

– Hevalê Misto, em nikarin tiştêki te ra bêjin, çimku em ne Kurdzan in, her meriki li Leningradê heye, akadêmik Hovsêp Orbêlî, ew bê qusûr kare komekê bide

te. Çimku ew Kurdzaniyê û zmanê kurdi zane, wê dercê da gelek sal xebitiye...

Ji nivro dageriya bû, lê germ hê kê mî nebîbû, te qey digot germi diha qeyim diqijirand. Tavê dabû ser Misto, ewi perda pencerê kışande ser, weki bibe si, disa bi herfê xwe mijûl bû û dinivisi h-h', R-R'. Ewi xwe xwe ra şiro dikir. "Hûr" yanê tiştêd biçûk, besa xeberê kartolê "hûr" besa xebere: "Hûre dêwêr", "Hûrê pêz". Misto van gilya da testiq kir, weki herfê me h-h' hene. Li herfa r-r' li vê herfê da Misto disa ji gelek fikiri, hate ser wê qirarê, weki di zmanê Kurmanca da du r-r' hene, besa xeberê: "bira", eva "birê meriya", du kur ji dêkê, lê "bira", -eva êdi xebera pîrsan e. Yanê "bira" rast e, dibên li zozana berf ketiye? A bi vi teheri Misto serê wi ber wi da bû ketibû mitalane kûr. Hêdika bû teqiniya dêri. Ewi qe serê xwe ji deftera xwe bilind nekir, lê got: "keremke, were mal".

Kesek nehate hundur. Misto usa ketibû kuraya fikra qe texmin nedikir, weki kesek nehat. Çend deqqa şûnda disa hêdika bû teqiniya dêri: Misto rabû çû, dêri vekir. Lê nihêri keçikeke rengê wê çile qerqaş, biri û bijangêd wê meriv tirê qestana neqışandine. Enike fire û spi lê, eyini ciyê qolê zêrê Kurmanca bûn. Lêva jêrin heveki ji lêva jorin kalintir bû, minani sorgula bû. Çevêd sût minani kulilkê zozana bûn, lê gava ku ewê bi wan çava li mêriv dinhêri, te qey digo ew qeyê aparatê ku teze derketine, jêra dibên "Rêntgên", dile te dibine û dihingavt. Sing berê wê, minani sêvê "Xêrtvisê" gupik dane ji çiqêlê dara xwe bel bûne, usa ji memkê wê ji ji bedena wê bel bibûn û kawike diha rind didane sing û bedena wê. Pori sixi dirêj, lê te qey digot husnu cema-leke çirokan e ber dêri sekiniye. Misto berê xwe şaş kir, paşê pîrs kir:

– Hûn kê digerin?

Keçikê wa bi şermoki got:

– Ez dixwezim Misto bibinim, şuxulê min pê heye.

– Misto ez im, çî qulixi we ra karim bikim?

Keçikê go:

– Min we ra ji bajarê Leningradê name aniye.

Keçik kûz bû, ji cemedaneki çûk name derxist, dirêji Misto kir. Ewi hema ji dest wê girt, ser pakêta namê xwend, paşê got:

– Keremke, were mal!

Keçik hêdi û fesal lingê xwe avite pişt şêmikê, te qey digot ditirse, weki erd bin lingê wê da wê here xwarê, hate mal. Misto kursik nişani wi da got:

– Keremke rûni!

Keçikê çawa lingê xwe fesal û hêdika avite pişt şêmika dêri hate mal, usa ji hêdika û fesal li ser qeraxê

kursi rûnişt. Misto hêsa li namê nihêri. Li ser pakêta namê bi zmanê Ûrisi nivisibûn:

*"Bajarê Êrêvan,
Komitêya Merkeziya Partiya Bolşêvika,
Xebatçiyê nav Kurda da,
Hevalê Misto ra"*

Misto pakêta vekir, tê da nivisibûn:

"Hevalê eziz, Misto!"

Berê ewlin, hûn gerekê bîbaxşîn, weki ez zihmetê didime we.

Van salêd şerê 1914 a û şerê bajarvaniyê, xebata minê derheqa Kurda da hineki paşda xist. Lê min dişa xebata derheqa edebiyata kurda, ilahim derheqa Kurdzaniyê destpêkir. Eva keçika xwendekara minê, hini zmanê kurdi be, min guman heye weki tuyê komekê bidêyi bona xatirê ulmiyê nava kurda da ci biki.

*Akadêmîk Hovsêp Orbêlî
Bajarê Leningradê,*

Soqaqa Dvorsovaya Nabêrêjnaya, Êrmitaj".

Misto ku ev name xwend, gele fikrêd kûr dilê wi da sêwiri, gelek fikrêd kûr, weki wê here Leningradê cem akadêmîk Orbêlî, bona çêkirina elifba zmanê Kurda, bona hazîrkirina kadra, xebatçiyê ulmiyê û gele şuxulêd mayin. Ew usa kete fikarê kûr, weki ew çend deqqe bûn qe li keçikê nedînhêri, lê keçik ji zûr bibû li Misto dînhêri ew ji fikirê dikir: "çika Misto çî dibêje derheqa komekê bide wê, weki nav kurda da wê ci bikin. Bona zmanê Kurda..."

Helbet, ew çawa qiz û destetek, nîkarbû biçûya nav Kurda û qe nîzanbû kuda biçûya. Misto nişkêva minani meriki ji xewa kûr vecinîqe ji mîtala, keçikê ra xebarda:

- Navê te çiye?
- Navê min Êdit Gûstavovna, -keçikê got,
- Tu kurmanci zani?
- Ez kurmanci pir hindik zanim.

Nizam ji şerma bû, ji çî bû, rengê wê sormoro bû, Ûrisi got:

- Ez zmanê kurmanci teze isal hin dibim, hila tîşteki nîzanim, lê min guman heye, her kê ez vê havînê bîminim nava kurmanca, eze êpêce hinê zmanê kurmanca bibim.

Misto pîrsi:

- Xên ji te, çiqas cahil hini zmanê kurmanca dibin?

- Hê ez tenê me, lê akadêmîk Orbêlî dibêje, wê gelekbin, ewi digot, weki wê ji kurda ji bine hinke, her kê meriyê xwende derkevin.

Eva giliyana ku Êditê derheqa kadira û hinbûna cahilê kurda da got; gelek li dilê Misto xweş hat, ew êdi dilê xwe da şa dibû, rast e li keçikê dînhêri, lê fikra xwe da ewi qîrarê dikir, wê erhede, eseyi here Leningradê cem akadêmîk Orbêlî û Mar, weki ci bike bona zarê kurmanca û bişîne bona hinbin. Wê rojê Êdit mala Misto da ma.

Sibe şebeq bû, Misto ji nav ciya rabû, ser çavê xwe bi ava Êrêvanêye sar can kir, Êdit ji ciya rabû. Herda hahanga tîşt xwarin, çûne ciyê meydanê, ciyê faytonê lê disekinin, li wê derê faytonek kirê kirin têda rûniştin û

çûne ber bi zozanê Elegezê...

Rêva Misto temi da Êditê, bona hurmeta wê hebe nav kurmanca da û pak hini zman be, wê qestana bêje wan, weki ew baltûza Misto ye, xûşka jina wi ye, ew derew pak li hev dihat, çimku jina Misto Ûris bû, rêva usa qîrar kirin...

Germa deşta Gridaxê wê rojê diha qeyim diqijirand: êdi ro hatibû nivro, sihet bibû donzdeh, ewana zûda ji bajarê Êcmiazînê derbaz bûbûn, xwe dabûne eteka çiyayê Elegezê.

Misto ber germê teyax dîda, lê Êdit keçika welatê sar bû, reng lê çûbû, xûnê da mewicibû, vi ali, wi ali serê belengazê dihejiya, minani merike serxweş, nîzanbû çawa bikira, bi destmalê xûdana xwe paqîş dikir, destmala wê xûdanê da şil bibû, te digot qey ji avê derxistine. Gava ku ewana ji kûraniya deşta Gridaxê derketin, heveki bû hênkayi, bin hate ber Êditê, kêfa wê xweş bû.

Wextê faytona wan gihîşte bînya baxê gundê Koşê, li besta ber tûmê hewşanê karitkeke cûcîkê xweva hêsa digeriya, lê gava ku çav faytonê ket, xwe nava tûma da veşart, te digot ewê bi zmanê xwe karitki gote cûcîkê xwe, weki ew ji xwe veşêrin. Cûcîka ji baskê xwe çûk ji hev vekirin, erdê ra dimelisin, xwe nava gihê û ormexê da veşartin.

Ji gundê Koşê faytonê di nedîçûne jorê -serê çiyayê Elegezê, çimku rê tunebû. Wê derê hesp kirêkirin û bi siyari çûne zozana. Wê rojê êvara tari ancax gihîştine warê, Çilkaniya. Çavê Êditê ku wan warê Çilkaniya, mîrgçîmena û gul û sosina ket, hema ecêbmeyi ma. Ewê gote Misto:

- Min hela bedewiya ha ne ditiye, ne ji di kitêba da xwendiyê, zefe kaw e...

Li zozanê Elegezê, warê Çilkaniya Misto Êdit teslimê mala Mecit begê kurê Emer axa kir, çimku Mecit begê hê hêna padşê Nikole xwendibû û Ûrisiki temiz xeber dîda. Êditê ji kurmanci, bawerke, nîzani bû.

Mecit begê camêr qe nana nekir, ewi got:

- Ê çî dibe, mêvan mêvanê xwedê ye, ser çava û ser sera. Çiqas dilê wê dixwaze bira mala min da bîmine.

Misto ku ji çiyayê Elegezê hate bajarê Êrêvanê ser xebata xwe, êdi ew çend roj bûn ketibû meha tebaxê. Hema wan roja ewi bilêt stand, kete maşînê, berê xwe da Leningradê.

Ew li Leningradê çû mehela Vasilêvskiy Ostrov, mala akadêmîk Orbêlî. Wextê ku Misto li zengil xist, gote qulixdar:

- Bêje akêdêmîk Orbêlî, weki ji Ermenistanê, ji bajarê Êrêvanê Mistoyê Kurd dixwaze wi bîvine.

Akadêmîk Orbêlî xwe xwe ber bi Misto hat, minani eşîra Kurda bi zmanê kurmanci silav dayê, got:

- Tu ser çava ser sera hati, keremke were mal.

Misto du roj û du şev mala akadêmîk Orbêlî da bû mêvan. Û wan herdu roja gelek komek ewi da Misto, him derheqa herfa da, him ji derheqa hazîrkirina kadra ji lawêd kurda.

*(Ereb Şemo, Jiyana Bextewar, Weşanên Deng,
Heziran 1994 İstanbul, Rupel 193-199) X*

Kürdistan İşçi Kadınlar Partisi (PJKK) hakkında...

Özgür Politika'nın 9 Mart 99 sayısında "YAJK partileşiyor" haberi verildi. Bu habere göre Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği'ni (YAJK) bir kadın partisine dönüştürme düşüncesi Öcalan'ın tutuklanmasından sonra yapılan PKK 6. Kongresi'nde ortaya çıkmıştı. Kurulmak istenen kadın partisinin PKK'nın çizgisinden ayrı bir çizgisi yoktu ve "Partileşme, PKK çizgisini kadın cephesinde en üst düzeyde temsil etme mücadelesi olacak"tı. Aynı haberde partinin oluşumunun yakında resmen ilan edileceği bildiriliyordu. Nitekim bundan kısa bir süre sonra, 17 Mart 1999'da Özgür Politika sayfaları üzerinden YAJK'ın partileştiği ve PJKK'nin kurulduğu haberi verildi.

PKK 6. Kongresi'nde somutlaştığı söylenen kadın partisi oluşturma adımının hangi ideolojik-siyasi-örgütsel süreç ve tartışmalardan geçerek atıldığını, hangi ihtiyaçtan doğduğunu ve neyi amaçladığını verilen haberlerden tam olarak çıkarmak mümkün değildi. Merakla yakında çıkmasını umduğumuz Kongre Belgeleri'ni beklerken, bir süre bu konuda sessizlik hakim oldu. İşin garip tarafı, PKK merkezinin de bu konuda bir açıklaması yoktu. Sessizlik Temmuz ayı sonunda PJKK'nin İkinci Kongresi'ni yaptığına dair haberin yayımlanmasıyla bozuldu. Bu haberde yine doğrudan PJKK kaynaklarına dayanarak PJKK'nin partileşme süreci ve siyaseti hakkında şu bilgiler veriliyordu:

"13 Temmuz 1999 tarihli Kongre Sonuç Bildirgesi ile kamuoyuna açıklanan ve ilk kadın partisi olma özelliğine de sahip olan Kürdistan İşçi Kadınlar Partisi (PJKK) Kongre'ye katılan 130 delegenin oybirliği ile ilan edildi. Partileşme kararının, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik komploya kadın cephesinin yanıtı olarak açıklandığı bildirgede PJKK'nin Kürt Özgürlük Mücadelesinde önemli bir rol oynayacağı vurgulandı." (Özgür Politika, 19 Temmuz 1999)

PJKK, Kuruluş Bildirgesi'nin sonunda yer alan "Yaşasın PKK-ARGK-ERNK" sloganıyla bir kere daha PKK'den ayrı bir siyasi çizgiye sahip olmadığını vurguluyordu. Ama işin garip yanı, aynı konuda PKK merkezinin susmasıydı. PJKK'nin Kuruluş Bildirgesi'nin kesinlikle "neden ayrı bir kadın partisi ve niye şimdi?" sorularına doyurucu bir cevap vermemesi aynı konuda PKK merkezinin tavrının ne olduğu sorusunu acil bir şekilde dayatıyordu.

PKK'nin sözkonusu kadın partisi oluşumu konu-

sunadaki ilk resmi tavrını PKK Genişletilmiş 2. Merkez Komite Toplantısı'nın aldığı bazı kararlar hakkında bilgi veren 10 Ağustos tarihli Özgür Politika sayfalarından öğrenmek mümkün oldu. PKK Merkez Komitesi gayet açık bir biçimde kadın partisi oluşumunu onaylamıyordu:

"Bayan yapımızı partimizden ve süreçten kopartan yanlış anlayışlar mahkum edilmiş, PJKK adıyla düzenlenen özgür kadın hareketimizin önümüzdeki siyasal mücadele sürecine çok yönlü ve etkin bir biçimde katılıp belirgin bir rol oynaması gerekli görülmüştür." (Özgür Politika, 10 Ağustos 1999)

Hepsi bu kadar! Bugüne kadarki gelişme ve gelen son nokta kısaca böyledir.

Bu gelişmeye tavrı takınılırken söylenmesi gereken ilk şey, PJKK'nin şimdiye kadarki kamuoyuna yansıyan açıklamalarının kesinlikle kadın partisinin kurulması adımıyla anlaşılmıyordur. Bunu şu somut sorular çerçevesinde açıklamaya çalışalım:

PJKK HANGİ İHTİYAÇTAN DOĞDU?

PKK ile PJKK arasında ideolojik-siyasi bir ayrılık olmadığı Kuruluş Bildirgesi ve tüm açıklamalarda özellikle vurgulanmaktadır. Dolayısıyla PJKK'nin kuruluşu "gerekli örgütsel bir adım" olarak gösterilmekte ve bu çerçevede PJKK'nin kuruluşu "doğal", daha önceden planlanan, "Önderlik"i'nin şimdi yerine getirilen bir isteği olarak sunulmaktadır:

"PJKK, YAJK zemininde gelişen kadının ruh, düşünce ve duygu birliğinin sıçrama düzeyidir. Kendi özgürlük mücadelesini, özgüç, irade temelinde geliştirmesi onun örgütlenme düzeyini ifade eder PJKK." (PJKK MK üyesi Helin Tolhıldan'la röportajdan, Özgür Politika, 8 Ağustos 1999)

"YAJK büyüdü parti oldu" diye kısaltabileceğimiz bu tavrı atılan adımı açıklamaktan oldukça uzaktır. Bir kere "Kürdistanlı Özgür Kadınlar Birliği" (YAJK) içinde partinin askeri ve siyasi örgütlerinden partili kadınları ve sempatizanları kapsayan ve PKK'nin yanısıra varolan bir örgüttür. Aynı bir kadın partisi, şimdiye kadar PKK içinde olan kadınların PKK'den örgütsel kopuşu gerçekleştirmeleri ve bundan böyle PKK'nin değil, PJKK'nin örgüt disiplini tanımları anlamına gelir. Şimdiye kadar PKK içinde örgütlü olan kadınların, açıklamalarda vurgulandığı gibi herhangi bir ideolojik-siyasi ayrılık yoksa neden böyle

bir örgütsel kopuşa ihtiyaç duyduklarına cevap verilmemektedir. Bu örgütsel adım, gayet açık olarak partinin cins temelinde bölünmesi anlamına gelmektedir ve Marksizm-Leninizm'in bakış açısıyla -PKK ve PJKK'nin soruna bu bakış açısıyla yaklaşmadığını biliyoruz- kesinlikle yanlıştır. Yeri gelmişken şunu da söyleyelim: "Dünyanın ilk kadın partisi"ni kurmuş olma iddiası da yanlıştır. Geçmişte ve bugün çeşitli ülkelerde böylesi girişimler sözkonusudur, bunların başını çoğunlukla feministler ve milliyetçiler çekmektedir.

PJKK NASIL BİR PARTİ?

PKK ile ideolojik-siyasi çizgide birleştiğini söyleyen PJKK'nin örgütsel modelinin ne olduğu sorusu da açık kalmaktadır. Kendi siyasi organlarına -en azından bir Merkez Komitesi'ne- sahip olduğu anlaşılan PJKK ile PKK arasındaki ilişki örgütsel olarak nasıl sağlanacaktır? Siyasi-ideolojik birliğin devamı hangi ortak örgütsel yapıyla sağlanacaktır? PJKK ile PKK aynı siyasi çizgiye sahip biri kadın diğeri erkek iki ayrı parti midir? Böyleyse ortak yapı nerededir? Yoksa PKK üst parti ve PJKK ona bağlı bir "askeri-siyasi örgüt" müdür? PKK üst partiye, şimdi ondan örgütsel kopuşu gerçekleştiren PJKK karar sürecine ve mekanizmalarına nasıl katılacaktır? vb. vb. Ne Kuruluş Bildirgesi'nde ne de PJKK MK adına yapılan açıklamalarda bu sorulara yanıt yoktur. Bunun yerine bol bol "Başkan Apo'ya bağlılık", "Başkan Apo'yla bütünleşme" söylemlerine yer veriliyor. Ve sonuçta ortaya çıkan tablo, PJKK'nin şimdilik PKK merkezinin otoritesini tanımadığıdır. PJKK'nin tek tanıdığı otorite "Önderlik"tir ve "kendisini tamamiyle önderliğe ve onun özgürlüğüne kilitlenmiş"tir. (Kuruluş Bildirgesi)

PKK merkeziyle PJKK arasında bir çatışma/ayrılık olduğu açık olmasına karşın, bunun geri planında neler olup bittiği, anlaşmazlığın nereden kaynaklandığını bilemiyoruz. Bu noktada açık olan tek şey PJKK'nin PKK'nin yanlış çizgisinin sürdürücüsü olduğudur: Kamuoyunu gerçek ayrılıklar hakkında bilgilendirmek ve açık ideolojik-siyasi mücadele yürütmek yerine önce minare çalınıyor, sonra da ona kılıf uyduruluyor.

PJKK KİŞİYE TAPMAYI UÇ NOKTASINA GÖTÜRÜYOR!

Kürt kadınlarının ulusal-cinsel ve sosyal kurtuluşu için mücadeleyi bayrağına yazdığını iddia eden PJKK'nin Kuruluş Bildirgesi tam anlamıyla bir ibretlik belgesidir. Bu bildirmede "Önderliksiz yaşam, özgürlüksüz köle bir yaşamdır! Önderliksiz yaşamaktansa ölünür!" şiarıyla Kürt kadının tüm özgürlük mücadelesi Abdullah Öcalan'ın varlığına endekslenmektedir. "Tanrı kadını yarattı" tespiti, bu bildirmede "Apo kadını yarattı"ya dönüşmüştür! Kişiyi tapmanın bu denli

körüklenmesi, kişileri tanrılaştırmanın bu denli ölçüsüzlüğü az bulunur. PJKK bildirgesinin hemen her paragrafında "Önderlik herşeydir, biz hiçbir şeyiz" düşüncesi işlenmektedir. İşte bunun bazı örnekleri:

"Kadın Önderlikle varolduysa, biz de Önderliğin özgürlüğünü kendi özgürlüğümüz olarak görüyor ve önce 'Önderliğin özgürlüğü' diyoruz."

"Önderliğimiz en son süreçte kendi yarattığı kadına olan güvenini, kadının yaratılan Önderlik değerlerine sahip çıkacağını belirtmiştir."

"Kendimizle ve Önderlikle tanıştığımız zemini Önderlik yarattı ve biz de Önderliğin desteğiyle ayakta kalabildik."

Bu cümleler, Kürt kadınlarının partileşerek kadınların özgürlük mücadelesinde çok önemli ileri bir adım attığını iddia edenler tarafından sarfedilmektedir! Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü talebini yükseltmek, bunun için mücadele etmek şüphesiz yanlış değildir. Yanlış olan, Kürdistan'lı kadınların özgürlük mücadelesinin tümüyle Öcalan'ın özgürlüğüne kilitlenmesidir. Bir yandan kadınların kendi mücadelelerini kendi ellerine almalarının propagandası yapılır ve kadın partisi kurma bunun olumlu göstergesi olarak sunulurken, aynı solukta kadın partisi tüm varlık temeli ve mücadelesiyle Önderlik'e teslim edilmektedir. Kadını yaratan tanrı odur, PJKK ona layık kul olmaya çalışacaktır! Yukardaki alıntılarda söylenenler budur.

Buradaki tavır, tek tek önderleri değil, emekçi kadın kitlelerini ve kitlelerin mücadelelerini esas alan Komünist Kadın Hareketi'nin yaklaşımına taban tabana zıttır. Kadınların kurtuluş mücadelesi bir insan ömrüne sığamayacak kadar uzun bir süreci kapsamaktadır. Bu süreç içinde tek tek önderlerin kazanımlarının bilince çıkarılması bir şeydir, kişiye tapma başka bir şey. Örneğin, Clara Zetkin gibi komünist kadın önderler "Kadınların Lenin'e borçlu oldukları şey" türünden makaleler yazmış, ancak burada kişiyi değil, onun savunduğu özü öne çıkarmaya değer vermişlerdir.

PJKK "Önderliksiz yaşamaktansa ölünür! Ancak bu düşmana teslim olunmaz!" diyor Kuruluş Bildirgesi'nde. Ve devamında da kadın partisinin "fedai tarzla, intikam duygularıyla Önderlik etrafında" kilitleneceğini açıklıyor. Burada da, kadınların özgürlük mücadelesini bütünüyle Öcalan'ın yaşamına endeksleyen anlayış kendisini göstermektedir. Bu anlayış tek tek kişilerin niteliğinden bağımsız olarak yanlıştır. Önderler ölür, mücadele sürer. Kaldı ki, "Bu düşmana teslim olunmaz!" diyen PJKK'nin tersine bugün Öcalan "barış siyaseti" adına teslimiyeti savunmaktadır. Ama farketmez! PJKK Önderlik'e sonuna kadar bağlıdır. "O barış derse barış, savaş derse savaş" siyaseti gündemdedir! Nitekim PJKK'nin son yaptığı açıklamalarda yeni dönemin siyasetinin barış olduğu ve kadın cephesinde de buna uyulacağı belirtiliyor.

Hem de bu noktada çok hızlı bir geçiş sözkonusu. Şimdi bol bol kadın ve barış konusu işlenir oldu! Ka-

dının özü itibariyle barışçıl karaktere sahip olduğu vb. üzerine laf üretiliyor. Annelik edebiyatı yapıyor.

Kadınları barışçı... erkekleri savaşçı.. cins temelinde bir ayrımı reddetmek gereklidir. Bunlar, hep işe geldiğinde kullanılan siyasetler olmuştur. Kadın ve erkekten bağımsız olarak savaş ve barış sorununa yaklaşımı sınıfsal bakış açısı belirler. Genel olarak tüm ezilenler (ister kadın ister erkek olsun) barış isterler. Ancak özgürlük ve barış ortamı için mücadele ve silahlı mücadele gerektiği ölçüde onlar silaha sarılmışlardır ve sarılacaklardır.

Soru başka türlü sorulmak zorundadır: Ne için savaş, nasıl ve ne pahasına bir barış?

PKK'nin barış ve savaş siyasetinin temeli birdir. Bu siyaset temelinde dün kadın gerillaların kararlılığı, fedailiği, savaşkanlığı vurgulanıyor, özgürlük için silaha sarılmaları ve kendi vücutlarını silah yapmaları talep ediliyordu. Şimdi bir kere daha "kadın her zaman sevginin, üretimin, sevincin ifadesi olmuştur. Yüreği kardeşliğin, özgürlüğün kaynağıdır." edebiyatları yapılıyor. Kadının "tarihsel ve toplumsal olarak ezilmişliği nedeniyle savaşın bir savunucusu olamaz" (Özgür Politika) safsataları savunuluyor. "Barış anaları" kurumunun geliştirilmesi öneriliyor.

İşte PJKK MK üyesi Jiyan Deniz'in bu konudaki açıklamaları:

"Kadın cephesine ise daha çok rol düşüyor. Biraraya gelebilirler. Cuma anneleri-Cumartesi anneleri, sonuç olarak anne! Ana yüreği, kadın yüreği öyle geleneksel bir yaygınlaşma olarak söylenen 'yufka yürek' falan değildir. Tam tersine insan yüreğidir. Bu yüreğin dinlenmesine ihtiyaç var. Özellikle Türk kadınları açısından. Türk kadınının barış talebini dışa vurması gerekir. Biraraya gelmesi gerekir. Bu barışçıl kurum-kuruluşlarda birleşerek olabilir, bütün yeteneklerin harekete geçirilmesiyle olabilir. Barış için bir söz, barış için bir eylem, savaş karşıtı tepki, kadından gelirse daha büyük anlam taşır." (Özgür Politika 16 Eylül)

PJKK'nin Abdullah Öcalan ve PKK'den ayrı bir siyaseti olmadığı, onların da "büyük barış" diye yutturulmaya çalışılan ve Kürt ulusunun ulusal özgürlük mücadelesi açısından teslimiyet anlamına gelen siyasetin takipçileri oldukları anlaşılıyor. O, Kürdistanlı kadınların özgürlük mücadelesini bir adım dahi ileriye taşıyor. Ulusal, cinsel ve sınıfsal zincirlerden kurtulmak için bütün yürekleriyle mücadeleye atılan, herşeyden vazgeçerek 'ben bu mücadelede varım' diyen Kürdistanlı kadınlara "büyük siyaset" "partileşmek" adına bugün dayatılan gerçek, eski ulusal-cinsel-sınıfsal kölelik boyunduruğunun devamı oluyor. Bunun kadın partisi adına yapılması özde birşey değiştirmiyor, olsa olsa ayıbı büyütüyor.

Kürdistanlı Kadınların Kurtuluşunun garantisi ulusal-reformist çizgiye sahip bir kadın partisi değil, ulusal sınıfsal ve cinsel baskılardan nihai kurtuluşu hedefleyen marksist-leninist partidir!

4 Ekim 1999 X

ERMENİ SORUNUNDA BOLŞEVİZM

BOLŞEVİK
PARTİZAN
YAYINLARI

**Bolşeviklerin
Ermeni sorunu üzerine
görüşlerini bütünlüklü
bir şekilde öğrenmek
için...**

**bu kitabı
okuyun!**

İsteme Adresi:

Söyleyene değil, söyletene bak!!!

“Asrın Davası”na kısa bir bakış...

Hepimizin bildiği gibi Abdullah Öcalan'la ilgili TC'nin “yargılaması” 31 Mayıs 1999 tarihinde başladı. TC bu konuda ağababaları emperyalistlerin yargılama yöntemlerini aratmayacak şekilde ve egemen sınıfların “adaleti” temelinde bir yargı sürecini başlattı.

Kararı önceden verilmiş olan, sözümona bu “hukuk” tiyatrosu, perdesini açarken roller de önceden paylaşılmıştı. Her katmandan insanların merak konusu haline gelmiş olan bu “yargılama” tiyatrosunun senaryosu önceden hazırlanmış ve sonuç belirlenmişti. Akli selim sahibi her katmandan insanın bildiği bir tek sonuç vardı, o da Öcalan'a idam cezasının verileceğiydi!

TC'nin “yargılama” tiyatrosunun birinci perdesinde çıkan sonuçlar sadece kavganın sürdüğü Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de yankı bulmamış, aynı zamanda tüm dünyada önemli sesler getirmiştir. Bu öyle bir ses ki, egemen sınıfları ve onların çanak yalayıcılarını sevince boğmuştur.

Sömürücüleri, egemenleri sevindiren şey nedir sorusuna cevap vermeden önce, onları daha da saldırganlaştıran ve hayvansal içgüdülerinin dışı vurumunu sağlayan bu olayı aktarıran gazetelerinde attıkları manşetlerden bazı başlıklara göz gezdirelim:

Türk gazeteleri, emirleri medya;

“BEKAA'DA ASLAN, İMRALI'DA KÖPEK” (Star, 1.6.'99)

“Hem korkak, hem utanmaz” (Asabi, 1.6.'99)

“O ip boynuna geçecek, Boşuna yalvarma” (Güneş, 1.6.'99)

“SAYGILARIMLA EFENDİM. Duruşmada süt dökmüş kedi gibi duran bebek katili Öcalan Türkiye Cumhuriyeti yargıcına böyle hitap etti.” (Hürriyet, 1.6.'99)

“Türkiye'yi kana bulayan cani şehit ailelerinden özür diledi. Ne Özürü Alçak!” (Öncü, 1.6.'99)

“Apo bağışlanmak için yalvardı, Hain ve Korkak” (Akşam, 1.6.'99)

“Apo yalvar yakar” (Posta, 1.6.'99)

“Son Pişmanlık, 30 bin canı unuttu, barış ve kardeşlikten sözetti” (Milliyet, 1.6.'99)

“Kafeste uslandı” (Türkiye, 1.6.'99)

“Apo dış desteklerini de anlattı. PKK'nın hamileri... Demirel dağdakileri uyardı, İşte başınız.” (Sabah, 2.6.'99)

“Bir bir anlatıyor. Bölücü başı Öcalan, ikinci duruşma-

da dosyadaki iddialar ve tanık ifadeleriyle ilgili soruları tek tek cevaplarken müthiş açıklamalar yaptı.” (Hürriyet, 2.6.'99)

Emirleri Türk medyasının bu başlıklarına uluslararası burjuvazinin medyasının bazı katkıları ise şöyledir:

“Kürt isyancı, hayatının bağışlanmasına karşılık savaşı durdurmayı önerdi.” (The New York Times / ABD, 1.6.'99)

“Apo'nun özür dilemesi hem yandaşlarında, hem karşıtlarında şaşkınlık uyandırdı.” (Washington Post / ABD, 1.6.'99)

“Korkak, PKK-Şefinin Türkiye'deki baskı sistemine kafa tutmasını bekleyenler yanıldıklarını gördüler.” (Süddeutsche Zeitung / Almanya, 1.6.'99)

“Abdullah Öcalan Türklerden Özür dilemekle başladı.” (Nürnberger Nachrichten/Almanya, 1.6.'99)

“Öcalan af diledi. Uyuşturucu etkisi altında mıydı? Kendine güveni olmayan bir davranış biçimi sergiliyordu.” (Bild / Almanya, 1.6.'99)

“Apo yargıçlar önünde yıkıldı, beni kurtarın, PKK'yi silahsızlandırayım dedi.” (La Repubblica/ İtalya, 1.6.'99)

“Mahkemede bir başka Öcalan gördük. PKK lideri Ankara ile Pazarlığa girdi.” (TaNea / Yunanistan, 1.6.'99)

“Davada Öcalan, ‘Ölümsüz bir Gerilla lider’ değil, yaşamı için pazarlık eden sıradan bir insan görüntüsü çizdi.” (The Times / İngiltere, 1.6.'99)

“Öcalan'ın olağandışı itirafları. Terör örgütü başı şehit ailelerinden özür diledi.” (Liberation / Fransa, 1.6.'99)

“Öcalan kendi kendisini aşağıladı ve kellesini kurtarmak istedi.” (Le Soir / Belçika, 1.6.'99)

“Apo yalan söylüyor. O bencil, zavallı bir kişi.” (Moskovski Novosti / Rusya, 1.6.'99)

Bu başlıkları attıran, bir anlamda burjuvazinin iğrençliğini açıkça ortaya koyan durum nedir? Elbette aktardığımız başlıkların büyük bir bölümü cimbrizlama sistemiyle asalakların basını istediği cümleleri öne çıkarıp kullandığı başlıklardır. Bu gerçeğin bilincinde olmamıza rağmen önemli bir gerçeğin altını çizmek gerekiyor:

PKK Genelbaşkanı Abdullah Öcalan, TC'nin “yargılama tiyatrosu”nun birinci perdesinde takındığı tavırla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bağlamında ve genel olarak iyi bir tavır takınmamıştır. Can ve kan bedeli –Kürt ulusunun ulusal mücadelesi açısından– kazanılan belli kazanımları bile savunma konumunda ola-

namıştır. Düşmanı sevindirmiş ve daha alçak ve azgın bir şekilde saldırmaları için TC'nin eline malzeme sunmuştur. Böylece hem Kürt ulusunun ulusal temeldeki mücadelesinde ve hem de sınıfsal temeldeki devrim mücadelesinde faşist Türk devletine ve destekçilerine daha fazla saldırı için malzeme vermiştir.

Bu "yargı" tiyatrosunda hakim sınıfları sevindiren nedir? Öcalan'ın söyledikleridir. Herkes bilir ki, bir sınavda ilk ve son tavır belirleyici önemdedir. Belirleyici önemde olan ilk tavırda Öcalan sınıfta kalmıştır. Neden? Bu soruya cevap vermek için Öcalan'ın mahkemece söylediklerine bir göz atalım:

"Tüm uluslararası alanın dikkatini de gözönüne getirerek, yakalandığım günden, barış için yaşayacağım sözünü verdiğim günden bu güne kadar, kaba bir baskı, söz düzeyinde hakaret ve işkence görmediğimi belirtmek istiyorum. Bu bağlamda, bu temelde demokratik cumhuriyet ekseninde, barış ve kardeşlik için devletin hizmetinde çalışma isteğimi, kararlılığımı Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bu konuda gösterdiği saygılı yaklaşımın bir gereği olarak, ben de bu düzeyde kararlılığımı saygı ve şükranla belirtmek istiyorum. Ayrıca ya-

kalandığımda uluslararası devletlerden başta Yunanistan olmak üzere, Rusya ve kısmen İtalya, bunlar uluslararası hukuk kurallarını yerine getirmemişlerdir. Tamamen korsanvari yöntemlerle, benim yakalanmamda bunların rolleri önemlidir. Bunu hem protesto ediyorum, hem de bu nedenle yargılanmamın ve dolayısıyla savunmamın fazla gereği olmayacağını belirtmek istiyorum. Ayıyeten barış ve kardeşlik için yaşamam gerektiğini söyledim. Bu temelde savunmamı mahkemenizde dile getirmeyi yine tarihi bir görev biliyorum.

Sayın, saygıdeğer tüm şehit aileleri için kısa bir açıklama yapmak istiyorum. Kendilerinin yaşadığı üzüntüyü, acıyı yürekten paylaşıyorum. Yine bundaki sorumluluk payımdan üzüntü duyuyorum temelde. Hakikaten bir toplumsal yaradan kaynaklanan bu kanın durması için ve barış için elimden gelen her türlü çabayı gösterdiğime söz veriyorum. Saygılarımla efendim." (Hürriyet, 1.6.'99)

Öcalan'dan aktardığımız bu alıntı bizzat kendi sesinden televizyonlarda da yayınlanan tavırla uygunluk içindedir. Emirleri medyanın çarpıtma durumu yoktur. Her türlü montaj vb. olanakları gözönüne alınsa da bu söz-

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler devrimciler, yoldaşlar!

Faşist Türk devleti, devrimci tutsaklara karşı saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırarak sürdürmektedir. Faşist Türk devleti, en son 26 Eylül günü sabaha karşı Ulucanlar Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklara saldırarak tam bir katliam gerçekleştirdi.

Çok önceden hazırlıkları yapılan ve son derece planlı düzenlenen operasyon sonucunda 12 devrimci vahşice katledildi, çok sayıda devrimci ise ağır yaralandı. Ulucanlar zindanında faşist devletin abluka ve işgali sürdüğünden hâlâ sağlıklı bilgi alınamıyor. Kelle avcısı özel timlerin de katıldığı saldırıda çok yoğun bir şekilde otomatik silahların kullanılması, gaz bombaları eşliğinde saldırıya geçilmesi bilançonun gözükenden daha ağır olduğunu gösteriyor.

Sömürgeci faşist Türk devletinin bu saldırısı, öteden beri izlediği politika ve uygulamalarının doğrudan bir devamıdır. Bugüne kadar, cezaevlerinde esir tutulan devrimcilere karşı defalarca benzer katliamlar gerçekleştiren faşist devlet, yeni hükümeti aracılığıyla katliamlarına hız vereceğini açıktan ilan etti. TC'nin başbakanı Ecevit bizzat yaptığı açıklamalarla katliamın startını verdi. Böylece Amerika'daki efendilerinin huzuruna tescilli bir devrimci katili olduğunu ve kendisine güvenebilecekleri mesajı ile çıkmış oldu.

Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen devrimcilerin

sorumlusu faşist Türk devletidir. Devrimci tutsaklar üzerinde bir dizi faşist uygulamayı eksik etmeyen bu devlettir. Her defasında en ağır ve barbar uygulamaları hayata geçiren yine bu devlettir. Son dönemlerde devrimci tutsaklara hücre sistemini dayatarak zindanları tam bir tabutluk haline getirmek isteyen ve bu yönde hızla yeni cezaevi yapımına giren yine bu barbar faşist Türk devletidir.

Ama nafiye!

Hiçbir güç devrimci tutsakların özgür iradesini teslim alamaz! Bugüne kadar devrimcileri teslim alamadılar, bundan sonra da teslim alamayacaklar.

Sömürgeci faşist devletin alçakça saldırısına karşı teslimiyeti mahkum ederek bedenlerini siper haline getirip direnen ve bu kavganın barikatlarında kahramanca yaşamlarını feda eden devrimci tutsaklar onurumuzdur.

Devrimci tutsakların Ulucanlar direnişini selamlıyoruz.

Zindanlardaki devrimci tutsaklarla dayanışma için seferber ol!

Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın devrimci tutsakların şanlı direnişi!

Ulucanlar direnişinde yitirdiklerimizin hesabı devrimle sorulacaktır!

28 Eylül 1999

Stërka Bolşewik okurları. X

ler PKK'nin siyasetinin savunuculuğunu yapan basın tarafından da aktarılmış ve bu tavır Öcalan'ın tavrı olarak kabul edilmiştir. Ayrıca bu tavır Öcalan'ın daha önce savunduğu siyasetle ve özellikle de Suriye'den çıkmak zorunda kaldıktan ve İtalya'ya gittikten sonra daha açık dillendirdiği siyasetle uygunluk arz etmektedir. Aktardığımız tavır Öcalan'ın genel yaklaşımını içinde barındırmaktadır. Bu tavır, sonradan savunulan görüşlerin bir özetidir adeta.

Sorunun içini açmadan önce Öcalan'ın hapisten avukatları üzerinde dışarıya yolladığı ve "Özgür Politika" gazetesinde de yayınlanan mektupların birinde söylediği; "Gılgamış'ı iyi anlayalım" tespitine değinmek istiyoruz.

Gılgamış'ta birçok yan vardı. Mezopotamya'da yaşamış olan Uruk hükümdarının esas felsefesi, aradığı tanrısal ölümsüzlüğü bulamayınca, ilerde anılmak için bu dünyada geriye anılacak eserler bırakmak gerektiği sonucuna varır ve halkına karşı yaptığı despotluğun yanısıra, yaratılan bir dizi tarihi esere öncülük etmekle anılır günümüzde. Ayrıca ondan öğrenilmesi gereken bir şey varsa, o da mücadelecilik olması ve her türlü sonucu göze alarak başlattığı bir işi sonuna kadar götürmesidir. Bu bağlamda Apo'nun Gılgamış'tan doğruyu öğrenmediği düşüncesindeyiz.

Öcalan yukarıda aktardığımız alıntıda görüldüğü gibi, TC adaletinin özünün, bin yıllar boyunca hakim sınıfların çıkarını gözeterek organize ettikleri şiddetten başka bir şey olmadığını kavramamıştır. Bin yıllardır, bir zengine (somutta TC) baş kaldırmak büyük bir suç olarak kavranmıştır. TC'nin PKK'yi ve onun Genelbaşkanı olan Öcalan'ı bir numaralı düşman ilan ettiğini Öcalan da biliyor. Hakim sınıfların bir numaralı düşman ilan ettiği kimseye tavizkâr davrandığı nerede görülmüştür? Hele hele şartların kendi lehlerine olduğu bir dönemde daha da saldırganlaştıklarının bilindiği yerde!

Ne demek "barış için yaşayacağıma söz veriyorum"? Kiminle hangi temelde bir barış? Ağzında salyaları akan, her fırsatta Öcalan'a ölümden başka bir seçenek sunmayanlarla nasıl bir barış olur? Eğer bu siyaset taktik adına yapılıyor deniliyorsa, yine yanlıştır. Bu tavır, objektif şartları hiç dikkate almayan, uluslararası durumu doğru değerlendirmeyen, kendi gücünü de doğru değerlendirmeyen ve kendi gücüne güvenmeyen bir siyasetin ürünü olabilir ancak.

Öcalan'ın rolünü bu "yargı" tiyatrosunun ilk perdesinde böyle oynamaması gerekirdi. Kendine biçilen bu rolü reddetmeliydi. Yapmadı! O, yaşamını TC ile barışa adıyor ve: "Sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez." (Stalin) gerçeğini reddediyor.

İşte tam da bundan dolayı hakim sınıflar salyalarını akıtarak; hem Öcalan'a hem de onun şahsında Kürt ulusal hareketine ve onu destekleyen devrimcilere, komünistlere karşı saldırılarına yenilerini eklemektedirler. Öcalan mahkemeyi TC'yi yargılama, ulusal zulmü ortaya koyma yerine, "barış için devletin hizmetinde" çalış-

maya hazır olduğunu açıklamıştır. Büyük bir hata yapmıştır. Kuşkusuz ki biz Öcalan'dan komünist bir tavır takınmasını beklemiyoruz. Fakat TC'yi yargılamak için tutarlı bir demokrat olmak yeterlidir aslında. Öcalan'ın tavrı bir demokratın tavrı bile değildir.

İşkence meselesinde de Öcalan yanlış bir konumda durmaktadır. Neden?

Apo'nun kaba baskı, sözlü hakaret düzeyinde işkence görmediği doğru olabilir... Önemli olan bu değildir. Önemli olan hangi ihtiyacın sonucu bu sözlerin sarf edilmiş olduğudur. Bunun ardındaki anlayış yukarıda aktarılan alıntıda mevcuttur. Evet, "yaşam barışa" adanınca bu sözler de söylenir! Öcalan'ın Kürt ulusal hareketinin, PKK'nin lideri olması nedeniyle yakalandığı, "yargılandığı" açıktır. Peki gerillaların cesetlerinden kulak-burun kesenler bu TC'nin ordusu, askeri değil midir? TC'nin işkencehanelerinde Öcalan'ın peşinde giden ne kadar insan katledildi? TC'nin sistematik işkence kurumuna sahip olduğunu Öcalan bilmiyor mu? Biliyor! Ama ince taktikler adına TC dünya kamuoyu önünde temize çıkarılıyor! Böylesi bir durumda TC niye Öcalan'a işkence yapsın ki? Öcalan kendiliğinden konuşup ve TC'yi savunma konumunda ise TC'nin işkenceye ihtiyacı yoktur!

İşte Öcalan'ın bu tavrıdır, The Times'e "Davada Öcalan, ölümsüz bir gerilla lideri değil, yaşamı için pazarlık eden sıradan bir insan görüntüsü çizdi" söyleten; TC'nin işkenceci başı Demirel'e "İşte başınız" dedirten.

Ayrıca Öcalan'ın esaret koşullarının kendisi başlı başına bir işkencehane! Bu gerçeği yadsıyarak Öcalan "kaba işkence görmediğini" savunabiliyor. Hakim sınıfların borazanlığını yapan medya da "kaba" kavramını silerek "işkence görmedim" başlığını atabiliyor! Eh söyleyene değil, işte bu noktada söyletene bakmak lazım! Emirleri medyanın eline Öcalan'a bu denli saldırabilmesinin kozunu Öcalan kendisi vermiştir. Kuşkusuz ki bu tavrın takınılmasını mümkün kılan Öcalan ve PKK'nin siyasi çizgisidir. Bu yanlışlar saldırıların daha da seviyesizleşmesine imkan yaratmıştır.

Gelelim "barış ve kardeşlik için devletin hizmetinde çalışma isteğine." Elbette egemen sınıfların savunucuları böyle durumlarda, "barış ve kardeşliği" bir kenara bırakıp "devletin hizmetinde çalışmayı" öne çıkararak karşı saldırıda bulunacaklardı. Bunun tersini beklemek zaten aptallık olurdu. Beklenen de oldu ve hakim sınıfların borazanları tüm imkanlarıyla bunu öne çıkardılar.

Yukarıda kiminle nasıl bir "barış ve kardeşliği" açıklamaya çalıştık. Türk hakim sınıflarıyla, ezilenlere yaşam hakkı tanımayanlarla bir barış, onların "hizmetinde" yapmaya kalkmak ve istemek, cehenneme giderken iyi niyet taşlarına basmaktan da öte düşmanı iyi tanımadır. Düşman acımasız bir şekilde her kanaldan saldırırken, onun "hizmetinde" bir barış ve kardeşliğin sağlanacağını düşünmek bile korkunç bir yanılgıdır. İşte Öcalan böylesi bir yanılgı içindedir. Bu yanılgının sonuçları hayatın her alanında kendini göstermektedir. Görmek isteyen herkesin görebileceği kadar delil ortadadır.

Birkaç örnek vermek gerekirse; Türk ordusunun durmaksızın operasyonlarına devam etmesi; Türk basınının çıldırmış bir şekilde insanları "şehitler" demagojisiyle her gün, her dakika kin ve nefretle zehirlemesinin son sürat devamı... Her türlü basit muhalefetin bile bastırılması için saldırılar, 1 Mayıs 1999 İstanbul'da 15 bin yürüyüşçüye karşılık 25 bin polisin kontrol ve provakasyonları, hapishanelerde açlık grevlerine saldırılar vb. vb.

"Hizmetinde çalışılmak istenilen" devlet ağzında salıyaları akan kudurmuş köpek gibi, bir yandan Türk şovenizmi zehiriyle, diğer yandan da her türlü şiddet araçlarıyla saldırmaktadır. Kime saldırdığı gayet açık! Faşist devlet Kürt ulusal hareketine saldırmakta, devrimcilere saldırmakta, bu devlet soruna sınıfsal bakış açısıyla yaklaşan düşünceye saldırmaktadır. Çünkü gün onun günü, güç onda! Elbette ki bu ebediyen böyle olmayacaktır. Sıra bize de gelecektir!

Öcalan'dan aktardığımız alıntıda üzerinde durmak istediğimiz bir nokta da; Apo'nun uğradığı uluslararası komployla ilgili söyledikleridir. Bunlar (başta Yunanistan, Rusya ve kısmen İtalya) "Uluslararası hukuk kuralarını yerine getirme"mişler?

Bahsi geçen bu ülkelerde iktidarda olan emperyalist burjuvazi ve onların çanak yalayıcılarının olduğu dikkatlerden kaçırıldığında, kör bir güven ortamının doğabileceği açık bir gerçektir. Emperyalist burjuvazi ve onların çanak yalayıcıları, her zaman kendi sınıf çıkarlarının gerektirdiği kaygıları öne çıkarır ve mevcut durumların değerlendirmesini kendi çıkarları ve kazançları doğrultusunda yaparlar. Apo'ya yapılan komploda yer alan tüm devletlerin PKK sorununa yaklaşımlarının temelinde yatan da emperyalist burjuvazinin andaki çıkarlarıdır. Bunun ötesinde bir tavır ve davranışta bulunmak, yukarıda yaptığımız tespitle bağıntılı olarak emperyalistlerin sınıfsal karakterlerini kavramamaktan gelmektedir. Fakat PKK ve Öcalan'daki yaklaşım hatası yalnızca bu değildir. PKK ve Apo aynı zamanda kendi gücünü ve konjonktürü doğru değerlendirmeden, emperyalistler ve onların yarıdakçıları arasındaki çelişmelerde, seçimin kendilerinden yana olacağı "ince taktikleri"nin hesabını da yanlış yapmışlardır. Ne Yunanistan'ın, ne İtalya'nın ve ne de Rusya'nın andaki çıkarları, bu ülkelerin Türkiye ile arasındaki çelişmelerde PKK'den yana tavır koymayı gerektirecek durumda değildir.

Apo Suriye'den çıktıktan sonra esasta kendi gücüne güveneceği yerde, düşmanla çelişkisi olanların korumasına sığınarak, düşmana daha fazla saldırı imkanı yaratmıştır. Sömürücü egemenlerden, kapitalistlerden ezilen halklara dost olunamayacağını Öcalan gözardı etmiştir.

Ayrıca konuşmasında ABD ve İsrail'den bahsetmesi Öcalan'ın bir başka yanıdır. O bu tavrı bilinçli olarak takınmıştır ve ABD'den beklentisi vardır! Sonuçta Öcalan yakalanmadan önce "dost" gördüğü güçler tarafından aldatılmıştır! Eh aldatana değil, aldanana bakmalı...

Yine bu kısa konuşmasında dikkatimizi çeken bir

başka nokta da; "barış ve kardeşlik için yaşamam gereklidir" tespitidir. Önce hemen vurgulayalım: ulusal kurtuluş mücadelesi veren örgütlerin önderlerinin düşmanın tüm saldırıları karşısında hayatta kalmaları için mücadele etmeleri kadar doğal birşey yoktur. Düşmana inat yaşamak ve kavgayı canlı bir nefer olarak sürdürmek görevdir. Fakat Apo'nun soruna yaklaşımı bu temelde değildir.

Yılların PKK'de geride bıraktığı şeylere kısa bir göz atıldığında, Apo hem kendisi tarafından, hem de çevresindekiler tarafından putlaştırılmış; O'nsuz bu kavga olmayacağı yanlış anlayışları yaygın hale getirilmiştir. Öcalan'ın konuşmasından da görüleceği gibi, Apo kendisini PKK ile eşitlemekte, savaşın anda "barış ve kardeşliğe" endekslendiği noktada ise, bunu kendinin hayatta kalmasına bağlamaktadır. Elbette her savaşta önderlerin rolü önemlidir. Fakat bu ister sınıf kavgası olsun, ister bir ulusal ayaklanma olsun, bu tür kavgalar bir önderin varlığı ve yokluğuyla asla sınırlı değildir. Hele hele düşmanın korkunç derecede yalan yanlış, çarpıtma haberlerinin hedefi olunduğu bir dönemde, bu tür sözler "hem korkak, hem utanmaz", "o ip boynuna geçecek, boşuna yalvarma", "kafeste uslandı" vb. saldırılara malzeme olmaktan kurtulamaz.

"Şehit aileleri" için söylenen *"kendilerinin yaşadığı üzüntüyü, acıyı yürekte paylaşıyorum. Yine bundaki sorumluluk payımdan üzüntü duyuyorum"* sözleri yine andaki duruma uygun değildir. Öcalan "sorumluluk payımdan üzüntü" duyuyorum diyerek, yürüyen savaşın ve evet ölen askerlerin de ölümünden sorumlu olanın, suçlu olanın Türk devleti olduğu gerçeğini gözardı etmektedir.

Şiddeti ve kanın akmasını dayatan faşist Türk devletidir. Gözünü kan bürümüşlerin karşısında direnmek için silaha sarılmak, zulme, baskılara boyun eğmemenin bir gereğidir. Faşist Türk devletini yıkmak için de şiddet zorunludur. Bu, karşılıklı savaşa dönüştüğü yerde elbetteki kan akacaktır. Kansızsız savaşın olduğuna tarih henüz tanık olmamıştır. Elbetteki burjuvazinin bayrağı altında savaşanlar da emekçi evlatlarıdır. Burjuvazi en berbat yöntemleri kullanarak savaşta ölenlerin cesetlerinin sömürücülüğünü yapmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Türk burjuvazisi de bu konuda basın-yayın aracılığıyla ceset sömürücülüğünü yapmış ve yapmaktadır. Bunlar hemen hemen her PKK'linin bildiği gerçekler olduğu halde PKK lideri Öcalan'ın böyle bir ortamda kendisine karşı tepme bir silah olarak kullanılacağı açıklamalarda bulunması ve bunu tek taraflı olarak yapması, "Öcalan'ın olağandışı itirafları. Terör örgütü başı şehit ailelerinden özür diledi" vb. açıklamalara malzeme olmuştur.

"Özür ve üzüntü" yerine haksız bir savaşta heder olan Türk askerlerinin ailelerine gerçek düşmanlarını göstermek en doğrusudur. Bu savaşta ölenlerden sorumlu bir tek yan vardır; o da faşist Türk devletidir. Bu böyle bilinmek ve kavranmak zorundadır!

Son söz olarak *"davada Öcalan, ölümsüz bir gerilla lider değil, yaşamı için pazarlık eden, sıradan bir insan"*

görüntüsü çizdi" düşüncelerine malzeme veren Apo'nun kendisi olmuştur. Apo kendisine verilen rolü hakim sınıfların alanında oynamış ve oynamaktadır. Bu hem devrime ve hem de Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine zarar vermiştir.

Hakim sınıflar İmralı tiyatrosuyla halkların gözünü boyamaya, "adil yargılama" yaptıkları görüntüsü vererek

ağababalarından iltifat almaya çaba gösterirken, Öcalan bu noktada da onlara malzeme vermiştir. Türk hakim sınıflarının tüm komplo, işkence ve demagojilerine rağmen Kürt ulusunun mücadelesi durdurulamayacaktır. Korkunun ecele faydası yoktur! Faşist Türk devleti döktüğü kanda mutlaka boğulacaktır!

18.06.1999 Civan X

Haklı bir dava uğruna mücadele edenler, pişman olmamalı!

"PİŞMANLIK YASASI" ÜZERİNE...

Faşist Türk devleti, kuruluşundan bu yana Kürt ulusu üzerinde uyguladığı soykırımlar, katliamlar, asimilasyon, şiddete dayalı siyaset yanında; Kürd-ü Kürde kırıdırma siyaseti de uygulamıştır. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Satın alınan aşiretler, satın alınan unsurlar, satın alınanlara verilen ayrıcalıklar vb. Faşist devlet Kürt ulusu içinde ihbarcılığın, nedametinin gelişip, güçlenmesi için elinden geleni yapmış, bunda da epeyce başarılı olmuştur. "Böl ve yönet" siyaseti konusunda, bu siyaseti uygulama bağlamında Türk devleti oldukça tecrübelidir. Ne de olsa TC, Osmanlıların devamı olan bir devlettir.

Faşist devlet PKK önderliğinde 1984 yılında başlayan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, tarihte Kürt isyanları bağlamında yaptıklarını yeni şiddet araçları da katarak yineledi, Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü haksız savaşta kural-sınır tanımadı.

Kuzey Kürdistan kırı neredeyse insansızlaştırıldı. Haklı bir mücadele her türlü yöntem kullanılarak bastırılmaya çalışıldı. Kullanılan her türlü yöntem içinde, bu yazıda üzerinde duracağımız "pişmanlık yasaları" da çeşitli dönemlerde çıkarıldı.

57. Hükümetin Ağustos ayı sonunda çıkardığı ve yürürlüğe giren yeni yasanın kimi önemli maddeleri şunlardır:

– Yasada; PKK kurucuları, yöneticileri, komutanları, MK üyeleri, üst seviyedeki yöneticileri kapsam dışı tutuluyor.

– Siyasi ve ideolojik amaçla "suç işlemek için" TCK'nın 313, 125, 131, 146 ve 162. maddelerinde yazılı suçları işlemek üzere kurulan "silahlı çete ve örgüt üyesi olup" da "işlenen suçlara" katılmayanlar,

– Yasa yürürlüğe girmeden önce "işlenen suçlara" katılan, ancak hakkında soruşturmaya başlanmamış olan,

– Yetkili makamlara karşı gelmeksizin, kendiliğinden teslim olup, yasadan yararlanmak istediğini açıklayarak, örgütün yapısı ve faaliyetleri hakkında bilgi vererek, "örgütün dağılmasına" veya meydana çıkarılmasına neden olanlar,

– Güvenlik kuvvetlerine silah ve malzemelerini teslim edenler veya verecekleri bilgi ve belgelerle veya gösterecekleri çaba ile suç işlenmesine engel olanlar,

– Eyleme katılanların ihbarlarının doğruluğu anlaşılanların ölüm cezası yerine 9 yıl, müebbet cezası yerine 6 yıldan az olmamak üzere ağır hapis cezası verilecek,

– Yasa yürürlüğe girdikten sonra "işlenen suçlara" katılanlar da haklarında soruşturma başlamadan önce yasanın öngördüğü şekilde "pişmanlık" gösterirlerse indirim hükümlerinden yararlanabilecekler. İndirim hükümleri örgüt üyelerine barınacak yer gösteren, erzak veya silah ya da cephane sağlayanlar hakkında da uygulanacak.

– Yasa 6 ay yürürlükte kalacak.

– Yasanın geçici 1. maddesi ile örgüt üyelerine geçmişe dönük olarak da yararlanma olanağı sağlanırken, geçici 2. maddesiyle, daha önce "pişmanlık" yasasından yararlanıp yasanın kapsamına giren suçları yeniden işleyenler kapsam dışı tutuluyor. (30 Ağustos 1999, Hürriyet)

Yeni çıkarılan "Pişmanlık Yasası" böyle! Yasa maddelerinde de görüleceği üzere, yasa bir af yasası değil. Devlet haklı bir dava uğruna kendisine karşı mücadele edenleri affetmiyor. Yapılmak istenen, devletin istediği; haklı bir dava uğruna savaşanların pişman olması, nedamet getirmesi, nedamet getirenlerin PKK hakkında bilgi vermesi, PKK'ye zarar verilmesini sağlamasıdır. Bu uğursuz işi yapacak olanlar da; Türk devleti kanunlarına göre almaları gereken cezalardan indirim sahibi olacaklar. Hepsisi bu kadar!

Geçmişte bu yasa çeşitli dönemlerde çıkarıldı ve uygulandı. Yasanın çıkarıldığı dönemlerde nedamet getirip pişman olanlar, PKK'ye belli zararlar verdiler. Nedamet getirenler, devlet ile beraber Kürt ulusuna karşı, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşmaya başladı.

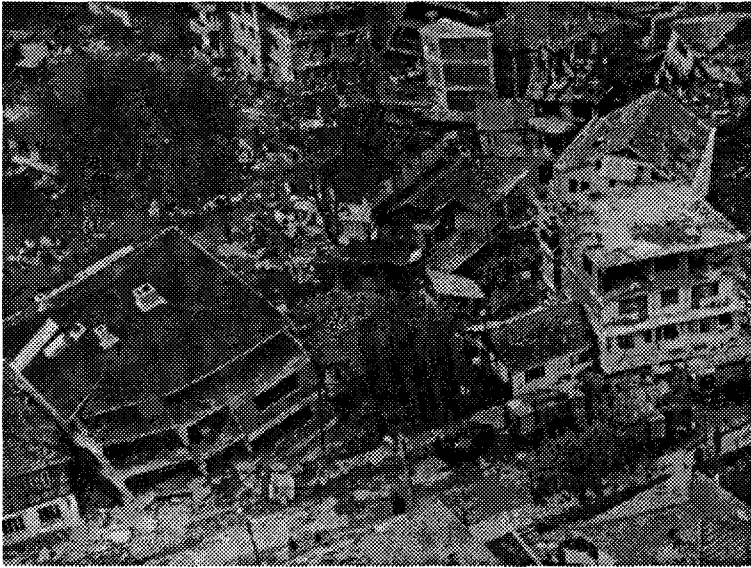
Doğal olarak nedamet getirecek olan, devletin "şefkatli kollarına" sığınmak isteyenler olacaktır.

Faşist Türk devleti ve nedamet getirmek isteyenler bilmelidir ki; ne yaparsanız yapın, haklı bir mücadeleyi bastıramazsınız! Yaptıklarınız ve yapacaklarınız elbette mücadeleye zarar verecek. Fakat tarihte de görüleceği üzere, haklılar eninde sonunda haklı oldukları noktaya varacaklardır. Bu engellenemez!

Nedamet getirme, mücadeleyi sürdür!

Çünkü haklı olan sensin!

12.09.99, İs.dan bir SB okuru. X

Kimin suçu? Depremin mi, devletin mi?

1992 yılında Diyarbakır'ın Kulp ilçesi Baloğlu köyünden İstanbul'a göç etti Pol. ailesi. Toplam 8 kişiydiler.

Göç etmelerinin nedeni, koruculuğu kabul etmemeleriydi. Kuzey Kürdistan'da yaşayan Kürt emekçilerine; faşist devlet iki seçenek tanıyordu: "Ya bizden yana olacaksın ya da yerini yurdunu terk edip gideceksin, gitmek istemiyorsan evini başına yıkarız."

Pol. ailesi de yaşamını sürdürebilmek için, diğer milyonlarca Kürt emekçisi gibi yerini yurdunu terk edip yarı aç-yarı tok, insanca yaşamak için, tüm zorluklara rağmen onurlu yaşamayı tercih etti. Baba ra-

hatsızlığından dolayı iş bulamıyor, çalışmıyordu. Sadece anne bulabildiği ev işlerine, temizliğe giderek aileyi geçindirmeye çalışıyordu. Evin tüm yükü; çocukların bakımı, ev işleri, aileyi geçindirme kadının, annenin sırtındaydı.

17 Ağustos günü Marmara'yı vuran deprem, Pol. ailesini de vurdu. Anne yaşamını yitirdi. Aile için şimdi yaşam mücadelesi çok daha zor. Ailenin başka çalışanı yok. Suçlu kim? Pol. ailesini acımasızca yerinden, yurdundan kovan devlet mi? Doğal afet mi? Varın siz düşünün, bu kararı siz verin. Bana göre suçlu olan devletin ta kendisidir.

Sürgünlerin, haksız savaşın, katliamların olmaması için, Kürt emekçilerinin özgür koşullarda haklarına sahip olmaları için tek bir yol var. Bolşewik Parti (Kurdistan'a Bakur) saflarında örgütlenmek! Diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle beraber faşist Türk devletini yıkma mücadelesine katılmak!

Yaşasın halkların kardeşliği!

02.09.1999, İstanbul'dan bir SB okuru. **X**

"ULUSAL KONGRE ÜZERİNE" BAŞLIKLİ YAZIYA BİRKAÇ NOT...

Aşağıda bir yoldaşın "Ulusal Kongre" üzerine yazdığı bir yazıyı yayımlıyoruz. Yoldaş yazısında somut olarak kurulan "Kürdistan Ulusal Kongresi"nin kuruluşu ve bunun oynamaya soyunduğu rolü üzerine -yazı içinde yer yer değinse de- yoğunlaşacağına, genel olarak ulusal kongrenin nasıl olması gerektiği üzerine tavrı ta-
kınımaktadır.

Bu tavrı içinde yoldaş, ulusal kongrenin komünistler açısından ve Kürdistan devrimi açısından acil bir ihtiyaç olarak görülmediğini, bizim açımızdan yakın görev kapsamı içinde olmadığını tespit etmesine rağmen, ezen ulus komünistlerine ve devrimcilerine eleştiri yönelttikten sonra; *"Dahası, ezen ulus komünistleri ile birlikte hareket eden sömürge ulusa mensup komünistler de bu konuda ciddi bir adım atmadılar"* diyerek Stêrka Bolşewik'e ve Partiya Bolşewik (Kurdistan Bakur) çalışmalarını yürütenlere eleştiri yöneltmektedir. Kürdistan devrimi açısından yakın ve acil görev ulusal kongre değilse -ki öyledir-, o zaman Kuzey Kürdistanlı komünistlerin günün acil görevi olan Bolşevik parti inşasına ağırlık vermeleri de doğrudur. Yoldaş bu konuda kendi tavrıyla da çalışmaktadır.

Yine ölçüsü belli olmayan "genelde fazla ilgi duymadıkları" vb. tespitleriyle ezen ulus komünistlerine ve devrimcilerine eleştiri yöneltmek de, ben dedim öyledir tavrıdır, yanlıştır. Nitekim bu tespiti yaptığı paragrafın devamında, bizim "Ulusal Meclis" ve "Sürgünde Kürdistan Parlamentosu" hakkında takındığımız tavırların ulusal kongre için de geçerli olduğunu savunmaktadır. Bu savunuda yoldaş samimiye eğer, o zaman takınılan bu tavırların sadece Kuzey Kürdistanlı komünistlerin tavrı olmadığını, bunun bir bütün olarak Bolşevik Parti (Kuzey kürdistan-Türkiye)'nin tavrı olduğunu görmesi gerekirdi. Yok, eğer Bolşevikler dışında yoldaş ezen ulus komünistlerinin varlığını savunuyorsa, o zaman bunu açıklaması gerekirdi.

Ulusal kongre bağlamında yoldaşla en temel farklılığımız yazının tümünde egemen olan Kürt milliyetçiliğinin savunusunda takınılan tavrıdır. Yoldaş, ulusal kongrenin "tüm Kürt ulusunu" -bazı işbirlikçiler dışında- temsil etmesi gerektiğini ortaya koyarken, milliyetçi Kürt örgütlerini "katı bir milliyetçi" tavra sahip olmadıkları için eleştirmekte ve milliyetçilik konusunda "en iyi milliyetçi biziz" yarışına girmektedir.

Komünistlerin milliyetçilerle, tutarlı-tutarsız milliyetçilik konusunda yarışma diye bir sorunu, görevi yoktur.

Komünistlerin görevi, bu somutta da Kürdistanlı komünistlerin görevi, ister tutarlı olsun, isterse de tutarsız olsun milliyetçiliğin kurtuluş olmadığını; ulusal kurtuluş için de milliyetçiliğe karşı mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koyması; değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini ve ortak mücadelesini savunması, kitlelere proletarya enternasyonizminin kavratılması mücadelesidir. Yoldaş ise yazısında tüm milliyetçi ve reformist, hatta işbirlikçi güçlerin "doğru" bir yaklaşım sergilemesi için "tutarlı milliyetçi olmaları" gerektiğini savunmaktadır.

Bu bağlamda yoldaş Kürdistan'da kitlelerin ulusal bilincinin eksikliğinden bahsedip bunun geliştirilmesini önerirken, komünistlerin kitlelerin sınıfsal bilincini geliştirmesi görevini unutuvermektedir...

Yazısının son paragrafında, *"Bütün mesele devrimin merkeze konulması ve bu odaktan asla uzaklaşmamaktır."* diyor yoldaş. Bu tespitiyle hemfikiriz. Fakat yoldaşın yazısında egemen olan yaklaşım, "tutarlı milliyetçiliğin" savunulmasıdır. Bu yaklaşım devrimin merkeze konması yaklaşımına terstir. Yoldaşın bunu görmesi gerekir.

Ulusal Kongre üzerine

Kürdistan Ulusal Kongresinin kurulduğu yakın süre önce kamuoyuna duyuruldu. Böylece, bir süreden beri hazırlıkları yapıldığı söylenen ulusal kongre çalışmalarını bazı çevreler bakımından bir yönüyle sonuçlanmış oldu. Bu yönlü açıklama ve girişimler üzerine farklı çevreler değişik düzey ve yoğunlukta görüş belirtti; sınırlı da olsa bir tartışma yaşandı ve hâlâ konu hakkında çeşitli açıklamalar vb. devam ediyor. Ancak görüldüğü kadarıyla ilgili konuda beklenen derinlikte ve kapsamda bir ilgi ve

de tartışma durumu yoktur. Böyle olmasında, şüphesiz değişik Kürt politik çevrelerinin sorun hakkında neredeyse aynı söyleme sahip olmalarının rolü büyüktür. Ancak bu yakınlık aynı zamanda aralarında ciddi ayrılıkların bulunmadığı anlamına gelmiyor.

Birlik bağlamında, bugüne kadar ulusal ölçekte başarılı (hemen her yönden) bir pratiğin sergilenmemiş oluşu bu son adımın pek verimli bir oluşum olarak şekillenmesini bir bakıma doğrudan barajlamaktadır. Şu ana kadar ulusal

bütünlük anlamında iradi olarak birlik olamama gerçeği, diğer pekçok konuda olduğu gibi ulusal kongre sorununda da -fazlasıyla- kendini açığa vurmuştur.

Ulusal Kongre sorununda Kürt milliyetçi çevrelerinde ulusal bilinç yetersizliğinin önemli bir handikap olduğuna dikkat çekmek gerekiyor. Ulus için değil, kendi çevresinin çıkarına denk düşmesi ölçüsünde sorunu ele alan anlayışlar da açıkça göstermiştir ki, böylelerinin ulusal kongre girişimlerinde genel bir ulusal yaklaşım yoktur.

Bir bakıma ulusal kongre kuruluşu veya ilanı oldu-bittiye getirildi. Başka Kürt çevrelerinin benzer bir ilanı da aynı anlama gelirdi. Çünkü herhalükarda Kürt milliyetçisi bütün çevreler için ulus adına hareket etme, bu anlamda ulusun değişik kesimlerinin katılımını sağlama anlayışı mevcut değildir. Kendisi için ulusal kongre ihtiyacı hissedenlerin zaten böyle bir geniş katılım ya da tartışma imkanı yaratmaları da beklenemez. Nitekim bu son girişim bütün bu zaafı en uç noktada yansıtmaktadır. Ne adına hareket edilirse edilsin olgu budur.

Birlik handikapı içinde bulunan milliyetçi çevrelerin, en üst düzeyde temsil niteliğinde olan bir oluşum nezdinde başarılı olma şanslarının gayet düşük olduğuna vurgu yapmak gerekir. Kürt ulusalcı çevreler tarafından ulusal kongre bilincinin eksik olması bu bağıntıda bu vurguyu zorunlu kılıyor. Hangi türlü lanse edilirse edilsin, konunun ancak söylem ve propaganda düzeyinde ele alındığı artık yeterince kanıtlanmıştır. Ulusal Kongrenin de bütün bu olan-bitenden azade olduğu söylenemez.

Sorun, öncelikle her bir çevrenin sahip bulunduğu politikalarda yatmaktadır. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için strateji belirlemede habire yaşanan gel gitlerin orta ve kısa vadeli politikalarda yarattığı tahribatın doğrudan ulusal kongre olayına yansımaması mümkün değildir.

Ulusal kongre bağlamında öne çıkarılması gereken en önemli noktalardan biri ulusal kongrenin hangi amaca hizmet etmesi için kurulacağı/kurulması gerektiğidir. Ulusal Kongre, hangi amaca hizmet etmelidir bağıntısında esasında Kürt milliyetçileri benzer eğilimler içerisinde dirler. Söylem itibarıyla da ciddi yakınlıklar içinde bulunmaktadır. Amacın aynı olduğu ifade edilmesine karşın, hangi ihtiyaçlara cevap vereceği, bileşiminin nasıl olacağı ve kurulduğu/kurulacağı koşulların durumu gibi diğer güncel ve somut sorunlar öne çıkarılmaktadır. Diğer şeylerin yanında, bu, ulusalcıların tutarlı ulus temsilini yapmadıklarının açığa vurulmasıdır.

Bugüne kadar ülkemiz somutunda ulusal kongre bağınıtsındaki tartışmalar ve bu konuyu program kapsamında yazılı hale getirmeler vb. esas olarak Kürt ulusalcı güçleri tarafından dile getirilmektedir. Kendine ulusalcı vs. diyenlerin tamamı, aynı potada buluşarak bir ağızdan "ulusal kongre gereklidir, hatta zorunludur" sonucuna varmaktadır. Yalnızca komünistler böyle bir gereklilik ve zorunluluğun Kürdistan devrimi için acil ihtiyaç olmadığını belirtmektedirler.

Ulusal kongrenin yalnızca ne için kurulacağı değil, aynı zamanda bunun kadar önemli olan diğer bir noktada bu kongreyi kimin/kimlerin kurduğu/kuracağıdır. Ulusal burju-

vaziden küçük burjuvaların tümüne kadar ulusalcı iddiasında bulunan hemen herkesin "ulusal kongre bir ihtiyaçtır" dedikleri bir yerde, bu kadar çok kurulmasını isteyenlerin hangi bileşimle böyle bir oluşuma gittikleri/gidecekleri gerçektende önemlidir.

Önce bazı olguları tespit etmekte yarar var.

Birincisi; ulusal kongre sorununda, konunun teorik açılımı, siyasal kapsamı, örgütsel konumu, bileşimi; ülke geneli ya da bir parça ile sınırlanması gibi fiziki durumu vb. üzerine bugüne kadar hiçbir ulusalcı çevre tarafından gereken ilgi gösterilerek, ciddi bir yoğunlaşma içine girilmemiştir. Sorunun kapsamlı ortaya konduğu iddia edilemez.

İkincisi; doğrudan yukarıdaki gerçekliğe bağlı olarak, bütün ulusalcı güçler ve ulusalcı iddiasında olanlar bu konuyu tamamen istismar etmektedirler. Kendi örgüt/parti çıkarını öne çıkarmak, belli açılardan "en ciddi benim" diyebilme, veya söylem düzeyinde istekli olduğunu vs. göstermek için bu işe taraf olduğunu belirtmekle yetinmeyi tercih etmektedir. Bu durum hayli yaygındır.

Üçüncü olarak; pratik açıdan hiçbir çevre ulusal kongre işinin kelimenin gerçek anlamında sonuçlanması için ciddi bir çabanın içinde olmamışlardır. Ulusal kongreye biçilen misyon dikkate alındığında bu büyük bir tutarsızlıktır ulusalcılar için.

Dördüncü nokta; isminin ulusal kongre olmasından ziyade, bileşiminin yanısıra onu vareden, ayakta tutan, ardında duran, bir yerde yaratanların, yani ulusun önemli bir kesiminin bizzat böyle bir kurumun yaratılması aşamasında ve kurulduktan sonra görüşlerini, fiziki katılımlarını ve temsilini vb. bağlamında rollerini oynamaları gerekir. Durumun hiçte olumlu olmadığı önceki deneylerden ve benzer birlik konularında görülmüştür. Bu bağıntıda son girişimde hiçbir üstünlüğe sahip değildir.

Ulusal kongrenin bileşimi, şu ya da bu çevrenin ihtiyaçlarına göre saptanmaz; ulusal bütünlük ve temsil açısından ele alınır.

Adı üzerinde, ulusal kongre ulus açısından birleştirici, bütünleyici olmalıdır. Bu kadarı da yetmez, ulus tarafından bizzat sahiplenilmelidir. Bir ulusun kurtuluşunu istemeyen ve ona karşı savaşan işbirlikçi kesimler dışında gerçekten sahiplenme olayı duygusal boyuttan çıkıp fiili olarak sağlanmalıdır. Bunun için ulusun değişik sınıf ve kesimlerinden politik, kültürel ve başka bir dizi çevrenin katılımı ve sahiplenmesi gerekir. Şu kadar parti ve örgüt yeralmaktadır denebilir, nitekim söyleniyordaki; veya falanca örgüt/parti ve çevreler olmadığı için bu ulusal kongre değildir türünden iddia ve yaklaşımlar öne çıkarılmaktadır. Demek ki, ulusal kongre tek başına eşittir bazı partilerin çevrelerin yanyana gelip kurdukları bir oluşum demek değildir.

Bu kadar da değil, yalnızca bir parça ile sınırlı kaldığı zaman bu oluşuma ulusal kongre ismi verilemez. Eğer ulus olarak bir tek Kürt ulusundan bahsediyorsak (evet, hiç bir şekilde bu konuda -ne adına olursa olsun- taviz vermek, herhangi bir uzlaşmaya gitmek kesinlikle doğru değildir. Özellikle kimilerinin ulusu unuttukları ve unutturmak istedikleri şartlarda Kürt ulusu olgusuna vurgu yapmak hergünkünden daha fazla gereklidir...) öyleyse bu bütün

parçaları kapsamaludur. Ancak ulusalcı olduğunu iddia edenler bu canalcı noktayı atlamayı tercih etmektedirler.

Ulusalcılar, gerçekte ulusalcı olduklarını iddia ediyorlarsa örneğin sömürgeci ülke topraklarında yaşayan Kürtlerin de temsiliyi sağlamak zorunda değiller mi? Avrupa'daki Kürtlerin, Kafkas Kürtlerinin ve hatta Ortadoğu Kürtlerinin temsiliyi düşünmeleri gerekmez mi? Bu, ama derme çatma değil, gerçekte ulusun en azından oradaki iradesini sağlayabilmelidir. Kastettiğimiz, propaganda dili ile temsil değil, fiili temsildir. Bunun imkanları, ortamı yok denilerek mesele geçirilebilir mi? Kendine Kürt ulusalcısıyız diyeninden, Kürt etnik toplumunun temsiliyi yapıyoruz diyenlerine kadar milliyetçi temelde hareket edenlerin tamamı özünde böyle bir yükün altına girmek istememektedirler.

Bu bağlamda da söylenmesi gereken şudur: Birileri ulusal kongre kurdum, ya da ben kuracağım diyebilir; ancak geçmişte yapılanlara ve bugün ortaya çıkana bakıldığında ortada ulus ölçeğinde bir ulusal kongrenin oluşmadığı, oluştuğunu iddia edenlerin de ancak kendileriyle sınırlı kalması düzeyinde bir temsili sağlayabildikleridir. Ne fazla ne de az! Ama, hiç bir şekilde bu ya da benzer oluşumlar ulusu temsil anlamında ulusal kongre niteliğine sahip kurumlar olarak adlandırılmaz.

Ulusal Kongre'nin ulusu gerçekte temsil etmeye hak kazanması için katı bir ulusalcılık kesinlikle şarttır.

Ulusal kongre sorunu geçmişte gündeme geldiğinde, ulusun parçalar arası temsiliyi yanında bağımsızlık, bağımsız Kürt devleti de mutlaka bu sorunla birlikte dile getirilirdi. Kimileri programlarında, kimileri özel sohbetlerinde(!) ve bazıları da rüyalarında(!) müstakil Kürdistan'ı arzuladıklarını vb. öne çıkarırlardı. Görünürde ulusalcılık vardı. Ama bu noktada hızlı değişiklikler yaşandı, yaşanıyor. Programlar unutuldu; bağımsızlık hatırlanmaz oldu ve ne hikmetse artık rüyalarına ulusun girdiğini söyleyenlerde çıkmıyor! Öyle ya, tutarsızlık ilke olunca, rüyalar da ulusu unutuverdi!

Öyle görünüyor ki, bazıları için Ulusal Kongreye yüklenen misyon sivil bir örgüt gibi çalışmasıdır. Ve fakat burada şeklen kimi değişikliklerin kaçınılmazlığı zorunlu gözük-tüğünden, onun ulusal yanı değil, sivilleşme ayağı öne çıkarılmaya çalışılmaktadır. Son güncel gelişmeler bağlamında ulus temsili biçiminde değil, sivil bir örgüt tarzından sorunlara yaklaşması, onun ne kadar ulusal kongre özelliğine sahip olduğuna diğer bir kanıttır. Hal böyle olunca, ismi Kürdistan ulusal kongresi de olsa, Bağımsız Kürdistan ya da Federasyon ve hatta Özerk Kürdistan amaçlarının dillendirilmemesi, bilakis tersini yapmak istedikleri doğrultusundaki açıklamalar gayet anlaşılır olmaktadır.

Ulusal Kongre için hangi iç ve dış koşulların gerekli olduğuna dair birkaç noktaya kısaca da olsa değinmek gerekiyor.

Şüphesiz mücadelenin belli bir ileri aşamaya gelmiş olması gerekir. Her bir kesimin kendini temsilde üç-beş bireyle sınırlı tuttuğu bir gerçeklikte böyle bir kurumaşmanın yaratıldığını iddia etmek doğru olmayacaktır. Kurmayı

amaçlamak ile, kurmak için kimi adımlar atmak ve kuruldu iddiasında bulunmak farklı şeylerdir. Bunlar karıştırılmamalıdır. Bazılarının herhangi bir toplantıyı bile artık ulusun iradesini yansıttığı şeklinde yoğun bir propaganda dili kullandıkları koşullarda olgunun çarpıtılmasına bu anlamda ortak olunmamalıdır.

Her şeyden önce Kürdistan geneli bakımından, ulusal mücadelenin gerçekte ulusal kurtuluşu yakınlaştıracak şekilde bir durumu yoktur. Bütün abartılı tespit ve değerlendirmelere rağmen Kürdistan'ın hemen hiçbir parçasında ulusun ulusal özgürlüğü esprisi çerçevesinde bir ileri durum, kurtuluş anı vb. mevcut değildir. Ayrıca nüfus yoğunluğu bakımından da her bir parçadaki ulusun nüfus oranı içinde küçük bir kesim sömürgecilere karşı bir güç durumundadır. Her ne kadar her bir partinin veya çevrenin kendini ulus yerine koyduğu artık kanıksanmayacak düzeye gelmişse de, durumun bunun tersi olduğu belirtilmelidir. Ayrıca ulusalcı geçinen bazıları için ulus vurgusunun "fazla önemli olmadığı"da bu vesile ile hatırlanmalıdır.

Dış koşulların ulusal kongre üzerinde hiç etkili olmadığı, olmayacağı iddia edilemez. Bilakis yaşananlara bakıldığında, ülkemiz somutunda ulusalcıların bir ölçüde dış faktörlerin etkisiyle ülke bazında ve hatta her bir parçada ulusal kongre yönünde işi ağırdan almışlardır, hatta geçiştirmişlerdir. Şüphesiz tamamı değil, ama önemli bir kesimin bütün sömürgeci devletleri düşman ilan etmediği ve bilakis her birinin bir başkası ile doğrudan ya da dolaylı ilişkiler içinde bulunduğu bir durumda işin ciddi anlamda bir ulusal kongre ile sonuçlanması mümkün değildir. İşte dış koşullar tam da burada gayet önemli bir rol oynamaktadır. Çünkü sömürgeci devletler ne yalnızca kendi sınırları dahilinde bir ulusal kongreye tahammül etmektedirler ve ne de bütün ulusu temsil eden bir ulusal kongreye asla ve kesin şekilde müsaade etmemektedirler. Ayrıca bu noktada tam bir sömürgeci konsensüs vardır. Ulusalcı görünen pekçok çevre sömürgeci devletlerin bu ortak uzlaşmasına karşı çıkması bir yana, bazıları konsensüse onay vermektedir. Her şey bir yana bu tutum bile tek başına ulusal birlik anlamında ulus temsiliyi yapmaya muktedir olamayacaklarının en tartışılmaz yalın kanıtıdır.

Buradan, şu sonuca varıyoruz: Ulusal kongre bizzat ulusu egemenliği altına alanlardan (sömürgecilerden) alınacak izinle kurulamaz. Bu, şu anlamı gelir; gerçekten de ulusal kongre kuracaklar, eğer ulusun tam temsili için ulusal kongre kuracaklarsa bunun yolu dört sömürgeci devlete karşı çetin bir ulusal kurtuluş mücadelesi ve savaşın ürünü olacağını bilmek zorundadırlar. Ama büyük çoğunluğu "reel" politika yaptığı için, ulusun özgürlüğünü bir yana bırakalım, iyi-kötü tutarlı Kürt milliyetçisi olarak hareket etmeyi bile başaramamaktadırlar.

Ulusal kongrenin ilan edilmeden önce ve sonraki dönemde Kürt parti ve örgütleri arasındaki ilişkilere bakıldığında durumun pek iyi olmadığı hemen ilk başta söylenebilir. Dayanışma temelinde yakınlaşmanın bile bulunmadığı büyük çoğunluk açısından bariz bir olgu. Genel olarak aralarındaki ilişkilerin olumlu bir seyir izlemediği ilk bakışta söylenebilir. Bu duruma daha somut, yakından bakıldı-

ğında gerçeğin boyutları rahatlıkla orta yere çıkacaktır.

Önce Doğu Kürdistan'daki parti, örgüt ve çevrelerin ulusal kongre içinde bulunmadıkları, katılma yanlısı olmadıkları ve bilakis mesafeli davradıkları gözönünde tutulmalıdır. Güney'de KDP ve KYB'nin bu kongre girişimini benimsemedikleri, uzak durdukları ve karşı görüş belirttikleri vb. bilinmektedir. Güneybatı Kürdistan'da da bazı parti ve çevrelerin değişik gerekçelerle ulusal kongre içinde yer almamışları kamuoyuna yansımıştır. Kuzey Kürdistan örgütünde de bir kısım parti ve örgütün, çevrenin ulusal kongreye katılmadıkları, dışında kalmayı tercih ettikleri ve varolanı ulusal kongre olarak nitelendirmedikleri görülüyor. Ortaya çıkan duruma bakıldığında bir dizi (ulusalci iddiasında olan) parti ve örgütün, çevrenin bu oluşumun içinde yer almamışları rahatlıkla tespit edilebilir, edilmelidir.

Daha önemli bir nokta ise bazı ulusalci güçlerin birbirlerine karşı zerre kadar tahammül göstermemeleridir. Neredeyse her alanda birbirlerini dışlama savaşı veren bazı ulusalci güçler, karşılıklı bir yakınlaşmanın önünü tıkamakta, hatta işi silah kullanacak düzeye varmış bulunmaktadırlar ve uzunca bir zamandan beri gergin bir ortam ve yer yer çatışmalar sürmektedir. Kendine Kürt ulusalcısı diyenlerin çoğunluğu, birbirlerine karşı demokrasi uygulamamaktadır. Karşılıklı anlayış ve güven duygusu bulunmamaktadır. Aralarında demokratik bir tartışma kültürü yoktur. Her birinin ötekini etkisiz kılmayı amaçladığı, kaba güç ilişkilerine ve otoriteye dayanan bir siyasal yaklaşımda elbette birlik esprisi temelinde bir yakınlaşma, hele hele ulusal kongreyi birlikte inşa etmelerini beklemek abesle iştir...

Kürt ulusunun bir kesimi için, öncelikle ulusalci güçlerin doğru dürüst bir ulusalci plan dahilinde yanyana gelmeleri isteniyorsa; eylem birliği yapmaları bekleniyorsa; güçlü dostluk ve birlikte hareket etmeleri isteniyorsa, ön hazırlıkların ardında cephesel bir yakınlaşma arzu ediliyorsa (pekçoğu böyle iddia ediyor...) ve fakat bütün bunların gerçeğe dönüşmesi bir türlü mümkün olamıyorsa öyleyse geriye dönüp ulusalci payda da sorunların nerede yattığı üzerine derinliğine durmaları/tartışmaları gerekiyor. Bu yakalanmadığı müddetçe "ulusun beyni" diye takdim edilen ulusal kongrenin ulusalci temelde asla "beyin" misyonuna sahip olması gerçekleşemez.

Bunların yanında, bir diğer önemli eksiklik ise; halihazırda hiçbir partinin ve çevrenin Kürt ulusunun bütünü açısından ve coğrafik bakımdan Kürt ulusunun yerleşme alanlarında tam temsil veya büyük çoğunluğun temsilini bir şekilde gerçekleştirememiş olmalarıdır. Şüphesiz sorun aritmetiksel bakımdan çok sayıda politik çevrenin imza atması vb. değildir. Ya da yığınsal ölçekte karşılıklı kıyaslama yaparak şu kadar ulus mensubunun harekete geçirilmesi vb. şeklinde ele alınamaz.

Ulusalcı politika yaptığını iddia edenlerin ezici çoğunluğunun Kürt ulusunu bir bütün ulus babında temsil etme diye bir perspektife sahip bulunmadığı unutulmamalıdır. Hem ulusun bir bütün temsili ve hemde ülke olarak Kürdistan'ı temsil gibi iddialar artık geçmişte kaldı. Şimdilerde kimse -çok dar bir kesim hariç- bu konularda "ben senden daha ulusalcıyım" vb. ısrarına başvurmuyor, ve haliyle çok

reel düşündükleri için parçalar, parçaların içinde de bölgeler ve bölgelerin arasında da yereller ile yetinme başta ediliyor. Bu durumda ulusun, dahası ülkenin temsiliyi yapan bir güçten bahsedilebilir mi? Propaganda açısından ve iddia düzeyinde ya da alışkanlıktan kurtulamama psikolojisi ile "temsil ediyorum" demek inandırıcı olmuyor.

Şu ya da bu oranda her birinin bir parçada veya parçanın bir kesiminde ve bir bölüm ulusal yoğunluk içinde temsil gücünün bulunması, bu parti ve çevrelere ulusun bütünü temsil ettikleri hakkı ve yetkisi vermez. Ancak örgüt etkileri oranında ve çapında bir temsil durumu ortaya çıkar.

Komünistler ne düşünüyor?

Bugüne kadar sözkonusu sorunda ezen ulus devrimcilerinin (ve komünistlerinin) genelde fazla ilgi duymadıkları, tartışmalara -olduğu kadarıyla- katılmadıkları ve işi milliyetçilere havale ettikleri biliniyor. Dahası, ezen ulus komünistleri ile birlikte hareket eden sömürge ulusa mensup komünistlerde bu konuda ciddi bir adım atmadılar...

Uluslararası kongre, bizim için yakın bir hedef olmadığı gibi, stratejik planlamamız içinde de öncelikli bir yer teşkil etmiyor. Kürt ulusunun ve ülkede yaşayan diğer azınlık milliyetlerin kurtuluşu ve özgürlüğü için mücadelede ulusal kongrenin kurulması hiçbir biçimde yakın görev kapsamı içinde değildir. Bolşeviklerin önderliğinde doğrudan iradi müdahalelerle ulusal kongre kurma düşüncemizin olmayışının en temel nedeni açıkki işe ulusal kaygılarla yaklaşmama ısrarımızdan kaynaklanmaktadır. Haliyle, ulusal kongre oluşumuna katılmamız beklenemez. Ancak bu durum, ilgili konuda tarafsız olduğumuz anlamına gelmez. Hatırlanacaktır, Ulusal Meclis ve Sürgünde Kürdistan Parlamentosu kurulduğu sıralarda ilgili oluşumlar üzerine görüşlerimizi ortaya koymuştuk. Bize göre, ulusun çok dar bir kesimi de olsa, eğer sömürgeci devlete karşı Kürt ulusunun ulusal-demokratik taleplerini şu ya da bu biçimde dile getiriyor ve mücadelesini yürütüyorsa, bu en doğal haklarıdır. Fakat, bu bizim bu kurumlarda mutlaka yer almamız anlamına gelmez. Bu, ulusal kongre bağlamında da geçerlidir.

Kuzey Kürdistanlı komünistler, ulusal kurtuluşun ancak proletarya önderliğinde bir devrimin işi olduğunu ısrarla öne çıkarırlarken, bu, hiçbir biçimde birtakım kurumların kurulmayacağı, değişik araçların devreye sokulmayacağı vb. demek değildir. Bütün mesele devrimin merkeze konulması ve bu odaktan asla uzaklaşmamaktadır. Sorunun güncel, pratik yönüne bakıldığında ise, ulusal kongre savunucularının ve kurucularının güzergahı tam tersi yöndedir. Tek başına bu durum bile, bizim ulusal kongrenin dışında kalmamızı zorunlu kılar. Dışında kalmak ama, ulusa mensup bir kesimin demokratik muhteva taşıyan birlik oluşumunun karşısında olmak anlamına gelmez. Bilakis Kürdistanlı Bolşevikler tek tek her durumda somut gelişmeye bakarak, eğer birlikte yapılabilecek işler varsa bundan kaçınmazlar, kaçınmamaktadırlar. Sorun birlikte yapılabilecek işlerin devrim ve sosyalizm mücadelesini ilerletmesidir.

Eylül 1999 X

TESLİMİYETÇİ FAALİYETLERE KARŞI ÇIKALIM — Mao Zedung

(Arka kapaktan devam)

Direnişin gürleyen topları birinci sonucun doğru, ikincisinin ise yanlış olduğunu ilan etti. Sorun neden geçici olarak çözülmüştü de kesin olarak çözülmemiştir? Çünkü Japon emperyalistleri Çin'i teslim olmaya zorlama siyasetini benimsemişler, uluslararası teslimiyetçiler (1) bir uzlaşma sağlamaya çalışmışlar ve Japonya'ya karşı cephemiz içindeki bazı kişiler bocalamışlardı. Şimdi sorun biraz farklı bir ifade ile, ya savaş ya barış sorunu olarak yeniden ortaya getirilmektedir. Böylece Çin'de savaşa devam etmek isteyenler ile barış yapmak isteyenler arasında bir tartışma ortaya çıkmıştır. Her iki grubun tavrı da eskisinin aynıdır: Savaş grubunun vardığı sonuç "savaşmak yaşamak, barış yapmak yok olmak demektir", barış grubunun vardığı sonuç ise "barış yapmak yaşamak, savaşmak yok olmak demektir" şeklindedir. Birinci grup bütün yurtsever partilerden ve bütün yurtseverlerden meydana gelmektedir ve bunlar milletin büyük çoğunluğunu oluşturmaktadırlar. İkinci grup, yani teslimiyetçiler ise sadece Japonya'ya karşı cephe içinde bocalayan küçük bir azınlıktan ibarettir. Sonuç olarak barış grubu, yalana dayanan propagandaya ve hepsinden çok anti-komünist propagandaya başvurmak zorunda kalmıştır. Örneğin, "Komünist Partisi yıkıcı faaliyetlere girişiyor", "Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu savaşmadan dolanıp duruyor ve emirlere uymayı reddediyor", "Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde ayrılıkçı bir rejim kurulmuştur ve sınırları ötesinde de yayılmaktadır", "Komünist Partisi, hükümeti devirmek için komplolar tezgâhlıyor" ve hatta "Sovyetler Birliği Çin'e saldırımayı planlıyor" gibi bir sürü yalan yanlış haberler, raporlar, belgeler ve kararlar uydurmakta ve bunları yaymaktadır. Amacı, gerçekleri örtbas ederek ve kamuoyunu yanıltarak, barış yapmak ya da başka bir deyişle teslim olmaktır. Barış grubu, yani teslimiyetçiler grubu bütün bunları, Guomindang-komünist işbirliğini yıkamadığı, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cepheyi bölemediği ve Japonya'ya karşı birleşik cephenin kurucusu ve savunucusu olan Komünist Partisine karşı savaşmadan Japonya'ya teslim olamayacağı için yapıyor. İkincisi, Japon emperyalizminin taviz vereceğini umuyor. Japonya'nın epey yorulduğunda ve temel siyasetini değiştireceğine; Orta, Güney ve hatta Kuzey Çin'den gönüllü olarak çekileceğine ve böylelikle Çin'in daha fazla savaşmadan zafere ulaşabileceğine inanıyor. Üçüncüsü, umudunu uluslararası baskıya bağlıyor. Barış grubuna dahil olan birçok kimse büyük devletlerin, sadece bazı tavizler vermesi ve böylece barış anlaşmasını kolaylaştırması için Japonya'ya baskı yapmalarına değil, aynı zamanda Çin hükümetine de baskı yapmalarına bel bağlıyor. Böylece, savaş grubuna: "Bakın, bugünkü uluslararası ortamda barış yapmak zorundayız!" ve "Bir Uluslararası Pasifik Konferansı (2) Çin'in yararına olur. Bu, yeni bir Münih (3) değil, Çin'in yeniden canlan-

ması yönünde bir adım olur!" diyebilmeyi hesaplıyorlar. Barış grubunun, yani Çinli teslimiyetçilerin görüşleri, taktikleri ve planları bundan ibarettir. Oyun, sadece bizzat Vang Cingvey tarafından değil, daha da vahimi, Japonya'ya karşı cephe içinde gizlenen ve onunla bir çeşit düet (4) ya da ortak gösteride işbirliği yapan daha birçokları tarafından da oynanmaktadır. Bu oyunda bazıları kötü adamın beyaz maskesini, öbürleri ise kahramanın kızıl maskesini takmaktadır.

Biz komünistler, her zaman savaşa devam etmekten yana olanları desteklediğimizi ve barıştan yana olanlara kesinlikle karşı olduğumuzu açıkça ilan ettik. Bizim bir tek isteğimiz var, o da, bütün diğer yurtsever partilerle ve bütün yurtseverlerle birlikte, birliği güçlendirmek ve milli birleşik cepheyi ve Guomindang-komünist işbirliğini sağlamlaştırmak, Üç Halk İlkesi'ni uygulamak, Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürmek. Yalu Irmağı'na varana dek savaşmak ve kaybedilmiş bütün topraklarımızı geri almaktır. (5) Anti-komünist bir hava yaratan, Guomindang ile Komünist Partisi arasında "sürtüşme" (6) tezgâhlayan ve hatta iki parti arasında yeniden bir savaş kışkırtmaya çalışan açık ve gizli Vang Cingvey'leri kararlılıkla mahkûm ediyoruz. Onlara şöyle diyoruz: Bölücü komplolarınız aslında teslimiyet için hazırlıktan başka bir şey değildir ve bölücü ve teslimiyetçi siyasetiniz bir avuç insanın bencil çıkarları uğruna milletin çıkarlarını satma yolundaki genel planınızı açığa vurmaktan başka bir işe yaramamaktadır. İnsanlar kör değildir ve komplolarınızın farkına varacaklardır. Pasifik Konferansı Doğunun Münih'i olmayacaktır şeklindeki saçma görüşü kesinlikle reddediyoruz. Sözüm ona Pasifik Konferansı hiç kuşku yok ki Doğunun Münih'i, yani Çin'i ikinci bir Çekoslovakya haline getirmenin hazırlığı olacaktır. Japon emperyalizminin aklını başına toplayacağı ve tavizler vereceği yolundaki temelsiz iddiayı kesinlikle reddediyoruz. Japon emperyalizmi Çin'i boyunduruk altına alma temel siyasetini asla değiştirmeyecektir. Japonya'nın, Vuhan'ın düşüşünden sonraki tatlı sözleri (örneğin "görüşmelerde Milli Hükümeti taraf olarak kabul etmeme" (7) siyasetini terke edeceği ve milli hükümeti karşı taraf olarak tanıyacağı ya da belli koşullar altında askerlerini Orta ve Güney Çin'den çekeceği yolundaki sözleri), balığı kurnazca avlamak için takılan bir yemden başka bir şey değildir; dolayısıyla, kim bu yemi yutarsa, tavaya konup bir güzel kızartılacağını bilmelidir. Uluslararası teslimiyetçiler Çin'i teslim olmaya zorlamak için aynı şekilde kurnazca bir siyaset izlemektedirler. Uluslararası teslimiyetçiler, kendileri "dağın tepesine kurulup kaplanların dövüşünü seyreder" ve başkalarının sırtından kâr sağlamak amacıyla arabulucuk yapmak için sözüm ona bir Pasifik Konferansı tezgâhlacak uygun bir fırsat kollarken Çin'e karşı Japon saldırısını teşvik ettiler. Böyle komploculara ümit bağlayan herkes fena halde aldatıldığını görecektir.

Bir zamanların savaşmalı mı savaşmamalı mı sorusu, savaşa devam etmeli mi yoksa barış mı yapmalı sorusuna dönüştü; aslında her ikisi de aynı sorudur, bütün sorunların en önemlisi, en temel olanıdır. Son altı ayda Japonya'nın Çin'i teslim olmaya zorlaması siyasetini sürdürmesiyle, uluslararası teslimiyetçilerin faaliyetlerini yoğunlaştı-

malariyla ve en önemlisi Japonya'ya karşı cephemizdeki bazı kişilerin her zamankinden fazla bocalamalarıyla barış ya da savaş sorunu çevresinde büyük bir gürültü koparılmış ve böylece teslimiyet, bugünkü siyasi durumda esas tehlike haline gelmiştir. Teslimiyetçilerin ilk ve en önemli girişimi, komünizmle savaşmak için hazırlık yapmak, yani Guomintang-komünist işbirliğini ve Japonya'ya karşı cephenin birliğini yıkmaktır. Bu koşullar altında bütün yurtsever partiler ve bütün yurtseverler teslimiyetçi faaliyetleri yakından izlemeli ve bugünkü durumun esas niteliğini; yani teslimiyetin başlıca tehlike, anti-komünizmin ise teslimiyeti hazırlayan bir adım olduğunu kavramalı, teslimiyete ve bölünmeye karşı çıkmak için ellerinden geleni yapmalıdırlar. Hiçbir grubun, Japon emperyalizmine karşı verilen savaşı, bütün milletin bedelini kanla ödediği iki yıllık bir savaşı baltalamasına ya da bu savaşa ihanet etmesine hiçbir zaman izin verilmemelidir. Hiçbir grubun, bütün ülkenin ortak çabasıyla kurulan Japonya'ya karşı milli birlik cepheyi yıkmasına ya da bölmesine izin verilmemelidir.

Savaşı sürdürür ve birlikte dayanırsak, Çin yaşayacaktır. Barış yapar ve bölücülükte ısrar edersek, Çin yok olacaktır.

Hangisini reddedeceğiz, hangisini kabul edeceğiz? Yurttaşlarımız seçimlerini bir an önce yapmalıdır.

Biz komünistler, kesinlikle savaşmayı sürdürecektir ve birlikte ısrar edeceğiz.

Bütün yurtsever partiler ve bütün yurtseverler savaşmaya devam edecek ve birlikte ısrar edeceklerdir.

Teslim olmayı ve bölünmeyi tezgâhlayan teslimiyetçiler bir süre için üstünlük kazansalar bile önünde sonunda maskeleri düşecek ve halk tarafından cezalandırılacaktır. Çin milletin tarihi görevi, birlikli direnme yoluyla kurtuluşu ulaştırmaktır. Teslimiyetçilerin istedikleri ise bunun tam tersidir; fakat ne kadar üstünlük kazanırlarsa kazansınlar, kimsenin kendilerine dokunmaya cesaret edemeyeceğini hayal ederek ne kadar rahat olurlarsa olsunlar bütün halkın onlara vereceği cezadan kurtulamayacaklardır.

Teslimiyete ve bölünmeye karşı çıkalım. Şimdi, bütün yurtsever siyasi partilerin, grupların ve bütün yurtseverlerin karşı karşıya bulunduğu acil görev budur.

Bütün ülke halkı birleşin! Direnmede ve birlikte ısrar edin ve teslimiyet ve bölünme için girişilen bütün komploları yerlebir edin.

1. "Uluslararası teslimiyetçiler", Çin'i feda ederek Japonya ile uzlaşmayı planlayan İngiliz ve ABD emperyalistleriydi.

2. Tasarlanan Uluslararası Pasifik Konferansı'na, Uzak Doğunun Münih'i adı verilmişti. Çünkü İngiliz, ABD ve Fransız emperyalistleri barış yapmaktan yana olan Çinli grupla işbirliği halinde, Çin'i satarak Japonya ile bir uzlaşmaya varmayı planlıyorlardı. Mao Zedung yoldaşın bu makalede çürüttüğü, böyle bir konferansın Doğunun Münih'i olmayacağı yolundaki güçlü iddia Çan Kayşek'e aitti.

3. 1938 Eylül'ünde İngiliz, Fransız, Alman ve İtalyan hükümet başkanları Almanya'da Münih'te toplandılar ve İngiltere ile Fransa'nın, Sovyetler Birliği'ne yapılacak bir Alman saldırısına karşılık Çekoslovakya'yı Almanya'ya terk etmelerini öngören Münih Anlaşması'nı imzaladılar.

1938'de ve 1939'da İngiliz ve ABD emperyalizmi Çin'i feda ederek Japon emperyalizmi ile uzlaşmaya varmak için çeşitli girişimlerde bulundu. 1939 Haziran'ında Mao Zedung yoldaş bu makaleyi yazdığı sırada, İngiltere ile Japonya arasında bu planı gerçekleştirmek için görüşmeler yapılmaktaydı. Buna İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya'nın Münih'teki komplosuna benzerliği yüzünden "Doğunun Münih'i" adı verilmişti.

4. Düet, Çan Kayşek ve Vang Cingvey tarafından oynanıyordu. Vang Cingvey, açık teslimiyetçilerin, Çan Kayşek ise Japonya'ya karşı cephe içinde gizlenen teslimiyetçilerin elebaşlarıydı.

5. Ocak 1939'da Guomintang'ın Beşinci Merkez Yürütme Komitesinin 5. Genel Toplantısında Çan Kayşek, "Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürün" sloganındaki "sonuna kadar" sözüyle "Luguçiao Olayından önceki durumu geri getirme"yi kastettiğini açıkça ilan etti. Bu yorum, Kuzey ve Kuzeydoğu Çin'deki geniş bölgelerin Japon işgaline terk edilmesi anlamına geliyordu. Bu yüzden, Çan Kayşek'in bu teslimiyetçi siyasetine karşı çıkmak için Mao Zedung yoldaş "sonuna kadar" sözünün "Yalu Irmağı'na varana dek savaşmak ve kaybedilmiş bütün topraklarımızı geri almak" anlamına geldiğini özellikle belirtti.

6. "Sürtüşme" deyiimi o sıralarda, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi yıkmak ve Komünist Partisine ve ilerici güçlere karşı çıkmak için Sekizinci Yol Ordusu'na ve Yeni Dördüncü Ordu'ya karşı katliamlara ve büyük çapta saldırılara girişen Guomintang gericilerinin çeşitli gerici siyasi ve askeri eylemlerine atıf yapmak için geniş ölçüde kullanılıyordu.

7. 13 Aralık 1937'de Nancing'in Japonlar tarafından işgalinden sonra Japon hükümeti, 16 Ocak 1938'de bir bildiri yayınladı. Bu bildiride, Japonya'nın "görüşmelerde Milli Hükümeti taraf olarak kabul etmeyeceği ve yeni bir hükümet kurulmasını beklediği" belirtiliyordu. 1938 Ekim'inde Japon birliklerinin Kanton ve Vuhan'ı işgalinden sonra Japon hükümeti, Çan Kayşek'in yalpalamasından yararlanarak onu teslimiyete zorlamak için siyasetini değiştirdi. Japon hükümeti, 3 Kasım'da başka bir bildiri yayınladı. Bu bildirinin bir yerinde şöyle deniyordu: "Milli Hükümet bugüne kadar izlediği hatalı siyaseti terk ettiği, eski duruma dönmek ve barışı ve düzeni korumak için yeni görevliler atadığı taktirde, İmparatorluk onunla görüşmelere girmekten kaçınmayacaktır."

(Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 2, sayfa 254-259, Kaynak Yayınları) X

